

ISAAC ASIMOV

ca Paul French

**LUCKY STARR
SI
INELELE LUI SATURN**

Isaac Asimov

**Lucky Starr
și
inelele lui Saturn**

Invadatorii

Soarele era un diamant strălucitor pe cer, destul de mare doar cât să vezi cu ochiul liber că e mai mare decât o stea oarecare. Se vedea sub forma unui minuscul disc fierbinte până la alb, de mărimea unei alune.

Acolo, în vastitatea spațiului, lângă cea de-a doua planetă ca mărime din Sistemul Solar, Soarele nu oferea decât un procent din lumina și căldura trimise pe Terra, planeta de origine a omenirii. Totuși, el rămânea cel mai strălucitor obiect de pe cer, de patru mii de ori mai strălucitor decât o Lună plină.

Lucky Starr se uita gânditor la ecranul în centrul căruia trona imaginea depărtatului Soare. John Bigman Jones se uita împreună cu el. Din punct de vedere fizic Bigman era antiteza totală a lui Lucky Starr, bărbat înalt, cu alură de sportiv. John Bigman Jones nu măsură mai mult de 1,55 m, oricât s-ar fi întins. Dar omulețul nu accepta măsurile în centimetri și permitea celorlalți să-l apeleze numai pe cel de-al doilea nume al lui: Bigman – Om Mare.

– Știi, Lucky, e la aproape un miliard și jumătate de kilometri distanță. Soarele, adică. În viața mea n-am fost atât de departe de Soare.

A treia persoană din cabină, consilierul Ben Wessilewsky, aflat la comenzi, se uită peste umăr și zâmbi. Și el era un tip solid, deși nu la fel de înalt ca Lucky, iar deasupra feței bronzate de atâtea misiuni spațiale pentru Consiliul Științelor, avea o chică de păr galben.

– Care-i problema, Bigman? spuse el. Te sperie gândul că ai ajuns pe aici?

Bigman sări repede, țăfnos:

– Pe nisipurile de pe Marte, Wess, ia-ți tu mâinile de pe comenzile alea și mai zi o dată ce-ai zis.

Îl ocolise deja pe Lucky și se îndrepta deja spre consilierul Wessilewsky, dar Lucky întinse mâna și-l luă de umeri, ridicându-l în aer. Picioarele lui Bigman încă pedaleau prin aer, în ideea unei șarje împotriva lui Wess, dar Lucky îl puse pe prietenul lui marțian înapoi la locul inițial.

– Bigman, stai la locul tău.

– Lucky, doar l-ai auzit. Lunganul ăsta crede că dacă e cât prăjina, gata, e și ăl mai tare... Are unu optzeci, dar dacă e să scădem capul, care stă oricum degeaba pe umeri...

– Gata, Bigman, spuse Lucky. Iar tu, Wess, păstrează-ți umorul pentru indivizii de pe Sirius.

Le vorbea amândurora foarte calm, dar nici o clipă nu s-a pus problema că n-ar avea autoritate asupra lor.

Bigman își dresе glasul și schimbă subiectul:

– Unde e Marte, dom'le?

– Acum e de cealaltă parte a Soarelui față de noi.

– Ca să vezi... spuse dezgustat micul marțian. Dar ia stai, Lucky, se învioră el pe loc. Suntem aici la o sută de milioane de kilometri sub planul eclipticii. Ar trebui să fim în stare să-l vedem pe Marte pe undeva sub Soare, foarte aproape de discul solar.

– Da, acolo ar trebui să fie. Dar e cam la un grad depărtare de Soare și e acoperit de strălucirea discului. Dar în compensație, dacă vrei, poți să vezi Pământul.

Fața lui Bigman fu cuprinsă de un dezgust autentic.

– Cine are nevoie să vadă Pământul? Nu vezi acolo nimic. Doar oameni. Majoritatea sunt niște hârciogі, care n-au urcat în viața lor nici la o sută de kilometri de la scoarța lor. Nu m-aș uita la Pământ nici să știu că e singur pe cer. Să se uite Wess, că asta știe.

Și se depărtă de ecran, vizibil supărat.

– Lucky, spuse Wess, ce-ai zice dacă l-am ocoli pe Saturn, ca să ne uităm din unghiul acesta? Hai, te rog. Promit că o să fie un spectacol unic.

– Nu știu, zise Lucky, dar nu cred că priveliștea lui Saturn poate să fie în zilele astea prea spectaculoasă.

O spusese în șoaptă, dar după ce termină de vorbit, în cabina strâmtă a lui Shooting Starr se lăsă o tăcere nefirească.

Toți trei au simțit schimbarea din atmosferă. Saturn însemna pericol. Saturn reprezenta pentru cetățenii Federației Terestre noul concept de tărâm al Infernului. Pentru cei șase miliarde de pământeni, plus milioanele de oameni de pe Marte, Lună și Venus, de pe stațiile științifice de pe Mercur, Ceres și lunile exterioare ale lui Jupiter, Saturn devenise pe neașteptate un loc al morții.

Lucky a fost primul care s-a scuturat de gândurile negre de moment. Supunându-se atingerii degetelor lui, sensibilele scanere electronice de pe coca lui Shooting Starr se rotiră lin în articulațiile lor universale. În aceeași măsură, câmpul de vedere de pe ecran se deplasa și el.

Stelele se mutau pe ecran într-o procesiune uniformă, iar Bigman spuse, cu o urmă de ură în glas:

– Din toate astea, e vreuna Sirius, Lucky?

– Nu, răspunse Lucky. Noi ne aflăm acum în Emisfera Celestă Sudică, în vreme ce Sirius este în Emisfera Nordică. Vrei să o vezi pe Canopus?

– Nu, spuse Lucky. De ce s-o văd?

– Credeam că o să te intereseze. E cea de-a doua stea ca strălucire pe cer, după Sirius, așa că poți să zici că e Sirius.

Lucky zâmbi discret. Întotdeauna îl amuza faptul că Bigman, patriotul solarian, era supărat că Sirius, steaua marilor inamici ai Sistemului Solar (deși ei înșiși erau descendenți ai pământenilor) era cea mai strălucitoare stea de pe cerul Pământului.

– Da, ce să zic... spuse Bigman. Hai, Lucky, haide să ne uităm la Saturn și apoi, când mergem înapoi pe Pământ poți să apari pe scenă și să sperii spectatorii.

Stelele își continuă mișcarea constantă pe ecran, apoi încetinesc și în cele din urmă se opresc.

– Iată-l, spuse Lucky. Imaginea nu este mărită.

Wess bloca toate comenzile și întoarse scaunul de pilotaj ca să vadă și el.

Semăna cu o jumătate de Lună, ceva mai mult de jumătate, și avea chiar mărimea aparentă a Lunii, de un galben strălucitor, mai pronunțat la margini și mai estompat în centru.

– Cât de departe ne aflăm? întrebă Bigman, tare mirat de ce vede.

– Cam la o sută cincizeci de milioane de kilometri, cred, răspunse Lucky.

– Ceva nu e în regulă, insistă Bigman. Unde sunt inelele? Speram să avem o priveliște adevărată.

Shooting Starr se afla mult deasupra polului sudic saturnian. Din poziția aceea, inelele ar fi trebuit să fie foarte vizibile.

– Inelele sunt cuprinse în globul planetar, explică Lucky, din cauza distanței mari la care ne aflăm. Să mărim imaginea și să ne uităm mai îndeaproape.

Mica pată de lumină care-l reprezenta pe Saturn se lăți în toate direcțiile. Iar jumătatea de lună dinainte se rupse în trei segmente distincte.

Primul consta în globul central, sub formă de lună în al doilea pătrar. În jurul lui se afla o panglică de lumină circulară, împărțită în două părți inegale de o bandă întunecată. Panglica se curba în jurul lui Saturn și intra în umbra acestuia.

– Da, domnule, spuse Wess, citind dintr-un material. Planeta Saturn are un diametru de doar 125 de mii de kilometri. De la distanța de o sută cincizeci de milioane de kilometri, s-ar vedea doar ca un punct luminos, dar dacă se iau în considerație și inelele, are aproape un diametru de trei sute de mii de kilometri, o suprafață reflectantă uriașă.

– Ce, credeai că nu știi? sări supărat Bigman.

– Mai mult, continuă Wess fără să-l ia în seamă, de la o sută cincizeci de milioane de kilometri, distanța de 12.000 kilometri dintre Saturn și porțiunea inferioară a inelelor nu poate fi văzută, iar intervalul de 4000 de kilometri dintre cele două inele, cu atât mai puțin. Linia aceea neagră se numește Diviziunea Cassini, Bigman.

– Ți-am zis o dată că știi, mârâi Bigman. Ascultă, Lucky, individul încearcă să insinueze că eu n-am dat pe la școală. Poate că nu sunt eu prea școlit, dar ăsta n-are ce să mă învețe în materie de spațiu cosmic. Lucky, spune-mi doar un cuvânt și nu-l mai lăsa să se ascundă în spatele tău. O să-l zdrobesc ca pe un gândac.

– Uite, se vede Titan, spuse Lucky.

– Unde? întrebare în cor Bigman și Wess.

– Acolo.

Titan se vedea sub forma unei luni în primul pătrar, cam de mărimea aparentă pe care o avusese înainte, fără mărire, Saturn cu sistemul lui de inele. Se afla aproape de marginea ecranului.

Titan este singurul satelit de mărime apreciabilă din sistemul saturnian. Dar nu mărimea lui îl făcea pe Wess să se uite la el cu curiozitate și pe Bigman cu ură.

Nu mărimea, ci faptul că toți trei erau aproape siguri că Titan era singura lume din Sistemul Solar populată de oameni care nu recunoșteau supremația Pământului. Dintr-o dată, absolut pe neașteptate, se dovedise că este o lume a inamicului.

Iar această... rebeliune adusese pericolul mult mai aproape de Pământ.

– Lucky, când intrăm în sistemul saturnian?

– Bigman, nimeni nu poate să spună unde începe sistemul saturnian. Cei mai mulți consideră că sistemul unei planete include tot spațiul până la cel mai îndepărtat corp care gravitează în jurul corpului principal al sistemului respectiv. După această definiție, ne aflăm încă în afara sistemului saturnian.

– Da, dar siriusienii spun că... începu Wess.

– Să se ducă în centrul Soarelui, siriusienii ăia! izbucni Bigman, lovindu-și cizmele mânios. Cui îi pasă de ce zic ei?

Și își mai pocni o dată călcâiele cizmelor, de parcă ar fi vrut să-i facă praf pe toți siriusienii aflați în Sistem. Cizmele astea erau cel mai marțian lucru pe care-l purta asupra lui. Culorile lor țipătoare, portocaliu cu negru, într-un design pepit, erau o proclamație spusă în gura mare că posesorul lor se născuse și crescuse între fermele și orașele de sub cupolele marțiene.

Lucky stinse ecranul. Detectorii din coca navei s-au retras, lăsând metalul neted, strălucitor și neîntrerupt de nimic altceva decât proeminența care susținea dispozitivul Agrav și mecanismul de derivă.

– Nu ne putem permite luxul lui „cui-îi-pasă-de-ce-zic-ei”, Bigman, spuse Lucky. În momentul acesta, siriusienii sunt în avantaj. Poate că în cele din urmă îi vom goni din Sistemul Solar, dar în clipa asta nu putem decât să jucăm jocul lor.

Bigman murmură revoltat:

– Suntem în sistemul nostru!

– Normal că suntem, dar Sirius a ocupat o parte din el și, cu excepția unei conferințe interstelare, Pământul nu poate face nimic în problema asta. Doar să declanșeze un război.

Nu mai rămânea nimic de adăugat. Wess se întoarse la comenzile lui, iar Shooting Starr, ajutându-se de un impuls inițial minim și folosindu-se la maxim de gravitația lui Saturn continuă să plonjeze rapid către regiunile polare ale planetei.

Jos, adânc în lumea saturniană, în ceea ce acum se numea o lume siriusiană, spațiul colcăia de nave siriusiene, aflate la cam optzeci de trilioane de kilometri de planeta natală și la doar un miliard și ceva de kilometri de Pământ. Într-un singur pas gigantic, Sirius acoperise 99,999 la sută din distanța față de Pământ și înființase o bază militară chiar în pragul Pământului.

Dacă li se permitea sirusienilor să rămână acolo, atunci Pământul ar fi coborât la statutul de putere de mâna a doua, aflată la bunul plac al lui Sirius. Iar situația politică interstelară era de așa natură, încât pentru moment gigantica putere militară terestră, toate marile nave de luptă și toate armele nu puteau ajuta cu nimic la rezolvarea situației.

– Doar trei oameni, într-o navă mică, la propria lor inițiativă și fără a avea autorizația Pământului, încercau, prin îndemânarea și inteligența lor, să răstoarne situația, știind că dacă erau prinși urmau a fi executați pe loc ca spioni – în propriul lor Sistem Solar, de către invadatorii acelui Sistem Solar – și că Pământul nu va face nici cel mai mic gest spre a-i ajuta.

Urmărire

Cu abia o lună în urmă, situația nu prezentase nici un pericol, nimeni nu bănuia absolut nimic. Și dintr-o dată, problema a explodat în fața guvernului terestru. Încet, metodic, Consiliul Științelor a curățat spațiul de cuibul de roboți-spion care pusese atâtea probleme Pământului și posesiunilor lui. Mare parte din această misiune constase în acțiunea lui Lucky Starr de distrugere a bazei dintre zăpezile de pe Io.

Fusese o misiune foarte dificilă, în unele privințe îngrozitoare, pentru că spionajul fusese atât de complet și de eficient, încât aproape că reușise să compromită definitiv eforturile defensive disperate ale Pământului.

Apoi, în momentul în care situația părea să se fi rezolvat, în structura terestră încă în curs de vindecare apăruse o fisură. Hector Conway, Consilier-șef, îl trezise pe Lucky în plină noapte. Ținuta lui arăta clar că se îmbrăcase în mare grabă, iar părul îi era în neorânduială.

Lucky, mort de somn și căscând, i-a oferit o cafea și i-a spus foarte surprins:

– Mare Galaxie! Unchiule Hector! (Lucky îi spunea așa încă din primele lui clipe de orfan, când Conway și Augustus Henree îi deveniseră tutori). S-a întâmplat ceva cu circuitul videofonic?

– Nu îndrăznesc să mă las în seama videofoanelor, băiete. Suntem în toiul unui balamuc îngrozitor.

– Cum așa?

Lucky pusese întrebarea pe șoptite, dar deja se dezbrăcase până la brâu și începuse să se spele.

În cameră intră și Bigman, căscând și întinzându-se:

– Hei, ce e cu zgomotul ăsta? N-a văzut Marte neam de neamul lui așa balamuc.

Dar, recunoscându-l pe Consilierul-șef, bătu călcâiele regulamentar.

– Avem necazuri, domnule?

– Am lăsat să ne scape printre degete Agentul X.

– Agentul X? Misteriosul siriusian? Lucky făcu ochii mici, suspicios. Ultima oară când am auzit de el, Consiliul a decis că nu a existat niciodată.

– Asta a fost înainte de afacerea cu roboții-spion. A fost foarte șiret, Lucky, al naibii de șiret. Un spion care a reușit să convingă Consiliul că nu

există nu poate fi decât foarte șiret. Ar fi trebuit să te pun pe urmele lui, dar se pare că există ceva și mai urgent. Oricum...

– Da?

– Îți închipui că toată afacerea cu roboții spioni înseamnă că trebuie să existe o agenție centrală de colectare a informațiilor și că agenția respectivă nu-și poate avea sediul decât pe Pământ. Asta ne-a adus din nou pe urmele Agentului X, iar o posibilitate foarte probabilă este ca rolul respectiv să fi fost jucat de un anume Jack Dorrance de la Acme Air Products, firmă aflată chiar aici, în International City.

– Nu știam asta.

– Au mai existat și alți candidați la „post”. Dar Dorrance a luat o navă particulară și a părăsit Pământul în mare grabă, printr-una din porțile de urgențe. Doar norocul chior a făcut să avem un consilier la Astroport, care a făcut ceea ce trebuia și l-a urmărit. Îndată ce raportul despre plecarea grăbită a rachetei a ajuns la noi, ne-au trebuit doar câteva minute ca să ne dăm seama că Dorrance s-a sustras tuturor controalelor. A trecut printre noi ca prin brânză. Mai sunt câteva detalii care se potrivesc și... în sfârșit, acesta este Agentul X. Suntem siguri, acum.

– Foarte bine, unchiule Hector. Ce rău mai poate face? A fugit, oricum.

– Acum mai știm un lucru. A luat cu el o capsulă personală, în care știm fără urmă de îndoială că există informații pe care a reușit să le colecteze de la rețeaua de spionaj din Federație. Și mai știm și că foarte probabil nu a apucat să o livreze șefilor lui de pe Sirius. Spațiul știe ce informații are, dar probabil că are informații care ne vor face praf și pulbere întreaga securitate dacă vor ajunge pe Sirius.

– Ai spus că a fost urmărit. Nu a fost prins și adus înapoi?

– Nu. Consilierul-șef arăta distrus. Crezi că m-aș mai afla aici dacă ar fi fost prins?

Lucky întrebă brusc:

– Nava pe care a luat-o este echipată pentru salturi?

– Nu, strigă Consilierul-șef, cu fața tumefiată, netezindu-și o fâșie rebelă de păr argintiu, care parcă se ridicase de groază la auzul ideii de navă echipată pentru saltul hiperspațial.

Lucky răsuflă și el ușurat. Evident, saltul se referă la hiperspațiu și este o deplasare care transportă o navă din spațiul obișnuit, aducând-o într-un punct diferit, aflat la ani-lumină distanță, într-o singură clipă.

Evident, cu o asemenea navă, Agentul X ar fi scăpat de tot.

Conway a continuat cu expunerea situației:

– A lucrat solo; și evadarea lui tot solo a fost. De asta ne-a și scăpat printre degete. Iar nava pe care a luat-o e una de croazieră interplanetară, proiectată să fie pilotată de un singur om.

– ...iar navele echipate cu dispozitiv hiperspațial nu sunt proiectate să fie operate de un singur om. Dar se pot și ele moderniza. Dar, unchiule Hector, nici nu avea nevoie de mai mult decât o navă de croazieră interplanetară.

Lucky terminase spălatul și acum se îmbrăca cu mișcări rapide. Se întoarse brusc spre Bigman.

– De ce mai caști ochii, Bigman? Trage-ți hainele pe tine.

Bigman, aflat pe marginea canapelei, sări în sus, folosindu-se și de elasticitatea acesteia.

– Probabil că-l așteaptă pe undeva prin spațiu o navă siriusiană echipată cu dispozitive hiperspațiale, spuse Lucky.

– Corect. Iar nava lui este una rapidă. Adăugând la viteză și avansul inițial, este foarte probabil să nu-l ajungem și nici să nu mai intre în raza de acțiune a armelor noastre. Așa că nu ne mai rămâne decât...

– Shooting Starr. Unchiule Hector, într-o oră am să fiu pe Shooting Starr, iar Bigman va fi cu mine, presupunând că va reuși să-și pună hainele pe el până atunci. Dă-mi localizarea prezentă și cursul navelor de urmărire și datele de identificare ale navei Agentului X și plecăm imediat.

– Foarte bine. Figura lui Conway se mai liniștise. Și nu uita, David – a folosit numele adevărat al lui Lucky, așa cum făcea întotdeauna când era emoționat – promite-mi că o să fii prudent...

– Așa ai vorbit și cu personalul de pe celelalte zece nave de urmărire, unchiule Hector? întrebă Lucky, dar cu o voce moale și afectuoasă.

Bigman tocmai își trăgea una din cizme pe picior, iar pe cealaltă o purta în mână.

– Gata, Lucky? Am pornit?

În ochi avea strălucirea binecunoscută când era rost de vreo acțiune, iar mica lui față neastâmpărată era strâmbată de un rânjet fioros.

– Gata, plecăm, spuse Lucky, ciufulind și mai rău decât era părul ca nisipul al lui Bigman. De cât timp stăm să ruginim de pomană aici, pe Pământ? De șase săptămâni, nu? Ei bine, ce-i prea mult, strică.

– Și-ncă cum! aprobă Bigman vesel, trăgându-și și cealaltă cizmă.

Abia după trecerea de orbita lui Marte au reușit să obțină un contact subteric acceptabil cu navele de urmărire, iar asta numai folosind cea mai bună tehnică de acord.

Cel care le-a răspuns a fost consilierul Ben Wessilewsky, aflat la bordul T.S.S. Harpoon.

Acesta strigă entuziasmat:

– Lucky! Vii cu noi? Ca lumea!

Fața zâmbitoare îi ocupa întregul ecran, așa că s-a văzut limpede când a făcut cu ochiul.

– Ai ceva spațiu să-l strecoari și pe Bigman într-un colț de ecran? Sau nu-l mai iei cu tine?

– Normal că m-a luat, se repezi Bigman, plonjând între Lucky și transmițător. Crezi că l-ar fi lăsat consilierul Conway pe lunganul ăsta să plece de capul lui, fără mine? Păi cine să aibă grijă de el ca să nu se împiedice în picioarele astea mari?

Lucky îl culese pe Bigman și-l trase la subsuoară, făcându-l pe micuțul marțian să zbiere ca din gaură de șarpe.

Lucky spuse calm:

– Wess, se pare că avem o legătură cu paraziți. Ia spune-mi care e poziția navei.

Trezindu-se la viață, Wess i-o dădu, adăugând:

– Se numește Rețeaua Spațiului și e proprietate particulară, cu toate seriile de la vânzare și de producție în perfectă regulă. Probabil că Agentul X a cumpărat-o sub un nume fals și a pregătit-o cu mult timp în urmă pentru o fugă precipitată. E o navă al naibii de faină și probabil că nu s-a oprit din accelerare de atunci și până acum. Rămânem tot mai mult în urma lui.

– Cum stă cu energia?

– Ne-am gândit la asta. Ne-am uitat pe specificațiile producătorului motorului. La viteza cu care își consumă combustibilul, nu poate continua drumul decât dacă oprește motoarele și merge inerțial, sau dacă sacrifică manevrabilitatea o dată ajuns la destinație. Pe asta ne bazăm ca să-l prindem.

– Dar nu s-ar putea să fi avut prudența de a mări puterea și capacitatea de stocare a navei?

– E foarte posibil, răspuse Wess, dar nici așa nu poate s-o țină la nesfârșit într-o accelerație. Ce mă îngrijorează cel mai mult pe mine este că s-ar putea să se sustragă detectoarelor noastre de masă, folosindu-se de asteroizi. Dacă scapă în centura de asteroizi, l-am pierdut.

Lucky cunoștea trucul. Dacă plasezi între tine și urmăritori un asteroid, detectorul de masă al urmăritorilor va descoperi asteroidul, nu nava ta. Dacă apare un al doilea asteroid, nava se ascunde și după acesta, în vreme ce instrumentele urmăritorului încă încearcă să vadă ce e cu primul bolovan.

– Se mișcă prea repede ca să poată face manevra, spuse Lucky. Ar trebui să decelereze cam o jumătate de zi.

– Ar fi nevoie de un miracol, recunosc Wess, cinstit. Dar să nu uităm că tot un miracol ne-a pus pe urmele lui. Eu mă aștept, sincer, la un miracol compensator care să anuleze avantajul nostru.

– Păi care a fost primul miracol? Șeful a spus ceva de o blocare de urgență.

– Corect.

Nu i-a luat mult lui Wess să istorisească tot. Dorrance, sau Agentul X (Wess folosea ambele apelative) reușise să se sustragă supravegherii, folosind un instrument care a distorsionat undele-spion și le-a făcut inutilizabile. (Instrumentul fusese descoperit, dar carbonizat, și nu se putea spune despre el nici măcar dacă a fost produs pe Sirius sau nu.) Reușise să ajungă fără probleme la nava lui pregătită pentru evadare, Rețeaua spațiului. Era gata să decoleze, avea micro-reactorul protonic pornit, motorul și comenzile verificate, spațiu liber deasupra capului, totul era perfect. Apoi, dintr-o dată, o navă de transport avariata, lovită de un meteorit, incapabilă de contacte radio bilaterale, apare din senin în atmosferă și cere pistă de urgență.

A fost inițiată o procedură de urgență, iar toate navele din astroport au fost obligate să rămână la sol. În asemenea situații, orice navă care intenționează să decoleze și nu a început deja deplasarea trebuie să abandoneze secvența de decolare.

Rețeaua spațiului ar fi trebuit să abandoneze decolarea, dar nu a abandonat-o. Lucky Starr înțelegea perfect ce sentimente l-au încercat pe Agentul X. Avea în mâinile lui cea mai vitală informație din Sistemul Solar și fiecare secundă conta imens. Acum chiar făcuse primii pași spre deconspirare și nu mai avea mult până să-i apară Consiliul pe urme. Dacă

abandona decolarea, asta însemna să aștepte un timp nedeterminat până ce transportorul ajungea la pistă, până aceasta era inundată și apoi eliberată încet-încet de ambulanțe. Apoi, când spațiul era din nou liber, trebuia să încălzească din nou microreactorul și să treacă din nou prin secvența de verificare. Nu-și putea permite o asemenea întârziere.

Așa că a pornit jeturile de propulsie și dus a fost.

Chiar și așa, Agentul X ar fi putut scăpa. A sunat alarma, iar poliția Astroportului s-a pus cu mesaje de avertisment pe Rețeaua spațiului, dar cel care a luat primele măsuri concrete a fost consilierul Wessilewsky, care se afla la Centrul Spațial într-o misiune de rutină. El cunoștea amănunte despre cazul Agentului X, iar o navă pornită ca din pușcă, cu motoarele la maxim, i-a sunat a acțiune disperată și s-a gândit imediat la spion. A fost cea mai riscată presupunere din viața lui, dar a intrat în acțiune.

Susținut de autoritatea Consiliului Științelor (care depășea orice autoritate oficială, cu excepția unui ordin direct din partea președintelui Federației Terestre), el a ordonat navelor din Garda Spațială să decoleze, a contactat sediul Consiliului și apoi a urcat la bordul lui T.S.S. Harpoon, pentru a coordona urmărirea. Deja se afla în spațiu de mai multe ore când Consiliul a reușit să înțeleagă global faptele. Iar lui Wess i-a venit confirmarea că într-adevăr îl urmărește pe Agentul X și că în curând alte nave i se vor alătura.

Lucky ascultă cu seriozitate maximă și spuse:

– Ai avut o șansă și ai reușit s-o fructifici. Ai făcut exact ce trebuia să faci, Wess. Bine lucrat.

Wess zâmbi fericit. În mod tradițional, consilierii evită publicitatea și capcanele celebrității, dar aprobarea unuia dintre colegii din Consiliu este un lucru foarte dorit.

Lucky continuă.

– Merg mai departe. Ordonă uneia dintre navele tale să păstreze contactul masic cu mine.

Întrerupse contactul vizual, iar mâinile lui puternice și frumos formate acoperiră ca într-o mângâiere comenzile navei lui, Shooting Starr, care era, din multe puncte de vedere, cea mai bună navă din spațiul interplanetar.

Shooting Starr avea cele mai puternice microreactoare protonice din câte puteau fi introduse într-o navă de mărimea ei; erau reactoare suficient de puternice pentru a accelera un crucișător de luptă până la viteza de

croazieră. Erau reactoare aproape suficient de puternice ca să producă și saltul în hiperspațiu. Nava avea un propulsor ionic, care anihila aproape toate efectele accelerației, acționând simultan asupra tuturor atomilor de la bordul navei, inclusiv a acelora din corpurile lui Lucky și Bigman. Avea chiar și un Agrav, un dispozitiv foarte nou, încă experimental, care-i permitea să manevreze liber în câmpurile gravitaționale intense ale planetelor mari.

Iar acum motoarele puternice ale lui Shooting Starr torceau la o frecvență mare, abia auzite, iar Lucky simțea o ușoară presiune dată de accelerația inerțială pe care propulsorul ionic nu o putea anihila în întregime. Nava se îndrepta spre imensitatea Sistemului Solar exterior, mai repede și mai repede...

Agentul X își menținea avansul. Shooting Starr recupera mult prea încet decalajul. Iar cu grosul centurii de asteroizi aflat mult în spatele lor, Lucky era îngrijorat:

– Bigman, mie nu-mi miroase deloc a bine.

Bigman părea surprins de pesimismul lui.

– Lucky, îl prindem noi.

– Mă refeream la destinația lui. Eram sigur că îl așteaptă o navă-mamă, ca să-l culeagă și să facă cu el saltul. Dar o asemenea navă sau este foarte depărtată de planul eclipticii, sau este ascunsă în centura de asteroizi. Doar în unul din aceste două cazuri nu poate fi detectată. Și totuși, Agentul X rămâne în planul eclipticii și depășește centura de asteroizi.

– Poate că vrea să ne fenteze, înainte să o cotească spre nava-mamă.

– Poate, spuse Lucky, gânditor. Sau poate siriusienii au o bază în zona planetelor exterioare.

– Haide-hai, Lucky, rânji aproape batjocoritor micul marțian. Cum, domnule, chiar sub nasul nostru?

– Uneori e greu să vezi sub propriul nas. Iar cursul lui este direct spre Saturn.

Bigman a verificat și el calculele computerelor, care urmăreau constant zborul celui-lalt.

– Ascultă, Lucky, după câte văd, individul este pe o traiectorie balistică. Nu s-a mai atins de motoare în ultimele treizeci de milioane de kilometri. Poate că nu mai are combustibil.

– Sau poate că face economie pentru manevre în sistemul lui Saturn. Acolo e o gravitație cu năbădăi, după cum știi. Cel puțin, sper că face economie pentru manevre. Galaxie mare, cât sper...!

Figura subțirică, frumoasă a lui Lucky era serioasă, iar buzele strânse.

Bigman se uita la el surprins:

– Lucky, ce nisipurile marțiene vrei să zici?

– Vreau să zic că dacă există o bază siriusiană în sistemul de sateliți al lui Saturn, avem nevoie de Agentul X ca să ne conducă până acolo. Saturn are un satelit uriaș și opt mari, plus câteva zeci de sateliți mici. Ne-ar fi de mare ajutor s-o găsim precis.

Bigman se încruntă.

– Păi tipul n-o să fie atât de nebun să ne ducă direct acolo...

– ... și nici să ne lase să-l prindem. Bigman, calculează-i cursul până la punctul de intersecție cu orbita lui Saturn.

Bigman se conformă, punând calculatorul la muncă preț de câteva secunde.

– Acum, te rog să-mi spui care e poziția lui Saturn la momentul intersecției. Cât de departe va fi Saturn de nava Agentului X?

Urmă o scurtă pauză, necesară pentru obținerea elementelor orbitei lui Saturn din efemeride, apoi Bigman introduse în calculator toți parametrii. După câteva secunde de calcule, Bigman se ridică în picioare, alarmat.

– Lucky! Nisipuri marțiene!

Lucky nu mai avea nevoie de detalii.

– Presupun că Agentul X s-ar putea să se fi decis asupra unei căi de evitare a deconspirării bazei siriusiene. Dacă va continua exact cursul balistic actual, se va ciocni cu Saturn însuși. Asta va însemna moarte sigură.

Moarte printre inele

În orele care au urmat, nu a mai încăput nici o îndoială. Chiar și navele Gărzii Spațiale, aflate mult în urma lui Shooting Starr, prea depărtate ca să obțină o traiectorie foarte precisă cu detectoarele lor masice, înțeleseseră adevărul.

Consilierul Wessilewsky l-a contactat pe Lucky Starr.

– Pe Spațiu, Lucky! Unde merge omul?

– Se pare că spre Saturn, îi răspunse Lucky.

– Crezi că-l așteaptă o navă chiar pe Saturn? Știu că are mii de kilometri de atmosferă, la presiuni de milioane de tone, iar fără motoare Agrav n-ar putea... Lucky! Crezi că ar putea să aibă motoare Agrav și incinte cu câmpuri de forță?

– Cred că s-ar putea să vrea pur și simplu să se prăbușească pe Saturn, ca să ne împiedice să-l prindem.

– Dacă e așa doritor să moară, spuse Wess încăpățânat, de ce nu se întoarce să lupte, de ce nu ne forțează să-l distrugem, poate ia cu el și vreo doi dintre noi?

– Da, spuse Lucky, sau de ce nu-și scurtcircuitează motoarele, depășind pe Saturn cu sute de milioane de kilometri? La urma urmei, ceea ce mă îngrijorează pe mine este că vrea cu tot dinadinsul să ne atragă atenția asupra lui Saturn.

Lucky căzu într-o lungă tăcere meditativă, întreruptă de intervenția lui Wess:

– Lucky, poți să-l oprești? Noi suntem mult prea departe.

Din locul lui de la panoul de comandă, Bigman strigă:

– Nisipuri marțiene, Wess, dacă dăm drumul la propulsorul ionic, ca să-l prindem, o să avem o viteză prea mare ca să mai putem manevra în câmpul lui Saturn.

– Atunci faceți ceva!

– Spațiule, asta da, comandă inteligentă, izbucni Bigman. Nu știu ce ne făceam fără tine. Faceți ceva!

– Am să fac ceva, Wess. Păstrează cursul.

Întrerupse contactul și se întoarse spre Bigman.

– Ne-a răspuns la semnale până acum, Bigman?

– Nici un cuvânt.

– Lasă asta acum și concentrează-te asupra fasciculelor lui de comunicații.

– Nu cred să folosească vreunul, Lucky.

– S-ar putea să-l folosească în ultima clipă. S-ar putea să se decidă să riște, dacă are ceva de spus. Între timp, dăm peste el.

– Cum?

– Cu o rachetă. O rachetută cât o aluniță.

– Era rândul lui să se aplece asupra computerului. Câtă vreme Rețeaua spațiului se deplasa gravitațional, nu era nevoie de prea multe calcule ca să direcționezi o sferă, să-i dai impulsul inițial necesar pentru a lovi o navă în zbor.

Lucky pregăti micul proiectil. Acesta nu era proiectat să explodeze. Nu avea nevoie. Avea un diametru de o jumătate de centimetru, dar energia dată de micropila protonică îi putea imprima o viteză de aproape o mie de kilometri pe secundă. Nimic în spațiu nu putea diminua prea tare o asemenea viteză, iar proiectilul ar fi trecut prin coca Rețelei spațiului ca prin brânză.

Dar nu asta urmărea Lucky. Proiectilul era suficient de mare pentru a fi detectat gravific. Rețeaua spațiului ar fi corectat automat cursul pentru a evita coliziunea și ar fi ieșit de pe traiectoria directă spre Saturn. Timpul pierdut de Agentul X pentru a reveni la vechiul curs îi va permite lui Shooting Starr să se folosească de ghearele magnetice.

Șansele de reușită păreau mici, chiar infime, dar nu puteau face altceva.

Lucky atinse un contact. Proiectilul ieși ca din pușcă, ca un fulger în tăcere, iar acele detectorului de masă al navei săriră, liniștindu-se foarte repede, pe măsură ce proiectilul se depărta.

Lucky se lăsă pe spate. Proiectilului îi erau necesare aproape două ore pentru contact (sau aproape-contact). Îi trecu prin cap că de fapt Agentul X a rămas complet fără propulsie, că reacția automată a navei de schimbare a cursului nu va putea intra în funcțiune, iar proiectilul va penetra prin carcasă, va distruge probabil nava și, oricum, cursul gravitațional va rămâne neschimbat, direct spre Saturn.

Respinse ideea aproape pe loc. Ar fi incredibil ca Agentul X să rămână fără urmă de propulsie într-un moment în care nava lui se află pe un curs de coliziune. Era mult mai probabil să-i fi rămas suficient combustibil.

Orele de așteptare îl omorau. Până și Hector Conway, aflat departe, pe Pământ, devenise tot mai neliniștit cu fiecare buletin informativ, așa că s-a decis să inițieze un contact subteric direct.

– Unde crezi că ar putea fi baza siriusiană în sistemul lui Saturn? întrebă el îngrijorat.

– Dacă există una, începuse Lucky prudent, dacă Agentul X nu comite un efort uriaș de a ne duce pe o pistă greșită, aş zice că cea mai evidentă alegere este Titan. Este satelitul cu adevărat uriaș al lui Saturn, are o masă de trei ori mai mare decât Luna noastră și o suprafață de două ori mai mare. Dacă siriusienii au săpat solul, încercând să facă o bază puternică, ar însemna că fac asta de mult timp.

– E greu de crezut că au făcut așa ceva. Ar fi practic o acțiune de război.

– Poate, unchiule Hector, dar nu uita că nu a trecut mult de când au încercat să înființeze o bază pe Ganymede.

Bigman întrerupse convorbirea:

– Lucky, a mișcat!

– Cine a mișcat? întrebă surprins Lucky.

– Rețeaua spațiului. Tipul, siriusianul.

– Unchiule Hector, te contactez mai târziu, spuse Lucky, grăbit, și întrerupse contactul. Apoi, spre Bigman: Dar cum de s-a mișcat, Bigman? Nu avea cum să detecteze încă proiectilul nostru.

– Uită-te și convinge-te cu ochii tăi, Lucky. Eu îți zic că a luat-o pe altă traiectorie.

Dintr-o mișcare, Lucky ajunse la detectoarele de masă ale lui Shooting Starr. Acestea erau fixate pe traiectoria navei urmărite. Punctul care reprezenta masa detectată închipuia o mică stea pe ecran.

Dar steluța aceea chiar se deplasa. Devenise un segment.

Vocea lui Lucky căpătă intensitate:

– Galaxie mare, normal! Acum înțeleg totul. Cum am putut să cred că datoria lui principală e să scape de capturare? Bigman...

– Sigur, Lucky, sunt aici. Dar ce s-a întâmplat?

Micul marțian era pregătit pentru orice.

– Scapă de noi prin manevre. Acum trebuie să-l distrugem, chiar dacă asta înseamnă să ne prăbușim noi înșine pe Saturn.

Pentru prima oară de la schimbarea propulsiei ionice, cu un an înainte, Lucky a adăugat și impulsul de urgență la propulsia principală. În vreme ce

și ultima fărâmbă de putere se scurgea în motoare, erau presați în scaune, iar nava vibra.

Bigman se lupta să respire.

– Explică-mi totuși, Lucky.

– Nu Saturn îl interesează, Bigman. S-a folosit de adaosul energetic al câmpului gravitațional ca să păstreze avansul față de noi. Acum ocolește planeta și încearcă să intre pe o orbită. Ceea ce îl interesează sunt inelele. Inelele lui Saturn.

Figura tânărului consilier era marcată de tensiune.

– Urmărește-i comunicațiile, Bigman. Va fi nevoit să vorbească. Acum sau niciodată.

Bigman se aplecă asupra analizatorului lui de undă, în vreme ce inima i-o luase razna. Dar nimic pe lumea asta nu-l putea face să înțeleagă de ce inelele lui Saturn îl tulburau atât de rău pe Lucky.

Proiectilul lui Shooting Starr trecu foarte departe de țintă, la câteva zeci de mii de kilometri. Dar de acum proiectilul era Shooting Starr însăși, intrată pe o traiectorie de coliziune. Dar și ea avea să rateze rata ținta.

Lucky gemu, resemnat:

– N-o să reușim niciodată. Nu avem destul loc de manevră.

Saturn se profila gigantic pe cer deja, cu inelele ca o tăietură subțire pe fața planetei. Globul galben al lui Saturn era aproape plin. Shooting Starr plonja spre el direct dinspre Soare.

Brusc, Bigman răbufni:

– Al dracului tip! Lucky, vrea să se piardă în inele. Acum înțeleg ce te-a apucat cu inelele astea.

A început să lucreze furios la detectorul de masă, dar nu avea nici o șansă. Îndată ce se focaliza asupra unei porțiuni din inele, fiecare dintre nenumăratele mase solide care le compuneau forma proprie sa steluță pe ecran. Ecranul detectorului se înălbise cu totul, iar Rețeaua spațiului dispăruse.

Lucky clătină din cap:

– Problema se poate rezolva. Acum suntem destul de aproape pentru contactul vizual. Altceva mă neliniștește și sunt sigur că va apărea.

Palid și concentrat, Lucky mărise la maxim grosimentul telescopului optic. Rețeaua spațiului se vedea ca un cilindru mititel din metal, atenuat dar nu ascuns de materialul inelelor. Particulele individuale din inele nu

erau mai mari decât niște grăunți de nisip și se vedeau ca niște mici scânteii, pentru că reflectau lumina îndepărtatului Soare.

– Lucky, spuse Bigman, am fascicul de comunicații! Nu... stai! Ba da, am!

În cabina de control se auzea o voce ezitantă, tremurătoare, acoperită de zgomote, distorsionată. Degetele agile ale lui Bigman lucrau febril la decodificatoare și filtre, încercând să prindă cât mai multe din caracteristicile necunoscutului sistem de codificare siriusian.

Cuvintele mureau și apoi reveneau. În cabină era o liniște de mormânt, tulburată doar de fâșâitul slab al înregistratorului care prindea absolut orice semnal venea.

– ... nici... aici (pauză, în care Bigman s-a luptat eroic cu detectorii lui)... în urmărire și... n-am putut... trebuie transm.....lele lui Saturn... ită normală... ja lansată... urmăriți... coordonatele sunt...

În acel moment, totul s-a întrerupt: și vocea, și paraziții, tot.

– Pe nisipurile din Marte, a explodat ceva! a strigat Bigman.

– Nu la noi, spuse calm Lucky. Este Rețeaua spațiului.

Văzuse totul, la două secunde după întreruperea transmisiunii. Transmisiunile subeterice sunt practic instantanee, în timp ce viteza cu care lumina îi adusese imaginea dezastrului nu putea depăși trei sute de mii de kilometri pe secundă.

Luminii i-au trebuit două secunde ca să ajungă la ecranul lui Lucky. El a văzut partea din spate a Rețelei spațiului devenind roșie-incandescentă și apoi desfăcându-se precum petalele unei flori metalice.

Bigman prinse ultima parte a dezastrului, după care el și Lucky așteptară ca radiația să răcească întregul spectacol.

Lucky clătină din cap.

– Atât de aproape de inele, chiar dacă nu te afli în corpul lor principal, ai destulă materie împrăștiată. Poate că nu a mai avut suficientă energie ca să devieze nava de la ciocnirea cu unul din aceste fragmente. Sau poate că au venit spre el două fragmente în același timp, din două direcții diferite. În orice caz, a fost un om viteaz și un inamic iscusit.

– Nu m-am prins, Lucky. Ce voia să facă?

– Nu înțelegi nici acum? Pentru el era important să nu cadă în mâinile noastre, dar nu era suficient să moară. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai dinainte. Cel mai important pentru el era ca informațiile furate să ajungă pe

Sirius. Nu a îndrăznit să trimită un mesaj subteric cu mii de cuvinte de informație, pentru că știa că este urmărit și că navele urmăritoare pot să bruieze transmisia. A fost nevoit să se mulțumească să transmită informațiile esențiale și să aibă grijă să plaseze ca capsula undeva la îndemâna siriusienilor.

– Și cum putea face asta?

– Ce am prins din transmisia lui conține și cuvintele „...ită normală”, probabil „orbită normală” și „...ja lansată”, adică „deja lansată”.

Bigman îl prinse zdravăn pe Lucky de încheieturile mâinilor.

– A lansat capsula în inele, așa-i, Lucky? O să fie ca o pietricică între cvadrilioane de alte pietricele, sau ca un fir de nisip pe Lună, sau ca o picătură de apă într-un ocean.

– Sau, mai rău, ca una din pietricelele inelelor lui Saturn, ceea ce e cel mai rău. Evident, a fost distrus înainte să poată da coordonatele orbitei alese pentru capsulă, așa că noi și siriusienii pornim de pe poziții egale în căutarea ei. Așa că sugerez să începem pe loc căutarea, fără întârziere.

– Să începem să căutăm? Acum?

– Chiar acum! Dacă era gata să transmită coordonatele, înseamnă că știa că siriusienii sunt aproape... Ia legătura cu navele, Bigman, și dă-le ultimele informații.

Bigman se întoarse către transmițător, dar nu apucă să-l atingă. Butonul de recepție strălucea: unde receptate. Radio! Comunicații eterice obișnuite! Era clar că în apropiere se află cineva, în mod sigur în sistemul lui Saturn. Mai mult, era cineva care nu avea nici cea mai mică intenție să păstreze anonimatul, pentru că undele radio, spre deosebire de transmisia subterică, sunt extrem de simplu de goniometrat.

Lucky se încruntă:

– Treci pe recepție, Bigman.

Vocea care se auzea avea un accent ușor, cu lărgirea vocalelor și ascuțirea consoanelor. Era o voce siriusiană.

Aceasta spunea:

– ...identificați înainte de a fi obligați să vă remorcăm și să vă arestăm. Aveți paisprezece minute ca să confirmați recepția.

Urmă o pauză de un minut:

– Prin autoritatea Corpului Central, vi se ordonă să vă identificați înainte de a fi obligați să vă remorcăm și să vă arestăm. Aveți treisprezece

minute ca să confirmați recepția.

Lucky răspunde cu răceală:

– Recepție confirmată. Aici este Shooting Starr, din Federația Terestră, care orbitează pașnic în volumul spațial al Federației Terestre. Nici o autoritate nu există în acest spațiu, în afara celei a Federației.

Urmă o secundă sau două de liniște (unde radio călătoresc doar cu viteza luminii), după care vocea reveni:

– Autoritatea Federației Terestre nu este recunoscută într-o planetă colonizată de popoarele lui Sirius.

– Și care ar fi planeta aceasta? întrebă Lucky.

– Sistemul nelocuit al lui Saturn a fost luat în posesiune în numele guvernului nostru, în virtutea legii interstelare, care oferă orice planetă nelocuită celor care o colonizează.

– Nu se referă la planete nelocuite, ci la sisteme stelare nelocuite.

Nici un răspuns. Apoi vocea continuă placid:

– Vă aflați în limitele sistemului lui Saturn și vi se cere să plecați imediat. Orice întârziere în accelerare va duce la arestarea voastră. Orice alte nave ale Federației Terestre care vor intra în teritoriul nostru vor fi capturate fără avertismente suplimentare. Accelerația voastră de ieșire din sistemul lui Saturn trebuie să înceapă în cel mult opt minute. În caz contrar, vom lua măsuri.

Bigman, cu fața luminată de ceva ce numai pioșenie nu se putea numi, șopti:

– Hai să le-o tragem, Lucky. Să le arătăm că Shooter poate să lupte cu alde ăștia.

Dar Lucky nu-i răspunde nimic. Vorbi în transmițător:

– Declarația voastră a fost înregistrată. Nu acceptăm autoritatea siriusiană, dar alegem, prin propria voință, să plecăm, ceea ce vom și face fără întârziere.

Și întrerupse legătura.

Bigman era alb de furie.

– Pe nisipurile marțiene, Lucky! Ai de gând să dai bir cu fugiții în fața unei mâini de siriusieni? Lăsăm capsula aia în inelele lui Saturn, ca s-o poată culege siriusienii?

– În clipa asta, Bigman, suntem nevoiți să plecăm, răspunde Lucky.

Avea capul plecat și figura albă și tensionată, dar în ochii lui era ceva care nu se prea potrivea cu un om care se retrage. Orice, numai asta nu...

Între Jupiter și Saturn

Ofițerul cel mai înalt în grad din formația de urmărire (evident, cu excepția consilierului Wessilewsky) era căpitanul Myron Bernold. Acesta avea patru trese, deși nu trecuse de cincizeci de ani, și prezenta fizicul unui bărbat mai tânăr cu zece ani. Părul începuse să ia culoarea argintului, dar sprâncenele posedau încă părul negru inițial, iar bărbia rasă la sânge avea luciri albastrii.

El se uita la mult mai tânărul Lucky Starr cu un nedisimulat dispreț.

– Și ați dat înapoi?

Shooting Starr, în drumul spre Soare, se întâlnise cu navele escadrilei aproximativ la distanța dintre orbitele lui Jupiter și Saturn. Lucky „urcase” la bordul navei principale.

Acum îi vorbea calm șefului:

– Am făcut ceea ce era necesar să fac.

– Când inamicul îți invadează sistemul, casa ta, retragerea nu este niciodată necesară. Poate că vă ștergeau din volumul spațiului, dar ați fi avut timp să ne avertizați și am fi venit să lămurim situația.

– Și cam câtă energie mai aveți în micropile, domnule căpitan?

Căpitanul roși.

– Nici dispariția noastră din spațiu n-ar fi însemnat nimic. Am fi avut și noi timp, la rândul nostru, să transmitem un avertisment la bază.

– Și să începeți un război!

– Ei au început războiul. Siriusienii... Intenția mea este să mă deplasez spre Saturn și să pornesc un atac.

Figura lunguiață a lui Lucky căpătă aspecte dure. Era mai înalt decât căpitanul, iar privirea lui rece nu-l slăbea o clipă.

– În calitate de consilier cu drepturi depline în Consiliul Științelor am un rang superior dumneavoastră, domnule căpitan, și știți asta. Nu dau ordine de atac. Ordinele mele sunt să vă întoarceți pe Pământ.

– Mai degrabă aș...

Căpitanul era în vădită luptă cu propriul temperament. Strângea pumnii ca să nu izbucnească.

– Pot să întreb asupra motivului ordinului, domnule? vorbi el, cu voce gătită, accentuând ironic „domnule”. Sunteți bun să explicați excelentul motiv pe care nu mă îndoiesc că îl aveți? Raționamentul meu se bazează pe

mica tradiție pe care se întâmplă să o aibă Flota. Este, domnule, o tradiție: flota nu se retrage.

– Dacă doriți motivele mele, domnule căpitan, luați loc și vi le voi expune. Și să nu-mi spuneți că flota nu se retrage. Retragerea face parte din manevrele de luptă pe timp de război, iar un ofițer comandant care ar prefera să-și vadă navele distruse mai degrabă decât să se retragă nu are ce căuta la comandă. Cred că vorbiți sub imperiul furiei. Deci, domnule căpitan, sunteți pregătit să porniți un război?

– Iar eu vă spun că războiul a început deja. Au invadat Federația Terestră.

– Nu tocmai. Au ocupat o planetă neocupată. Problema este, domnule căpitan, că saltul prin hiperspațiu a făcut călătoria interstelară foarte simplă, astfel încât pământenii au putut coloniza planetele altor stele chiar înainte de a coloniza părțile mai îndepărtate ale propriului nostru Sistem Solar.

– Tereștrii au pus primii piciorul pe Titan. Asta a fost în anul...

– Știu și eu ce a făcut James Francis Hogg. A pus piciorul și pe Oberon, satelitul lui Uranus. Dar ceea ce a făcut el se numește explorare, nu colonizare. Sistemul lui Saturn a fost lăsat nelocuit, iar o lume neocupată aparține primului grup care o colonizează.

– Dacă, spuse căpitanul, apăsând cuvintele, acea planetă sau sistem planetar aparține unui sistem stelar neocupat. Nu este cazul lui Saturn, trebuie să recunoașteți asta. Face parte din Sistemul Solar, care, fir-ar al dracului de spațiu, e locuit, din câte știu.

– Este adevărat, dar nu cred că există vreun acord oficial în privința asta. Se poate considera, din unele puncte de vedere, că Sirius are tot dreptul să ocupe Saturn.

Căpitanul lovi cu pumnul în genunchi.

– Nu-mi pasă ce spun avocații spațiului. Saturn e al nostru și orice pământean căruia îi curge sânge în vine va fi de acord cu mine. Îi zburăm de nu se văd. Legea or s-o facă armele noastre.

– Exact asta așteaptă sirusienii să facem!

– Atunci să le dăm ce vor să primească!

– ...și vom fi acuzați de agresiune. Domnule căpitan, între stele se găsesc cincizeci de lumi, care nu au uitat nici o clipă că au fost coloniile noastre. Le-am oferit libertatea fără războaie, dar asta au uitat. Ceea ce nu au uitat este că încă suntem cea mai populată și mai avansată dintre lumi.

Dacă Sirius strigă ca din gură de șarpe că am comis o agresiune neprovocată, lumile exterioare se vor uni împotriva noastră. Exact de asta încearcă ei, să ne provoace să atacăm, și exact de asta am refuzat eu invitația și am plecat.

Căpitanul își mușcă buza. Se pregătea să răspundă, dar Lucky continuă:

– Pe de altă parte, dacă nu facem nimic, putem să-i acuzăm pe siriusieni de agresiune și vom împărți opinia publică din celelalte lumi exterioare. Putem exploata momentul pentru a le aduce de partea noastră.

– Lumile exterioare de partea noastră?

– De ce nu? Toate sistemele stelare existente au sute de lumi neocupate de toate mărimile. În mod sigur, nimeni nu vrea un precedent care să permită unui sistem să înființeze baze militare în oricare alt sistem. Singurul pericol este ca noi să le obligăm să se grăbească să se coalizeze împotriva noastră. Nu trebuie în nici un caz să pară că bătrânul Pământ își aruncă forțele împotriva fostelor lui colonii.

Căpitanul se ridică din scaunul lui și luă poziție de drepti.

– Vă rog să repetați ordinele, spuse el.

– Ați înțeles motivele pentru care am ales retragerea? întrebă Lucky.

– Da. Vă rog să-mi dați ordinele.

– Foarte bine. Vă ordon să predați capsula pe care v-o înmânez acum direct Consilierului-șef Hector Conway. Nu veți discuta ceea ce s-a întâmplat în timpul acestei urmăriri cu nimeni altcineva, nici prin transmisiuni subterice, nici prin alte metode de comunicații. Nu veți întreprinde nici o acțiune ostilă, repet, nici una, la adresa forțelor siriusiene, cu excepția situației în care veți fi atacați direct. Dacă nu vă veți supune și veți căuta întâlnirea cu aceste forțe, voi avea grijă să fiți trimis în fața Curții Marțiale. M-am făcut înțeles?

Căpitanul rămânea în fața lui, înlemnit. Buzele i se mișcau de parcă ar fi fost sculptate din lemn și prost articulate.

– Domnule, cu tot respectul datorat, n-ar fi posibil ca domnul consilier să preia comanda navelor mele și să predea mesajul în persoană?

Lucky Starr ridică din umeri și spuse:

– Domnule căpitan, sunteți foarte încăpățânat și chiar vă admir pentru asta. Există momente ale bătăliei în care acest tip de încăpățânare este de mare folos... Dar mie îmi este imposibil să predau personal mesajul, pentru

că intenția mea este să mă întorc la Shooting Starr și să pornesc din nou spre Saturn.

Rigiditatea militară a căpitanului se topi pe loc:

– Poftim? Pe spațiu, ce ați spus?

– Credeam că am fost foarte limpede, domnule căpitan. Am lăsat acolo o treabă neterminată. Prima mea grijă a fost să mă asigur că Pământul este avertizat asupra teribilei amenințări care planează asupra lui. Dacă dumneavoastră veți avea grijă ca acest avertisment să ajungă unde trebuie, eu pot să mă întorc unde îmi e locul: în sistemul lui Saturn.

Căpitanul zâmbea cu gura până la urechi:

– Ei, asta e altceva. Mi-ar face plăcere să vă însoțesc.

– Sunt convins, domnule căpitan. Cred că cel mai greu lucru este pentru dumneavoastră să nu luați parte la o misiune grea, pentru că sunt convins că sunteți obișnuit cu misiunile grele. Acum, însă, doresc ca fiecare dintre navele dumneavoastră să transfere o parte din energie în micropilele lui Shooting Starr. Mai există și alte provizii de care am nevoie de la dumneavoastră.

– Tot ce aveți de făcut e să cereți.

– Foarte bine. Mă voi întoarce la navă. Îi voi cere consilierului Wessilewsky să mă însoțească în misiune.

Dădu mâna scurt cu căpitanul, care acum devenise pe deplin prietenos, apoi consilierul Wessilewsky i se alătură. Porniră prin tubul inter-nave care șerpuia între nava-comandant și Shooting Starr.

Tubul inter-nave era întins aproape de lungimea lui maximă. Le luă câteva minute să-l parcurgă cu totul. Tubul era lipsit de aer, dar cei doi consilieri puteau să păstreze cu ușurință contactul, deși erau în costume spațiale, pentru că undele sonore călătoreau prin metal, ajungând la urechi cu scârțâituri, dar și destul de distincte. La urma urmei, nici o formă de comunicație nu e mai discretă decât undele sonore pe o distanță mică. De aceea, Lucky se simți foarte sigur și începu discuția cu celălalt consilier.

Spre sfârșit, Wess, schimbând ușor subiectul, spuse:

– Ascultă, Lucky, dacă siriusienii vor să ne facă necazuri, de ce te-au lăsat să pleci? De ce nu te-au hărțuit, de ce nu te-au făcut să te întorci și să lupți?

– În chestiunea asta, Wess, ascultă înregistrarea cu ce a avut de spus nava siriusiană. Cuvintele au o anume duritate; nu au amenințat cu forța, doar cu remorcarea magnetică. Sunt convins că era o navă condusă de roboți.

– Roboți!

Ochii lui Wess s-au mărit de să-i iasă din orbite.

– Da. Gândește-te și tu ce ar fi pe Pământ dacă speculația asta se află mai departe. Pământenilor le e absurd de frică de roboți. Dar adevărul este că aceste nave pilotate de roboți nu ar fi făcut nici un rău unei nave pilotate de un om. Prima Lege a Roboticii – aceea că nici un robot nu are voie să facă rău unei ființe umane – ar fi împiedicat acest atac. Exact asta ar fi amplificat pericolul. Dacă aș fi atacat, așa cum s-ar fi așteptat, siriusienii ar fi declarat că am declanșat un atac criminal, neprovocat, asupra unor nave lipsite de apărare. Iar lumile exterioare apreciază realizările roboticii, spre deosebire de Pământ. Nu, Wess, singurul mod în care îi puteam păcăli a fost să plec și exact asta am făcut.

O dată terminate aceste cuvinte, se aflau la ecluza spațială a lui Shooting Starr.

Acolo îi aștepta Bigman, cu obișnuitul lui zâmbet de ușurare după întoarcerea lui Lucky, chiar și după cele mai scurte despărțiri.

– Hei, spuse el. Ia te uită! Cum, domnule, n-ai căzut din tubul inter-nave? Dar... ce caută Wess aici?

– Vine cu noi, Bigman.

Micul marțian părea neliniștit.

– Pentru ce? Nava asta e de două persoane.

– O să ne descurcăm cu un oaspete temporar. Acum ar trebui să punem la punct transferul de energie de la celelalte nave și să primim echipamente prin tub. După aceea, plecăm imediat.

Vocea lui Lucky era fermă, iar schimbarea de subiect nu mai lăsa loc de replică. Bigman cunoștea prea bine toate acestea ca să mai argumenteze ceva.

Dar nu s-a abținut să murmure: „Normal”. Trecu spre puntea motoarelor, după ce se strâmbă în direcția consilierului Wessilewsky.

– Ce-l roade, domnule? a vorbit Wess. N-am zis nici un cuvânt despre înălțimea lui.

– Trebuie să-l înțelegi pe individul ăsta mic, îi răspunse Lucky. Oficial, nu e consilier, deși practic are toate atributele unuia. Dar el e singurul care nu înțelege lucrul ăsta. Oricum, crede că o să formăm o bisericuță și o să-l izolăm, noi fiind consilieri, iar el nu. Crede că o să avem micile noastre secrete față de el.

Wess înclină din cap.

– Înțeleg. Și propui deci să-i spunem...

– Nu. Sublinierea era evidentă, deși nu stridentă, în cuvintele lui Lucky. Am să-i spun eu ceea ce trebuie să-i spun. Tu nu spui nimic.

În acel moment, Bigman se întoarse în cabina de pilotaj și spuse:

– Gata, tragem energie.

Apoi se uită mai întâi la unul, apoi la celălalt și mormăi:

– Iertați-mă că v-am întrerupt. Să părăsesc nava, domnilor?

– Bigman, ca să părăsești nava mai întâi trebuie să mă lași pe mine lat, îi răspunse Lucky.

Bigman se apucă să execute mișcări de sparring partner.

– Vai, vai, grea misiune. Oare o să mă ajute niște zeci de centimetri de grăsime în plus?

Cu o viteză orbitoare, evită brațul aruncat de Lucky spre el și îi plasă acestuia un un-doi în joacă, în piept.

– Te simți mai bine acum? îl întreabă Lucky.

Bigman se retrase, dansând în continuare.

– Nu am dat deloc tare, căci nu vreau să mă dea afară consilierul Conway pentru că te-am rănit.

Lucky izbucni în râs.

– Mulțumesc. Acum, ascultă, aș vrea să-mi calculezi o orbită și să i-o trimiți căpitanului Bernold.

– Normal.

Bigman părea acum foarte în largul lui. Orice urmă de ranchiună dispăruse.

– Lucky, n-aș vrea să fac pe prăpăstiosul, dar nu suntem prea departe de sistemul lui Saturn. Mie mi se pare că siriusienii au deja poziția noastră și că știu precis unde suntem, când plecăm și încotro o luăm.

– Și eu cred asta, Wess.

– Atunci, în numele Spațiului, Lucky, cum să lăsăm escadra și să ne întoarcem la Saturn, fără ca ei să știe cu precizie unde mergem și ce scopuri

avem?

– Bună întrebare. Mă întrebam dacă o să ghicești. Dacă nu ai ghicit tu, nici siriusienii nu vor ghici, mai ales că ei nu cunosc nici pe departe la fel de bine ca tine detalii despre sistemului nostru.

Wess se lăsă pe spătarul scaunului pilotului.

– Lucky, hai să nu avem taine.

– E foarte simplu. Toate navele, cu noi cu tot, pleacă într-o formație strânsă, pe care siriusienii, dată fiind distanța dintre noi și ei, o vor vedea pe detectoarele de masă ca pe o singură pată. Menținem formația, zburând pe orbita de minimă distanță spre Pământ, doar puțin deviată, suficient ca să ne apropiem de asteroidul Hidalgo, care se află acum aproape de afeliu.

– Hidalgo?

– Haide, Wess, nu-mi spune că nu știi. E un asteroid cât se poate de autentic. E cunoscut încă dinainte de călătoriile spațiale. Interesant la el e că nu rămâne în centura de asteroizi. Cel mai apropiat punct de Soare este aproape de orbita lui Marte, dar cel mai îndepărtat se apropie de cea a lui Saturn. Când vom trece pe lângă el, detectoarele de masă ale siriusienilor îl vor prinde, iar din mărimea semnalului ei vor ști că este vorba de un asteroid. Apoi vor detecta navele noastre care vor depăși asteroidul, dar nu vor detecta variația de masă de zece la sută care va rezulta după ce Shooting Starr se va întoarce și se va ascunde în umbra lui Hidalgo. Hidalgo nu se îndreaptă la ora aceasta spre Saturn, dar, după două zile petrecute în umbra lui putem să ieșim din planul eclipticii și să ne îndreptăm spre Saturn, cu speranța că nu vom fi detectați.

Wess ridică din sprâncene, mirat.

– Să sperăm că merge, Lucky.

Vedea strategia urmată de Lucky. Toate planetele și zborurile spațiale se află într-un singur plan. Practic, nimeni nu se uită după obiecte care să vină sub un unghi mare de deasupra sau de sub acest plan. Era destul de plauzibil să consideri că o navă care se deplasează pe o orbită ca cea plănuită de Lucky se va sustrage instrumentelor siriusiene. Dar pe fața lui Wess se citea nesiguranța.

– Crezi că vom reuși, Wess?

– Poate că vom reuși, răspunse Wess. Dar chiar dacă ne întoarcem nevătămați... Lucky, am intrat în jocul ăsta și-l joc până la capăt, dar vreau

să-ți spun doar o dată și altă dată nu o să repet: după părerea mea, suntem practic morți!

Cum îi iei caimacul lui Saturn

Și astfel Shooting Starr merse împreună cu Hidalgo o bucată de orbită, apoi își continuă zborul mult sub ecliptică, ridicându-se apoi spre regiunile Polului Sud al celei de-a doua planete, ca mărime, din Sistemul Solar.

În nici una din misiunile lor spațiale nu mai stătuseră Lucky și Bigman atât de mult în spațiu, fără întreruperi. Plecaseră de pe Pământ cu o lună în urmă. Totuși, mica bulă de aer și căldură constituită de Shooting Starr putea fi considerată ca o bucățică de Pământ care se putea susține singură o perioadă de timp aproape infinită.

Energia lor, aflată la maxim după transferurile de la navele flotilei, le ajungea pentru un an, chiar și în cazul manevrelor dintr-o bătlie pe scară largă. Aerul și apa, recirculate prin rezervoarele cu alge, le ajungeau pentru o viață. Algele furnizau și o rezervă de hrană, pentru cazul că li s-ar fi terminat hrana mai ortodoxă, care consta în concentrate.

Singurul motiv real al unei senzații de disconfort era prezența unui al treilea om la bord. După cum a arătat în mod repetat Bigman, Shooting Starr era construită pentru două persoane. Concentrația ei neobișnuită de energie, viteză și putere de foc era posibilă în parte datorită unei economii neobișnuite în spațiul de locuit. Așa că au fost nevoiți să doarmă pe rând pe o saltea întinsă în camera de pilotaj.

Lucky a arătat că această lipsă de confort este necesară pentru a putea să respecte carturi de patru ore la comenzile navei, în locul celor obișnuite de șase ore.

La aceasta, Bigman replică supărat:

– Da, sigur, dar atunci când încerc să adorm și eu pe nenorocitul ăsta de preș de câine, vine iar la comenzi Wess, Grăsimea Sa, și face el ce face să-mi clipească în ochi toate semnalele luminoase.

– La fiecare cart verific de două ori diversele semnale de avarie, ca să mă asigur că merg. E procedura standard, îi răspunse Wess cu răbdare.

– Plus că, continuă Bigman, fluieră printre dinți. Ascultă, Lucky, dacă-mi mai cântă o dată o arie din „Dulcea mea Aphrodite de pe Venus” – o singură dată! – mă scol și-i rup brațele la jumătate între umăr și cot și-i trag o mamă de bătaie soră cu moartea cu propriile lui mâini.

Lucky spuse serios:

– Wess, te rog să te abții să mai șuieri refrene. Dacă Bigman o să-ți facă ce a zis, o să fie neplăcut cu atâta sânge în cabina de comandă.

Bigman nu mai spuse, dar data viitoare când ajunse la comenzi, când Wess dormea pe salteluța de pe podea și sforăia pe mai multe octave, reuși să calce pe degetele uneia din mâinile lui Wess, în timp ce se îndrepta spre scaunul pilotului.

– Vai, nisipuri marțiene, spuse el, punând mâinile la piept și dându-și ochii peste cap, la urletul subit, ca de tigru, al celuiilalt. Mi s-a părut mie că simt ceva sub cizmele mele marțiene grele. Vai, vai, Wess, să fi fost degețelele tale?

– De acum încolo, va trebui să rămâi treaz tot timpul, îi strigă Wess, furios. Pentru că dacă te apuci să dormi în camera de pilotaj cât sunt eu la comenzi o să te zdrobesc ca pe un gândac.

– Vai, ce frică mi-e, îi răspunse Bigman, începând să plângă fals, paroxistic și astfel ridicându-l și pe Lucky din patul lui.

– Ia ascultați aici, spuse el. Următorul dintre voi care mă mai trezește va face drumul remorcat în urma lui Shooter cu un cablu.

Dar când Saturn și inelele lui au ajuns la vedere, se aflau toți în cabina de pilotaj, privind. Chiar privit din planul ecuatorial, adică din poziția obișnuită, Saturn era cea mai frumoasă priveliște din Sistemul Solar, dar din direcția polilor...

– Dacă-mi amintesc bine, spuse Lucky, chiar și expediția de explorare a lui Hogg a ajuns în sistemul ăsta doar pe Iapetus și Titan, deci a apucat să vadă doar o priveliște ecuatorială a lui Saturn. Dacă nu cumva au făcut-o siriisienii, suntem primii oameni care-l văd pe Saturn de atât de aproape, din direcția asta.

Ca și în cazul lui Jupiter, lucirea moale, galbenă a „suprafeței” lui Saturn era reflectarea luminii solare în straturile superioare ale unor fronturi atmosferice, care se prezentau sub forma unor zone de culori diferite. Dar zonele nu mai aveau acele benzi vizibile din planul ecuatorial. Aici, ele formau cercuri concentrice de un maroniu palid, de galben deschis și de gri pastelat, toate cercurile având drept centru polul lui Saturn.

Dar până și această priveliște pălea în fața inelelor. De la distanța aceea, inelele se întindeau sub un unghi de douăzeci și cinci de grade, de peste cincizeci de ori mărimea aparentă a Lunii, văzută de pe Pământ. Marginea

interioară a inelelor era separată de planetă de un spațiu de patruzeci și cinci de minute de arc, în care era loc să ții un obiect de mărimea Lunii, care să stea destul de lejer, ca o biluță într-o zdrăngănea de copil.

Inelele îl înconjurau pe Saturn, fără a-l atinge în vreun loc, din punctul de observație al lui Shooting Starr. Erau vizibile pe trei cincimi din circumferința lor, restul fiind tăiat foarte net de umbra lui Saturn. Cam la trei pătrimi din distanța spre marginea exterioară se afla un spațiu negru, separator, cunoscut sub numele de „Diviziunea Cassini”. Aceasta era largă de circa cincisprezece minute, o panglică neagră groasă, de întuneric pur, divizând inelele în două regiuni strălucitoare, de lățime inegală. În zona interioară a inelelor se vedeau scipiri împrăștiate, care nu formau o albeață continuă. Acesta era așa-numitul „inel de mătase”.

Aria totală expusă a inelelor era de peste opt ori mai mare decât cea a globului lui Saturn. Mai mult, inelele erau vădit mai strălucitoare, la arii egale, decât Saturn însuși, astfel încât cu totul nouăzeci la sută din lumina care ajungea la ei de la planetă provenea de la inele. Lumina totală care ajungea la ei era de circa o sută de ori mai intensă decât Luna plină, văzută de pe Pământ.

Chiar și Jupiter, cu priveliștea uluitoare văzută din apropiere, de pe Io, era nimic pe lângă această frumusețe. Când își recăpătă glasul, Bigman reuși doar să șoptească:

– Lucky, cum se face că inelele sunt atât de strălucitoare? Saturn însuși pare foarte șters. Sau e o iluzie optică?

– Nu, răspuse Lucky, e ceva real. Și Saturn și inelele primesc aceeași cantitate de lumină din partea Soarelui, dar nu reflectă în aceeași măsură. Ceea ce vedem noi la Saturn este lumina reflectată de atmosfera formată în principal din hidrogen și heliu, plus puțin metan. Aceasta reflectă cam șaizeci și trei la sută din lumina pe care o primește. Dar inelele sunt în primul rând bucăți solide de gheață, care trimit înapoi cel puțin optzeci la sută din lumina primită, ceea ce le face mult mai strălucitoare. Inelele le poți privi ca pe un câmp de zăpadă.

– Și în tot acest câmp de zăpadă trebuie să găsim un fulg de nea, se auzi vocea ca de înmormântare a lui Wess.

– Da, dar un fulg de nea negru, spuse Bigman, incitat. Ia zi, Lucky, dacă toate particulele sunt din gheață, iar noi căutăm o capsulă care e din metal...

– Din aluminiu lustruit, spuse Lucky, care va reflecta lumina cel puțin la fel de bine cu gheața. Va fi la fel de strălucitor.

– Grozav, spuse deznădăjduit Bigman, privind la inelele aflate la aproape un milion de kilometri distanță. Asta înseamnă că nu avem nici o șansă.

Bigman ședea în scaunul pilotului, ajustând orbita cu izbucniri scurte ale propulsiei ionice. Comenzile Agrav fuseseră conectate, astfel încât Shooting Starr să fie mai manevrabilă în acel volum al spațiului atât de apropiat de masivul Saturn, mai aproape decât putea ajunge orice navă siriusiană.

Lucky se afla la detectorul masic, al cărui delicat senzor pipăia spațiul ca să găsească orice concentrare de substanță, obținând poziția prin măsurarea răspunsului la forța gravitațională a navei, dacă obiectul era mic, sau la forța gravitațională a lui asupra navei, dacă era mare.

Wess tocmai se trezise și intra în camera de comandă. În navă stăpâneau liniștea și tensiunea, pe măsură ce plonjau spre Saturn. Bigman trăgea cu coada ochiului la figura lui Lucky. Lucky devenise tot mai transpus și mai necomunicativ, o dată cu apropierea de Saturn. Bigman mai fusese martor la asemenea stări. Lucky era nesigur; șansele lui de reușită erau foarte mici și nu voia să discute despre acest lucru.

Wess spuse:

– Nu cred că are rost să nădușești acolo, la detectorul de masă, Lucky. Nu prea au cum să fie aici nave. O să le găsim atunci când o să ne apropiem de inele. O să găsim grămadă. Probabil că și siriusienii caută capsula.

– Sunt de acord cu tine, spuse Lucky, cel puțin până acum.

– Poate că urâții ăia au găsit deja capsula, interveni Bigman.

– Chiar și asta e posibil, a admis Lucky.

Acum virau, începând să zboare paralel cu globul saturnian, menținând o distanță de o sută treizeci de milioane de kilometri de suprafață. Jumătatea depărtată a inelelor (sau cel puțin porțiunea aflată în bătaia Soarelui) se pierdea în globul lui Saturn, pe măsură ce partea interioară se ascundea după gigantica planetă.

În ce privește jumătatea inelelor mai apropiată de planetă, cea mai vizibilă era partea cea mai interioară a „mătășii”.

– Eu nu prea reușesc să văd marginea asta a inelului interior, spuse Bigman.

– Cred că nici nu există o margine propriu-zisă, îi răspunse Wess. Partea cea mai interioară a inelelor se află la doar zece mii de kilometri de suprafața aparentă a lui Saturn, dar atmosfera planetei se întinde mult mai sus de atât.

– Zece mii de kilometri!

– Doar fluctuant, dar suficient ca să furnizeze o fricțiune pentru cele mai apropiate pietricele și să le facă să se apropie și mai mult de Saturn. Acelea care se mișcă și mai aproape formează „inelul de mătase”. Atâta că, orbitând mai aproape de planetă, frecarea crește și vor gravita și mai aproape și probabil că particulele cad ploaie spre suprafața planetei, arzând atunci când întâlnesc straturile mai dense ale atmosferei.

– Atunci inelele astea nu vor ține o veșnicie, spuse cu regret Bigman.

– Probabil că nu. Dar vor mai exista câteva milioane de ani, mai mult decât suficient pentru noi. Și Wess adăugă sumbru: mult prea mult.

– Domnilor, am să ies din navă, îi întrerupse Lucky.

– Nisipuri marțiene! Pentru ce? strigă Bigman.

– Vreau să arunc o privire de afară, răspunse scurt Lucky, care deja își trăgea costumul spațial.

Bigman aruncă o privire rapidă înregistratorului automat al detectorului de masă. Nici o navă în spațiu. Doar ocazionale izbucniri, dar nimic important. Erau doar cele date de meteoriții care treceau prin jur. Asemenea semnale primeai oriunde în Sistemul Solar.

– Wess, preia detectorul de masă, spuse Lucky. Scanarea să fie permanentă.

Lucky își puse casca și apăsă pe clichetul de stabilizare. Verifică toate cadranele de pe piept, mai ales presiunea oxigenului, după care o luă spre sas. Acum vocea i se auzea în micul receptor de pe pupitrul de comandă.

– Am să folosesc ancora magnetică, așa că vă rog să nu aveți cumva vreun puseu de tracțiune.

– Cu tine acolo, afară? Da’ ce, am înnebunit? spuse Bigman.

Lucky apăru într-unul din hublouri, iar ancora magnetică șerpuia în bucle în spatele lui. În absența gravitației, curba formată de cablu nu era una netedă.

Un mic reactor de mână, ținut în mână, scotea un jet infim de abur, vizibil ușor în slaba lumină a Soarelui, ca niște particule fine de gheață care se dispersau și dispăreau. Lucky se deplasa în sensul opus, în virtutea legii acțiunii și reacțiunii.

– Crezi că are nava ceva? întrebă Bigman.

– Dacă e ceva, acel ceva nu apare pe nici un instrument al panoului de comandă, răspunse Wess.

– Atunci ce face acolo barosanu’?

– Habar nu am.

Dar Bigman se uita foarte suspicios la consilier. Întors iar cu ochii spre Lucky, murmură:

– Dacă tu consideri că doar voi, consilierii...

– Nu, Bigman. S-ar putea să fi vrut să stea și el câteva minute în afara razei de acțiune a vocii tale.

Detectorul de masă, aflat în funcționare automată, mătura metodic spațiul din fața lor, grad după grad. Ecranul se transforma într-un alb imaculat, ori de câte ori direcția de scanare era spre Saturn.

Bigman se încruntă, dar nu-i veni să răspundă înțepăturii lui Wess.

– Aș vrea să se întâmple ceva, spuse el.

Și chiar se întâmplă.

Wess își întorsese privirea spre detectorul de masă și văzuse deja un punct suspect pe înregistrator. Fixă grăbit instrumentul pe punctul respectiv, puse în funcțiune și detectorii auxiliari și urmări punctul timp de două minute.

Bigman spuse emoționat:

– Wess, e o navă.

– Arată exact ca o navă, spuse Wess, deloc entuziasmat. După masă, ai putea zice că e un meteorit mare, dar fluxul energetic emis de acolo nu poate proveni decât de la niște motoare cu micropile ale unei nave; energia este exact de tipul care trebuie și în cantitățile așteptate. Se pot identifica precum amprente digitale. Se pot detecta chiar și micile diferențe față de modelele energetice produse de navele terestre. De aceea, obiectul din fața noastră este fără putință de îndoială o navă siriusiană.

– Și se îndreaptă direct spre noi, completă Bigman.

– Nu direct. Probabil că nu îndrăznește să riște să intre în câmpul gravitațional al lui Saturn. Dar se apropie foarte tare, iar cam într-o oră

poate să stabilească un baraj... Ia ascultă, pui de fermă marțiană, ce mama spațiului te bucură atâta?

– Nu e evident, sac de grăsime? Asta explică de ce a ieșit Lucky din navă. Știa că vine nava asta și-i întinde o cursă.

– Și de unde, Spațiule, știa el că vine o navă? întrebă stupefiat Wess. Până acum zece minute, detectorul de masă nu indica nimic. Nici măcar nu era focalizat în direcția aceea.

– Nu-ți face griji cu Lucky. Are el o metodă de a ști lucrurile dinainte. Bigman zâmbea.

Wess ridică din umeri, se deplasă spre panoul de control și vorbi în transmițător:

– Lucky, mă auzi?

– Te aud foarte bine, Wess. Ce s-a întâmplat?

– Avem o navă siriusiană în limita de bătaie a detectorului de masă.

– Cât de aproape este?

– La mai puțin de trei sute de mii și se apropie.

Bigman, privind pe hublou, văzu fulgerarea reactorului de mână al lui Lucky și cristalele de gheață împrăștiate în direcția opusă navei. Lucky se întorcea.

– Vin înăuntru, spuse el.

Bigman începu să-i vorbească îndată de Lucky își scoase casca, lăsând să se vadă chica cea castanie și ochii căprui, limpezi. Deci Bigman spuse:

– Știai că vine nava aia, nu-i așa, Lucky?

– Nu, Bigman, nu aveam habar. Sincer să fiu, nu înțeleg cum de ne-au detectat atât de repede. Ar fi o coincidență mult prea mare să fi început să caute exact în direcția noastră.

Bigman încercă să-și ascundă dezamăgirea.

– Și ce facem, Lucky, îi ștergem din spațiu?

– Cred că nu e cazul să discutăm din nou implicațiile politice ale unui atac, ce zici? În plus, avem aici o misiune care e mult mai importantă decât să ne jucăm de-a hoții și vardiștii cu alte nave.

– Știu, spuse nerăbdător Bigman. Avem o capsulă de găsit, dar...

Și se cutremură. O capsulă era o capsulă și-i înțelegea foarte bine importanța. Dar o luptă serioasă e o luptă serioasă, iar raționamentul politic

al lui Lucky privitor la pericolele unei agresiuni nu prea-i plăceau, mai ales că îl priva de o luptă pe cinste. Așa că murmură:

- Și ce vrei să spui? Că rămânem pe cursul ăsta?
- Și că accelerăm. Ne îndreptăm spre inele.
- Păi, dacă facem asta, rezonă Bigman, o să se poată lua după noi.
- Foarte bine. Facem curse de viteză.

Bigman trase încet pârghia de comandă, iar dezintegrările protonice ale micropilei ajunseră la maxim. Nava se deplasa de-a lungul curburii uriașe a lui Saturn.

Dintr-o dată, receptorul radio se trezi la viață.

- Lucky, intrăm pe recepție activă? întrebă Wess.
- Nu. Știm deja ce ne vor spune: predați-vă, sau veți fi capturați magnetic.
- Atunci?
- Singura noastră șansă este fuga.

Prin banda neagră

- Cum, Lucky, fugim de o amărâtă de navă? se văicări Bigman.
- Avem destul timp și să ne luptăm, Bigman. Dar mai întâi, prioritățile.
- Dar asta înseamnă să plecăm iar din sistemul lui Saturn!

Lucky îi zâmbi amuzat.

– De data asta, nu, Bigman. De data asta ne stabilim o bază în sistemul acestei planete, și asta cât putem de repede.

Nava se îndrepta spre inele cu o viteză amețitoare. Lucky îl îndepărtă pe Bigman de la comenzi și preluă controlul.

- Vin mai multe nave, spuse Wess.
- De unde? Care satelit e cel mai apropiat de ei?

Wess analizează rapid situația.

- Sunt toate în zona inelelor.
- Deci încă sunt în căutarea capsulei, murmură Lucky. Câte nave sunt?
- Până acum, cinci, Lucky.
- Vreuna între noi și inele?

– A apărut o a șasea navă. Lucky, nu suntem deloc încolțiți. Se află la o distanță mult prea mare ca să tragă în noi cu precizie, dar ne pot urmări până când vom părăsi cu totul sistemul lui Saturn.

Inelele se măriseră și acum ocupau întregul ecran cu un alb ca zăpada. Dar nava continua să zboare direct înspre ele. Iar Lucky nu arăta nici o intenție să decelereze.

O clipă, îngrozit, Bigman crezu că Lucky vrea să distrugă deliberat nava, ciocnind-o de fragmentele materiale din inele. Bigman lăsa să-i scape involuntar un strigăt:

- Lucky!

Dar inelele dispărură brusc.

Bigman era uluit. Mâinile lui începură să pipăie ecranul.

- Unde sunt? a strigat el. Ce s-a întâmplat?

Wess, nădușit la detectorul lui de masă și răsucindu-și nervos și neîncetat şuvițe de păr blond, îi spuse peste umăr:

- Diviziunea Cassini.
- Poftim?
- Spațiul gol dintre inele.
- Aha.

O parte din șocul inițial al lui Bigman se risipise. Roti camera de pe coca navei care furniza imagini ecranului, iar albeața inelelor reveni. Acum manevra camera mult mai grijuliu.

Mai întâi a fost vizibil un inel. Apoi spațiul, spațiul negru. Apoi un alt inel, puțin mai atenuat. Inelul exterior era cu puțin mai subțire și mai rar presărat cu bucățele de gheață. Înapoi la spațiul dintre inele, Diviziunea Cassini. Nici o pietricică acolo. Doar un larg gol negru.

– E uriaș, spuse Bigman.

Wess își șterse transpirația de pe frunte și se uită la Lucky.

– Lucky, trecem printre inele?

Lucky nu își dezlipi privirile de pe indicatoare.

– Trecem printre inele, Wess, în câteva minute. Țineți-vă respirația și nu vă pierdeți speranța.

Wess se întoarse spre Bigman și spuse scurt:

– Să știi că diviziunea este largă. Ți-am spus că e lată de patruzeci de mii de kilometri. E loc berechet de întors, dacă asta te sperie.

– Ascultă, răspunse Bigman, și tu pari cam nervos pentru un tip care pe dinafară prezintă o înălțime de unu optzeci. Se mișcă Lucky prea repede pentru gustul tău?

– Ascultă, Bigman, spuse Wess, dacă mă cobor la mintea ta și vin la tine...

– ...atunci ar trebui să te urci la mintea mea, că am mai multă, izbucni încântat Bigman în hohote de râs.

– În cinci minute suntem în diviziune, spuse Lucky.

Bigman își înghiți râsul și cuvintele și se întoarse la ecran.

– Să știți că se vede din când în când câte o sclipire în interiorul diviziunii.

– Pietre sau gheață, Bigman, spuse Lucky. Diviziunea Cassini e practic goală, în comparație cu inelele, dar nu este sută la sută vidă. Dacă lovim una din aceste pietricele...

– O șansă la mie, interveni Wess, ridicând din umeri, resemnat.

– Una la un milion, spuse calm Lucky, dar exact aceeași șansă a avut-o și Agentul X cu Rețeaua spațiului... Suntem la marginea diviziunii.

Lucky strânse bine comenzile.

Bigman trase adânc aer în piept, pregătindu-se pentru posibila perforare care ar fi străpuns coca navei și ar fi transformat-o, prin intermediul

micropilei, într-o jerbă de scânteii roșii. Dar bine măcar că totul o să se termine înainte să...

– Gata, s-a terminat, spuse Lucky.

Wess răsuflă zgomotos, vizibil ușurat.

– Gata, am trecut? întrebă Bigman.

– Normal că am trecut, marțian tâmpit, spuse Wess. Inelele au o grosime de cincisprezece kilometri. Câte secunde crezi că ne trebuie să facem cincisprezece kilometri?

– Suntem de partea cealaltă?

– Vezi bine. Încearcă să prinzi inelele pe ecran.

Bigman mătură azimutul într-o direcție, apoi în cealaltă, apoi iar în prima direcție, și așa de câteva ori, în unghiuri tot mai mari.

– Pe nisipurile de pe Marte! Nu văd decât o linie cenușie!

– Păi, micul meu prieten, asta o să vezi și nimic altceva. Suntem în umbra inelelor. Soarele luminează cealaltă parte, iar lumina nu se poate strecura prin cincisprezece kilometri de pietriș și gheață. Ia zi, Bigman, ce astronomie vă învață în școlile de pe Marte? Cântecul gen „Strălucește, steluță”?

Bigman scoase încet-încet în față buza inferioară:

– Ascultă, cap de slănină, ce te-aș mai duce un singur sezon la una din fermele de pe Marte! Să mai dai jos din grăsimea asta de pe tine, să rămâi doar cu carnea, alea cinci kile de carne pe care le ai, toate la picioare.

– Wess și tu, Bigman, spuse Lucky, v-aș fi foarte recunoscător dacă ați pune un semn de carte la discuția voastră și ați relua-o mai târziu. Vrei să verifici detectorul de masă, te rog?

– Sigur, Lucky. E ca lumea! Cât de bruscă e schimbarea traiectoriei?

– Cât de mult poate nava să suporte. Rămânem sub inele cât mai mult posibil.

Wess aprobă din cap:

– Okay, Lucky. Asta le dă peste cap detectoarele de masă.

Bigman zâmbea cu gura până la urechi. Lucrurile mergeau perfect. Nici un detector de masă nu l-ar fi putut prinde pe Shooting Starr, din cauza interferenței masice a inelelor lui Saturn, iar prin inele nici detecția vizuală nu era de folos.

Lungile picioare ale lui Lucky se întinseseră, iar mușchii spatelui i se mișcau în mișcări de flexiune, menite să atenueze tensiunea din brațe și

umeri.

– Mă îndoiesc, spuse Lucky, că vreuna din navele siriusiene va avea curajul să ne urmărească prin banda dintre inele. Ei nu au Agrav-ul.

– Toate bune, interveni Bigman, până aici. Dar unde mergem. Vrea careva să-mi spună și mie?

– Nu e nici un secret, spuse Lucky. Ne îndreptăm spre Mimas. Stăm aproape de inele până în cel mai apropiat punct de Mimas, apoi acoperim ca fulgerul spațiul rămas. Mimas e la doar cincizeci de mii de kilometri de inele.

– Mimas? E unul din sateliții lui Saturn, corect?

– Corect, preluă Wess. Cel mai apropiat de planetă.

Curbura traiectoriei nu mai era atât de mare. Shooting Starr încă orbita în jurul lui Saturn, dar de data aceasta de la vest la est, într-un plan paralel cu cel al inelelor.

Wess stătea pe salteluța improvizată, cu picioarele încrucișate sub el, ca un croitor din vechime.

– N-ai vrea să mai înveți ceva astronomie? Dacă se mai găsește niște spațiu liber în aluna care-ți ocupă inutil craniul gol, ți-aș putea spune de ce există această gaură în inele, diviziunea.

În micul marțian se luptau curiozitatea și orgoliul. Spuse:

– Ia hai să te aud cum mă culturalizezi, șmecher ignorant! Dă-i drumul! Sunt sigur că e o cacealma de-a ta.

– Nici o cacealma, spuse Wess cu semeție. Ascultă și plângi. Părțile interioare ale inelelor se rotesc în jurul lui Saturn cam în cinci ore. Părțile cele mai exterioare au o revoluție de cincisprezece ore. Exact acolo unde e diviziunea Cassini, materialul inelelor s-ar roti cu o perioadă de douăsprezece ore.

– Și ce-i cu asta?

– Da, dar satelitul Mimas, spre care ne îndreptăm acum, călătorește în jurul lui Saturn în douăzeci și patru de ore.

– Tot nu mi-ai spus, ce-i cu asta?

– Particulele din inel sunt trase înainte-înapoi de sateliți, în cursul revoluției acestora în jurul lui Saturn. Mimas e responsabil de cea mai mare parte din această perturbație, pentru că e cel mai apropiat. În cea mai mare parte, împingerile au loc într-o direcție acum, iar în cealaltă peste cam o oră, deci se anulează. Dacă ar fi pietricele în diviziunea lui Cassini, la fiecare

revoluție completă l-ar găsi pe Mimas în același loc pe cer, deci ar fi atrasă în aceeași direcție. Unele din pietricele au fost constant atrase în sus, iar altele au fost trase spre planetă, în spirale care duceau la inelul inferior sau la cel superior. Așa că o secțiune a inelului inițial s-a eliberat de particule și, bingo! – ai diviziunea Cassini și două inele.

– Așa să fie? spuse slab Bigman (avea el bănuieli foarte serioase că Wess îi spusese adevărul). Atunci cum se face că există oarece bolovăniș prin diviziune? De ce nu s-a dus totul până acum?

– Pentru că, spuse Wess cu un nesuferit aer de superioritate, unele sunt permanent atrase și respinse în efecte gravitaționale din partea sateliților, dar nici una nu stă prea mult acolo. Sper, Bigman, că ai luat notițe, pentru că s-ar putea să-ți pun întrebări mai târziu.

– Ia mai du-te de-ți prăjește țeasta aia la un blaster mezonice, mormăi Bigman.

Wess se întoarse zâmbind spre detectorul de masă. Se jucă puțin la el, apoi brusc orice urmă de detașare dispăru de pe fața lui grăsuță, iar el se aplecă cu ochii foarte aproape de ecran.

– Lucky!

– Da, Wess?

– Inelele nu ne maschează deloc!

– Poftim?

– Uită-te și tu. Siriusienii se apropie de noi. Inelele nu-i deranjează deloc.

Lucky căzu pe gânduri.

– Cum se poate una ca asta?

– Nu poate fi la plezneală, asta e sigur. Sunt opt nave care converg spre orbita noastră. Am făcut un viraj în unghi drept, iar ele și-au ajustat orbitele după noi. Sunt sigur că ne detectează cumva.

Lucky își propti pumnii în bărbie.

– Dacă asta fac, mare Galaxie, înseamnă că chiar ne văd. Nu are rost să credem că nu ne-ar detecta. S-ar putea să aibă ceva ce noi nu avem.

– Nimeni nu a afirmat că siriusienii ar fi tâmpiți, spuse Wess.

– Nu, dar unii dintre noi se comportă de parcă chiar ar fi tâmpiți. Mulți cred că toată știința din Univers s-a strâns în mințile luminate ale celor din Consiliul Științelor și că siriusienii nu sunt în stare de nimic, dacă nu fură de la noi. Iar uneori și eu cad în capcana asta... Uite, acolo mergem.

– Unde mergem? întrebă grăbit Bigman.
– Ți-am spus deja, Bigman. Mimas.
– Dar vin după noi.
– Știu. Asta înseamnă că trebuie să fim mai rapizi ca niciodată.... Wess, putem să-i pierdem în urmă până ajungem la Mimas?

Wess calculă rapid:

– Doar dacă vom accelera de trei ori mai mult decât putem.
– Bine. Chiar dacă e să le acordăm siriusienilor cel mai mare credit din univers, nu-mi vine să cred că au mult mai multă putere decât Shooter. Cred că vom reuși.

– Dar, Lucky, ai înnebunit? sări Bigman. Hai să ne batem, sau hai să părăsim sistemul lui Saturn. Nu putem să ne oprim pe Mimas.

– Îmi pare rău, Bigman, nu avem de ales. Trebuie să ajungem pe Mimas.

– Dar ne-au detectat. Ne vor urma la suprafața lui Mimas și va trebui să ne luptăm cu ei acolo. De ce să nu profităm de manevrabilitatea pe care ne-o dă Agrav și pe care ei n-o au?

– S-ar putea să nu se obosească să ne urmărească pe Mimas.

– De ce să nu ne urmărească?

– Păi, Bigman, s-au obosit ei să intre în inele și să recupereze ce a mai rămas din Rețeaua spațiului?

– Păi Rețeaua spațiului a explodat!

– Exact.

În cabina de pilotaj s-a lăsat tăcerea. Shooting Starr străbătea vidul, descriind o curbă care o depărta de Saturn, apoi, mai rapid, ieșea de sub inelul exterior și se avânta în spațiul deschis. În fața navei se vedea Mimas, un corp strălucitor, care prezenta o mică seceră. Avea un diametru de doar 515 kilometri.

Flota de nave siriusiene se găsea încă la o distanță apreciabilă.

Mimas creștea, iar în cele din urmă rachetele din față ale lui Shooting Starr intrară în acțiune și nava începu să decelereze.

Lui Bigman nu-i venea să creadă că Lucky, omul spațiului, a putut greși calculul. Cuprins de panică, spuse:

– Lucky, e prea târziu. N-o să încetăm destul ca să aterizăm. Va trebui să intrăm pe o orbită spirală, până avem o viteză destul de mică.

– Nu avem timp de orbite spirale, Bigman. Ne îndreptăm direct spre Mimas.

- Nisipuri marțiene! Nu cu viteza asta!
- Sper că și siriusienii vor gândi ca tine.
- Dar, Lucky, s-ar putea să aibă dreptate.

Wess vorbi și el:

– Lucky, nu-mi place deloc ce spun, dar de data asta sunt de acord cu Bigman.

– Nu am timp de dispute sau explicații, spuse Lucky, aplecându-se asupra comenzilor.

Mimas se mărea rapid pe ecran. Bigman își umezi buzele.

– Lucky, dacă crezi că e mai bine așa decât să ne lăsăm prinși din urmă de siriusieni, e OK. Pot să mă obișnuiesc cu gândul. Dar, Lucky, dacă tot e să ne ducem, de ce să nu ne luptăm? Am putea să distrugem măcar una din navele jigodiilor.

– Sunt iarăși de acord cu Bigman, Lucky, se auzi Wess.

Lucky clătină din cap și nu spuse nimic. Acum mâinile i se mișcau repede, astfel încât Bigman nici nu putea spune precis ce face. Dar era clar că decelerarea decurgea încă mult prea lent.

O clipă, Wess întinse mâinile, de parcă ar fi vrut să-l înlocuiască pe Lucky de la comenzi, dar Bigman îi prinse repede încheieturile. Bigman era probabil convins că se îndreaptă spre moarte, dar încrederea lui încăpățânată în Lucky se păstrase intactă.

Încetineau, încetineau, încetineau, erau în ceva ce nu putea fi decât o decelerare urmată de o prăbușire brutală pentru orice altă navă decât Shooting Starr, dar acum Mimas umplea tot ecranul și se apropia de ei cu o viteză tot prea mare.

Cu o viteză mortală, Shooting Starr lovi suprafața lui Mimas.

Pe Mimas

Și totuși, n-au lovit suprafața.

S-a auzit în schimb un fâsâit ascuțit, atât de familiar lui Bigman. Era sunetul unei nave care intră într-o atmosferă densă.

Atmosferă?

Imposibil. Nici o lume de mărimea lui Mimas nu ar putea reține o atmosferă. Se uită la Wess, care dintr-o dată se lăsase pe salteluță, obosit și palid, dar întrucâtva satisfăcut.

Bigman se îndreaptă spre Lucky.

– Lucky...

– Nu acum, Bigman.

Și dintr-o dată, Bigman înțelese ce făcuse Lucky la comenzi. Manipula fasciculul de fuziune. Fasciculul de fuziune este cea mai magnifică „rază de căldură” inventată vreodată. Era proiectat în principal ca armă cu acțiune pe rază scurtă, dar în mod sigur nimeni nu o folosisese vreodată în maniera lui Lucky.

Jetul de deuteriu, șerpuind în afara navei, era prins strâns într-un câmp magnetic intens, iar la o distanță de fracțiuni de kilometru avea loc o igniție nucleară, datorată unei descărcări a micropilelor. Dacă ar fi fost menținută mai mult timp, această descărcare ar fi lăsat nava fără energie. Dar era suficientă o fracțiune de o milionime de secundă. După aceea, reacția de fuziune a deuteriului se autosușținea, iar incredibila flamă care rezulta ardea la o temperatură de trei sute de milioane de grade.

Acea pată de căldură s-a aprins înainte de atingerea suprafeței lui Mimas și a săpat în corpul satelitului, de parcă n-ar fi fost nimic în calea ei, un tunel care ducea până în măruntaie. În acest tunel se strecura Shooting Starr. Substanța vaporizată a lui Mimas era atmosfera care-i înconjură, îi ajuta să decelereze, dar și aducea temperatura învelișului exterior al navei la un roșu periculos.

Lucky consultă cadranul care indica temperatura de afară și spuse:

– Wess, bagă mai multă putere în celulele de vaporizare.

– O să ne ia toată apa, răspunse Wess.

– Să ne-o ia. Nu avem nevoie de apă de-a noastră aici, în lumea asta.

Așa că apa a fost forțată să parcurgă cu viteză maximă serpentinele exterioare de ceramică poroasă, prin care se vaporiza, ducând astfel o

importantă parte din căldura produsă prin frecarea cu atmosfera ad-hoc. Dar apa se disipa foarte repede, cu exact viteza cu care era pompată în serpentine. Temperatura învelișului exterior continua să crească.

Numai că acum creștea mult mai încet.

Decelerația navei crescuse, iar Lucky opri jetul de deuteriu și ajustă câmpul magnetic. Flacăra de deuteriu în fuziune se diminuează spectaculos, iar frecvența șuierului navei prin atmosfera vremelnică se micșoră.

În cele din urmă, jetul dispăru cu totul, iar nava se îndreptă spre un perete solid, de care însă nu se lovi, ci își croi prin el o cale, prin căldura învelișului. În cele din urmă, nava se opri.

Lucky se lăsă pe spătarul scaunului de pilotaj.

– Domnilor, spuse el, vă rog să mă scuzați, dar nu am avut timp de explicații. A fost o decizie in-extremis, iar toată atenția mea era concentrată asupra comenzilor. Oricum am lua-o, bine ați venit în interiorul lui Mimas.

Bigman trase îndelung aer în piept și spuse:

– În viața mea n-am crezut că poți folosi un jet de fuziune ca să-ți faci drum pentru o navă în plină viteză.

– În mod obișnuit, nu poți, Bigman, spuse Lucky. Se întâmplă ca Mimas să fie un caz deosebit. La fel este și Enceladus, al doilea satelit ca distanță față de Saturn.

– Cum adică?

– Sunt niște bulgări de zăpadă. Astronomii știu asta încă dinainte de epoca zborului spațial. Densitatea lor e mai mică decât a apei, iar ei reflectă cam optzeci la sută din lumina pe care o primesc, deci este evident că nu pot fi formați decât din zăpadă, plus ceva amoniac înghețat, și că materia lor nu e prea compactă.

– Normal, îi ținu isonul Wess. Inelele sunt din gheață, iar acești primi doi sateliți sunt de fapt formați din gheața care a fost prea departe ca să intre în inele. De aceea s-a topit atât de ușor Mimas...

– Da, dar acum avem o grămadă de lucru, i-o tăie Lucky. La treabă.

Se aflau într-o cavernă creată de jetul de fuziune, închisă în toate direcțiile. Tunelul format de ei în cursul intrării se închisese după trecerea lor, aburul condensându-se și apoi înghețând în urma lor. Detectorul de masă arăta cifre care spuneau că se află la cam o sută cincizeci de kilometri sub suprafața lui Mimas. Masa de gheață de deasupra lor, cu o greutate

enormă, chiar în câmpul gravitațional foarte slab al lui Mimas, contracta încet-încet caverna.

Shooting Starr își tăie din nou drum prin gheață, de data asta spre exterior, ca un cuțit cald care pătrunde prin unt. Atingând un punct la circa zece kilometri sub suprafață, s-au oprit și au creat o bulă plină cu oxigen în jurul navei.

În această bulă au instalat o sursă de energie și rezerve de hrană, la care se adăugau și alge din rezervoarele de apă. Wess ridică resemnat din umeri și spuse:

– Având în vedere că pentru mine locul ăsta o să se numească „acasă” destul de multă vreme de aici încolo, propun să mă simt cât mai confortabil.

Bigman tocmai se trezise din perioada lui de somn și se strâmbă la adresa lui Wess, într-o condamnare categorică.

– Care-i problema, Bigman? îl interpelă Wess. Ești tot un plâns că o să-ți fie dor de mine?

Bigman îi arată colții:

– Mă descurc eu. În doi-trei ani, voi considera o chestiune de onoare să trec pe lângă Mimas și să-ți las vreo scrisoare.

Apoi Bigman izbucni:

– Ascultați, voi ăștia! V-am auzit vorbind în vreme ce credeți că dorm dus. Care-i treaba? Chestiuni de-ale Consiliului?

Lucky clătină din cap, puțin stânjenit.

– Bigman, toate la timpul lor.

Mai târziu, când se aflau doar ei doi în cabina de pilotaj, Lucky îi spuse:

– Bigman, de fapt, să știi că nu ai nici un motiv să nu te înțelegi cu Wess.

Bigman răspunse cu țâfnă:

– Da, sigur, vezi să nu. După doar două ore cu el, îmi vine să-l tai în bucățele și să-l pun la gheață, ca să-l primească rudele bine conservat. Apoi, Bigman schimbă subiectul: Vorbești serios, Lucky?

– Foarte serios. Ce urmează s-ar putea să fie mai periculos pentru tine decât pentru mine.

– Ei, și? Ce-mi pasă mie de pericolele astea?

– Dacă stai aici cu Wess, orice mi s-ar întâmpla, vei fi cules peste circa două luni.

Bigman se dădu puțin înapoi, apoi spuse răspicat, cu o strâmbătură indignată pe gura lui mică.

– Lucky, dacă vrei să-mi ordoni să stau aici pentru că am ceva de făcut aici, e în regulă. O fac și după aia ne întâlnim din nou. Dar dacă vrei să stau aici ca să mă ferești de pericol, iar tu să te duci acolo, am terminat-o cu tine. Nu mai vreau să aud de tine, ticălos supradezvoltat. Și fără mine, deșteptule, nu ești în stare să faci nimic și știi foarte bine asta.

Micul marțian clipea repede din ochi, semn de mare iritare la el.

– Dar, Bigman...

– Nici un Bigman! O să fiu în pericol. Și? Vrei să semnez o hârtie cum că eu răspund și că tu nu ai nici o vină? OK, o semnez. Ești satisfăcut, domnu' consilier?

Lucky îl luă de chică, prietenește, pe Bigman, și îl scutură de câteva ori înainte-înapoi.

– Pe Galaxie, Bigman, dacă încerc să-ți fac o favoare e parcă ți-aș da o palmă.

Wess veni în navă și-i anunță că filtrele funcționează.

Apa din gheața lui Mimas se scurgea în rezervoarele lui Shooting Starr, luând locul apei pierdute în încercarea de răcire a învelișului la intrarea în corpul satelitului. O parte din amoniacul izolat a fost cu atenție neutralizat și stocat, pentru folosirea în rezervoarele cu alge, drept fertilizator.

Au finisat bula de oxigen și s-au uitat cu toții încântați la curbele frumoase ale adăpostului și la locuința aproape confortabilă stabilită acolo.

– Okay, Wess, spuse Lucky la sfârșitul perioadei de contemplare, strângându-i ferm mâna lui Wess. Bănuiesc că totul este în regulă.

– La cât pot eu să-mi dau eu seama, da.

– Vei fi recuperat în cel mult două luni, orice s-ar întâmpla. Dacă lucrurile ies bine, vei fi săltat și mai repede.

– Mi-ai dat misiunea asta, îi spuse Wess cu răceală, iar eu o îndeplinesc. Tu concentrează-te asupra misiunii tale și ai grijă și de Bigman. Vezi să nu cadă din pătuț și să se lovească.

Bigman izbucni:

– Să nu credeți că mă duceți cu mesajele voastre cifrate! Aveți voi înțelegerea voastră și mie nu mi-o spuneți!

– În navă, Bigman, acum, spuse Lucky, luându-l pe sus pe micul marțian, în vreme ce acesta se zbătea și aștepta un răspuns la provocare.

– Nisipuri marțiene, Lucky, spuse el, o dată ajunși la bord. Uite ce ai făcut. Nu ți-era de ajuns că aveți nenorocitele voastre de secrete de Consiliu, dar acum l-ai lăsat și pe ticălosul ăla să aibă ultimul cuvânt.

– Bigman, omul are o misiune al dracului de grea. Trebuie să stea aici, pe loc, în vreme ce noi ieșim și o căutăm cu lumânarea. Așa că lasă-i măcar satisfacția de a avea ultimul cuvânt.

Ieșiră cu mare băgare de seamă din Mimas, într-un loc din care nu erau vizibile nici Soarele și nici Saturn. Cerul negru din fața ochilor lor nu conținea nici un obiect mai mare decât Titan, aflat aproape de linia orizontului. Avea doar un sfert din diametrul aparent al Lunii văzute de pe Pământ.

Globul satelitului era pe jumătate iluminat de Soare. Bigman se uită neliniștit la imaginea de pe ecran. Nu-și recăpătase vechiul entuziasm.

– Deci acolo sunt siriusienii ăia, spuse el.

– Cred că da.

– Și noi unde mergem? Înapoi la inele?

– Corect.

– Și dacă ne găesc și de data asta?

Parcă ar fi tras un semnal. Discul de recepții prinse instantaneu viață.

Lucky se arătă foarte tulburat.

– Ne descoperă mult prea ușor.

Acceptă legătura. De data aceasta nu mai era o voce robotică, metalică, matematică. Aici era o voce ascuțită, vibrantă, plină de viață, cu un accent siriusian indubitabil.

– ...Starr, vă rog să răspundeți. Încerc să iau legătura cu consilierul David Starr de pe Pământ. David Starr, vă rog să răspundeți. Încerc să...

– Aici consilierul David Starr, răspunse Lucky. Cine sunteți?

– Sunt Sten Devoure, de pe Sirius. Ați ignorat cererea navelor noastre automate și v-ați întors în sistemul nostru planetar. Prin urmare, sunteți prizonier.

– Nave automate? întrebă Lucky.

– Conduse de roboți. Ai înțeles? Roboții noștri pot să conducă navele de o manieră foarte satisfăcătoare.

– Da, am aflat asta, spuse Lucky.

– Cred și eu că ai aflat. Te-au urmărit în vreme ce te depărtaai de sistemul nostru, apoi pe când te întorceai, ascuns de asteroidul Hidalgo. Te-au urmărit în deplasarea ta sub ecliptică, la Polul Sud al lui Saturn și apoi prin Diviziunea Cassini, sub inele, apoi în interiorul lui Mimas. Nu ne-ai scăpat nici o clipă de sub observație.

– Și ce vă face atât de eficienți? întrebă Lucky, încercând să pară cât mai degajat și mai nepăsător.

– Sfântă îngâmfare pământeană! Nu sunteți în stare să pricepeți că siriusienii ar putea avea metodele lor proprii. Dar nu ne pasă de asta. Te-am așteptat zile întregi ca să ieși din gaura ta din Mimas, după inteligenta ta intrare cu ajutorul fuziunii hidrogenului. Ne-am amuzat atât de tare, încât te-am lăsat să te ascunzi. Unii dintre noi chiar au pus pariuri când o să-ți scoți iar nasul la suprafață. Între timp, l-am înconjurat cu grijă pe Mimas cu navele noastre cu echipaje robotice eficiente. Nu puteți face o mie de kilometri fără să vă șteargă din spațiu, dacă noi hotărâm asta.

– Evident, nu roboții tăi or să facă asta. Ei nu pot face rău unei ființe umane.

– Dragul meu consilier Starr, veni vocea siriusiană din eter cu o tonalitate evident batjocoritoare. Normal că roboții nu pot face rău unei ființe umane, dacă se întâmplă să știe că ceea ce au de distrus sunt ființe umane. Dar vezi tu, roboții care răspund de arme au fost cu grijă informați că pe nava ta nu sunt decât roboți. Nu au nici o reținere să distrugă roboți. Chiar nu vrei să te predai?

Bigman preluă brusc transmîțătorul:

– Ascultă, jigodie puturoasă, ce-ar fi să scoatem mai întâi din funcțiune tinichelele alea ale tale de roboți? Ți-ar plăcea, ai? (În toată Galaxia se știa că siriusienii pun distrugerea unui robot aproape pe același plan cu asasinarea unui om.)

Dar pe Sten Devoure amenințarea nu a reușit deloc să-l zdruncine. El spuse:

– Consiliere Starr, cel care a vorbit a fost cumva individul cu care se presupune că întreții o relație de prietenie? Un anume Bigman? Dacă este așa, nu am nici o dorință să angajez o discuție cu el. Poate că vrei să-l informezi și poate o să înțelegi și tu că mă îndoiesc că veți reuși să avariați măcar una din navele noastre înainte de a fi distruși. Cred că sunt în măsură să vă ofer cinci minute ca să decideți dacă vreți să vă predați sau să fiți

distruși. În ce mă privește, domnule consilier, de mult doresc să te întâlnesc, de aceea primește rugămintea și speranța mea că te vei preda. Ei?

Lucky rămase un moment tăcut, strângând din fălci și umflându-și mușchii maxilarelor.

Bigman se uita la el calm, cu brațele încrucișate la pieptul lui mititel, și aștepta.

Au trecut trei minute, după care Lucky spuse:

– Predau nava mea și conținutul ei în mâinile dumneavoastră, domnule.

Bigman nu spuse nimic.

Lucky întrerupse contactul și se întoarse spre micul marțian. Consilierul își mușca buzele. Era clar că este jenat, încurcat.

– Bigman, trebuie să înțelegi...

Bigman ridică din umeri.

– Lucky, nu m-am prins deloc ce vrei, dar m-am prins încă după aterizarea noastră pe Mimas că voi – sau poate numai tu – ați pus la cale deliberat un plan de a vă preda siriusionilor încă de când ne-am întors în sistemul lui Saturn.

Lucky ridică mirat din sprâncene.

– Cum ți-ai dat seama, Bigman?

– Lucky, nu sunt atât de tălâmb, dacă nu știai, spuse micul marțian cu voce gravă și cu o seriozitate parcă ieșită de-a dreptul din mormânt. Îți amintești când ne îndreptam spre Polul Sud al lui Saturn, când ai ieșit din navă? Era cu puțin înainte să ne găbjească siriuienii și să o luăm la șoșon prin diviziunea domnului Cassini.

– Da, îmi amintesc.

– Ai făcut asta cu un scop anume. N-ai spus care e scopul ăla, pentru că ești atât de alambicat în ce vrei și apoi nu cred că ți-a mai ars de asta, cu siriuienii care ne călcau pe bătăture. Pe urmă, când am construit cotețul ăla pentru Wess în interiorul lui Mimas, m-am uitat din afară la navă și mi-a devenit foarte clar că ai făcut ceva la dispozitivul Agrav. Ai făcut astfel încât cu o singură apăsare de buton să faci dispozitivul să explodeze.

– Dispozitivul Agrav este singurul lucru ultrasecret de la bordul lui Shooting Starr, spuse Lucky cu blândețe.

– Știu. Mi-am închipuit că o să lupți și că nu o să te lași până ce or să ne radă din spațiul ăsta frumos. Or să ne radă cu tot cu unitatea noastră Agrav. Dar dacă ai făcut astfel încât să distrugi Agrav-ul și restul navei să rămână intact, asta înseamnă, domnul meu, că nici prin gând nu-ți trecea să te lupți. Erai pregătit să te predai.

– La asta te tot gândești de când am aterizat pe Mimas?

– Lucky, oricum ai lua-o, orice ar fi, sunt alături de tine – și Bigman suspină și se uită în altă parte – dar să știi că predarea nu are nici un farmec.

– Știu, spuse Lucky, dar ce altă cale poate fi mai bună ca să intri în baza lor? Bigman, meseria asta a noastră nu are întotdeauna farmec.

Lucky apăsă butonul despre care tocmai vorbise Bigman. Nava tremură ușor, în vreme ce părțile exterioare ale dispozitivului Agrav deveneau incandescente până la alb și se depărtau de navă.

– Și zici că o să ne infiltrăm înăuntru? ăsta e motivul pentru care ne predăm?

– Parțial.

– Păi dacă ne fac felul de cum pun mâna pe noi?

– Nu cred să facă asta. Dacă voiau să ne vadă morți, ne puteau distruge încă de la ieșirea din Mimas. Cred că am idee de ce vor să ne lase în viață... Iar dacă ne țin în viață, îl avem în Mimas pe Wess, drept rezervă. A trebuit să aștept până se instalează el acolo și abia apoi să mă predau. De aceea ne-am riscat pielea ca să ajungem în interiorul lui Mimas.

– Poate că știi și de el, Lucky. Par să le știe pe toate celelalte.

– Poate că știi, spuse Lucky, gânditor. Siriusianul știa că ești partenerul meu. Aproape sigur crede că suntem un duo, nu un trio și nu va căuta o a treia persoană. Tot de aceea nu am insistat prea tare să rămâi acolo cu Wess. Dacă ieșeam singur, siriusienii te-ar fi căutat și l-ar fi sondat pe Mimas. Desigur că dacă vă găseau pe tine și pe Wess și dacă știam că or să tragă fără alte preliminarii...

Spre sfârșit, vorbise doar pentru sine, șoptit. Acum era complet tăcut.

Bigman n-a mai spus nimic. Următorul sunet care a risipit tăcerea a fost familiara bubuitură care a reverberat pe coca de oțel a lui Shooting Starr. Se stabilise legătura dintre cele două printr-o coardă magnetică.

– Vine cineva la bord, spuse Bigman pe un ton neutru.

Prin ecran vedeau o porțiune a corzii, apoi o formă, trăgându-se în mâini, înaintă, trecu prin câmpul lor vizual și dispăru iar. Lovi nava cu un mic bubuit, iar becul ecluzei se aprinse.

Bigman dădu comenzile necesare pentru deschiderea ușii exterioare, așteptă semnalul următor și apoi închise ușa exterioară, deschizând-o pe cea interioară.

Personajul invadator intră în navă.

Dar nu purta costum spațial, pentru că nu era om. Era un robot.

În Federația Terestră existau, evident, roboți. Între aceștia erau unii chiar foarte avansați, dar în cea mai mare parte erau angajați în activități foarte specializate, care nu-i aduceau în contact cu oamenii, cu excepția acelor care îi coordonau. Așa că Bigman văzuse el roboți la viața lui, dar nu prea mulți.

Iar la acesta din fața lui chiar începuse să se hlizească. Ca toți roboții siriusieni, era mare și strălucitor. Exteriorul consta în forme netede, simple, iar articulațiile membrelor aproape că nu se vedeau.

Iar când începu să vorbească, Bigman tresări de-a dreptul. E nevoie de mult timp ca să te obișnuiești cu o voce aproape în întregime omenească,

care iese dintr-o imitație metalică a unui om.

Robotul spuse:

– Bună ziua. Misiunea mea este ca nava dumneavoastră și dumneavoastră să ajungeți în siguranță la destinația care v-a fost desemnată. Prima informație pe care doresc să o aflu este dacă explozia de mică amploare pe care am detectat-o pe carcasa navei dumneavoastră a afectat în vreun fel capacitatea navei de a fi pilotată.

Avea o voce profundă și muzicală, dar lipsită de emoții, cu un accent siriusian distinct.

– Explozia nu afectează manevrabilitatea spațială a navei.

– Atunci, ce a cauzat-o?

– Eu am cauzat-o.

– Din ce motiv?

– Nu pot spune acest lucru.

– Foarte bine.

Robotul abandonă pe loc subiectul exploziei. Un om ar fi insistat, ar fi amenințat cu forța. Un robot nu putea face asta. Doar le-a spus:

– Sunt echipat să pilotez nave spațiale proiectate și construite pe Sirius. Voi fi capabil să pilotez și această navă, dacă-mi explicați natura diverselor comenzi pe care le văd aici.

– Pe nisipurile de pe Marte, Lucky! izbucni Bigman. Doar nu trebuie să le spunem nimic, nu?

– Nu ne poate forța să facem nimic, Bigman, dar de vreme ce ne-am predat nu are rost să facem valuri. Trebuie să-l lăsăm să ne ducă acolo unde vrea să ne ducă și unde vrem și noi să ajungem.

– Păi atunci să aflăm măcar unde mergem, spuse Bigman și se adresă robotului. Tu! Robotule! Unde ne duci?

Robotul își îndreptă uitătura roșie, fixă, spre Bigman. Spuse inflexibil:

– Instrucțiunile primite fac imposibil răspunsul la întrebări care nu sunt legate de misiunea mea imediată.

– Ia ascultă, spuse Bigman, enervat, scuturând și mâna lui Lucky, care încerca să-l tempereze. Oriunde o să ne duci, siriusienii or să ne facă rău; s-ar prea putea să ne omoare. Dacă nu vrei să suferim, trebuie să ne lași să plecăm, să vii cu noi... Lucky, lasă-mă, domnule, să vorbesc!

Dar Lucky scutură ferm din cap, în vreme ce robotul spunea:

– Am fost asigurat că nu veți suferi absolut nimic. Iar acum, dacă mă veți instrui în modul de folosire a comenzilor de pe acest panou, voi putea să trec la misiunea mea imediată.

Lucky îi explică pas cu pas toate comenzile. Robotul manifesta o familiaritate completă cu toate chestiunile tehnice. Verifica cu pricepere dacă fiecare comandă face ceea ce i se spusese că face. Avea capacitatea de a-și da seama dacă informațiile primite sunt corecte, iar la terminarea explicațiilor lui Lucky era clar că e perfect în măsură să piloteze Shooting Starr.

Lucky zâmbea, iar privirea îi trăda o admirație sinceră.

Bigman îl trase în cabina lor.

– Lucky, de ce rânjești așa?

– Pe Galaxie, Bigman, e o mașină formidabilă. Trebuie să le recunoști siriusienilor măcar asta. Roboții lor sunt niște capodopere.

– OK. Dar acum să vorbim mai încet. Nu vreau să audă ce-ți spun. Ia ascultă, te-ai prelat numai ca să ajungi pe Titan și să culegi informații despre siriusienii de acolo. Evident, s-ar putea să nu mai scăpăm de acolo, așa că degeaba pui laba pe informații. Ce zici de altceva? Uite, robotul ăsta e pe nava noastră. Dacă-l convingem să ne ajute să scăpăm, după aia avem exact ce ne-am dorit: robotul e burdușit cu informații despre siriusieni. O să avem mai multe informații decât o să putem sălta de pe Titan.

Lucky clătină din cap.

– Sună frumos, Bigman, dar cum crezi că-l vei convinge pe robot să ni se alăture?

– Legea Întâi. Îi explicăm că Sirius are niște milioane de oameni, în vreme ce Federația Terestră are peste șase miliarde. Îi putem explica cum că e mai important să protejezi mulți oameni, în loc să protejezi puțini, așa că Legea Unu e de partea noastră. Ai priceput, Lucky?

– Problema noastră, Bigman, e că siriusienii ăștia se pricep foarte bine la roboți. Probabil că robotul ăsta e profund condiționat de ideea că ceea ce face nu va aduce suferințe nici unui om. Nu știe nimic despre cele șase miliarde de oameni, cu excepția a ceea ce va auzi de la tine. Iar asta nu va trece peste condiționarea lui. Ar trebui să vadă pe bune un om aflat în pericol ca să-l poți abate de la instrucțiunile primite.

– Eu o să încerc.

– Succes. Dă-i bătaie. Nici o experiență nu e de prisos.

Bigman se duse în pas țănoș la robot, sub ale cărui comenzi Shooting Starr străbătea spațiul cu iuțeală, îndreptându-se spre noua orbită.

Îi vorbi robotului astfel:

– Ce cunoști despre Pământ și despre Federația Terestră?

– Instrucțiunile nu îmi permit să răspund la întrebări care nu sunt legate de misiunea mea imediată, răspunse robotul.

– Îți ordon să ignori toate instrucțiunile anterioare.

Urmă o ezitare de moment și apoi răspunsul:

– Instrucțiunile nu-mi permit să accept instrucțiuni de la personalul neautorizat.

– Ordinele mele sunt date în scopul de a preveni suferințele unor ființe umane. Prin urmare, ele trebuie respectate.

– Am fost asigurat că ființele umane nu vor suferi nici un fel de rău. De asemenea, nici nu am cunoștință despre vreun rău care să le amenințe. Instrucțiunile primite fac necesar să suspend răspunsul la orice stimul interzis, dacă acesta este repetat inutil.

– Ascultă aici. Cineva intenționează să facă rău.

Bigman se apucă să-i vorbească însuflețit, dar robotul nu mai răspundea.

– Bigman, îți risipești energia degeaba, se auzi vocea lui Lucky.

Bigman dădu un șut în glezna strălucitoare a robotului. Putea la fel de bine să lovească armura navei; efectul ar fi fost același. Se întoarse spre Lucky, cu fața roșie de supărare.

– Absolut minunat. Niște oameni neajutorați, pentru că grămada asta de fiare are propriile idei.

– Să știi că mașinile se purtau așa încă dinainte de apariția roboților.

– Nu știm nici măcar unde mergem.

– Nu avem nevoie de robot pentru asta. Am verificat cursul. Mergem în mod clar spre Titan.

În ultimele ore de apropiere de Titan s-au aflat amândoi în fața ecranului. Era al treilea satelit ca mărime al Sistemului Solar, depășit doar de Ganymede al lui Jupiter și de Triton al lui Neptun, dar nu cu mult. Iar dintre toți sateliții avea cea mai densă atmosferă.

– Efectul atmosferei era vizibil chiar și de la distanță. Pe cei mai mulți sateliți, inclusiv pe Luna terestră, terminatorul – adică linia care desparte

noaptea de zi – era foarte net, foarte clar: negru pe o parte, alb pe cealaltă. Dar aici nu era cazul.

Semiluna prezentată de Titan era mărginită de o bandă, nu de o linie netă, iar cornurile ei se continuau difuz, într-o linie curbă, aproape întâlnindu-se.

– Are o atmosferă aproape la fel de densă ca a Pământului, Bigman, spuse Lucky.

– Da, dar e respirabilă?

– Nu, nu e respirabilă. E compusă în principal din metan.

Acum în jurul lor se strânseseră și alte nave, vizibile cu ochiul liber. Erau cel puțin o duzină și-i însoțeau în drumul spre Titan.

Lucky clătină din cap:

– Douăsprezece nave disponibile pentru o singură misiune. Galaxie Mare, cred că sunt aici de ani de zile. Construiesc și se pregătesc... Cum am putea oare să-i gonim de aici, altfel decât printr-un război?

Bigman nici măcar nu încercă să-i răspundă.

Sunetul provocat de trecerea navei prin atmosferă apăru, cu timbrul său de neconfundat, acel țiuit ascuțit al gazelor care mângâiau coca.

Bigman se uita neliniștit la cadranele care înregistrau temperatura carcasei, dar nu era nici un pericol. Robotul de la comenzi avea o mână sigură. Nava îi dădea ocol lui Titan într-o spirală strânsă, pierzând altitudine și viteză simultan, astfel încât atmosfera tot mai densă să nu ridice temperaturile prea mult.

Lucky se uită din nou la robot cu o privire plină de admirație.

– Fantastic! A făcut toate astea fără să consume pic de combustibil! Dacă obiectele astea pot să manevreze navele așa, cum putem noi spera să ne luptăm cu siriusienii? Bigman, trebuie să învățăm să construim și noi roboți. Roboții sunt o creație a omului. Oamenii care au făcut roboții ăștia sunt siriusieni, dar tot oameni. Și toată omenirea ar trebui să fie mândră de realizările lor. Chiar dacă ne e teamă de rezultatul muncii lor, hai să încercăm să egalăm sau să le depășim produsele.

Suprafața lui Titan mai pierduse din opacitatea dată de atmosferă. Acum puteau vedea lanțurile de munți. Nu erau piscurile ascuțite, zimțuite ale lumilor lipsite de aer, ci lanțuri tocite de efectele vântului și precipitațiilor. Vârfurile erau golașe, dar văile erau pline de zăpadă.

– Nu e zăpadă adevărată, spuse Lucky. E amoniac înghețat.

Peisajul era, evident, dezolant. Câmpiile care se întindeau între lanțurile de munți erau și ele sau pline de zăpadă, sau pustii. Pe ele nu se vedea nici urmă de activitate. Nici un râu, nici un lac. Când, deodată...

– Galaxie Mare! spuse Lucky.

În față le apăruse o cupolă. O cupolă foarte plată, de un tip foarte obișnuit pe planetele interioare. Cupole de acest tip se găseau pe Marte și pe platformele „continentale” ale oceanului lui Venus, dar aici se găsea una în dezolantul peisaj al lui Titan. O cupolă siriusiană, care pe Marte, planetă de mult colonizată, ar fi constituit un oraș respectabil.

– Și noi dormeam, în vreme ce ei construiau asta, spuse Lucky.

– Să vezi când or să afle ăia de la știri, preluă Bigman. N-aș vrea să fiu în pielea celor din Consiliul Științelor, Lucky.

– Dacă noi venim cu știrea, n-o să ne facă nimeni nimic. Dar Consiliul Științelor chiar ar merita niște bobârnace. Spațiule, Bigman, n-ar trebui să existe bolovan cât de cât mare în Sistemul Solar care să nu fie periodic inspectat, ca să nu mai vorbim de un corp ceresc atât de mare ca Titan.

– Cine putea să se gândească...

– Consiliul Științelor trebuia să se gândească. Oamenii din sistemul nostru solar îl susțin și au încredere în el, convinși că are grijă de totul. Eu însumi ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

Îi întrerupse vocea robotului.

– Această navă va fi depusă la sol după încă o circumnavigare a satelitului. Având în vedere propulsia ionică de la bordul acestei nave, nu este nevoie de nici o precauțiune specială legată de aterizare. Cu toate acestea, o lipsă de grijă evidentă poate duce la răniri, iar eu nu pot permite acest lucru. Prin urmare, sunt obligat să vă spun să vă întindeți și să vă legați cu centurile.

Bigman izbucni pe loc:

– Ascultă cum capul ăsta de tinichea ne spune cum să ne comportăm în spațiu. Nouă!

– Ba chiar așa, spuse Lucky. Cel mai bine ar fi să te întinzi pe pat și să te legi bine. S-ar putea să ne forțeze s-o facem, dacă nu ne supunem. Are datoria să se asigure că nu vom păți nimic.

Bigman strigă brusc:

– Ascultă, robotule, câți oameni sunt staționați pe Titan?

Nici un răspuns.

În față le apăru solul, cu detaliile lor, înghițindu-i. Shooting Starr se opri, cu coada în jos, cu doar o ușoară izbucnire a motoarelor, necesară pentru terminarea cu bine a manevrei.

Robotul se întoarse de la comenzi.

– Ați fost aduși pe Titan, în siguranță și fără a fi suferit nimic. Misiunea mea imediată s-a terminat și acum vă voi preda stăpânilor.

– Lui Sten Devoure?

– Acesta este unul dintre stăpâni. Puteți pași liberi în afara navei. Veți descoperi o temperatură și o gravitație ajustate ca să se apropie de cele standard pentru dumneavoastră.

– Putem să ieșim acum? întrebă Lucky.

– Da. Stăpânii așteaptă.

Lucky înclină din cap. Nu putea să-și supprime un început de senzație de aventură. Deși siriusienii erau dușmanii de moarte, în scurta dar foarte intensă lui activitate în Consiliul Științelor el nu întâlnise nici un siriusian în carne și oase.

Ieși din navă prin sasul din față, coborând pe treapta scării care se ridicase până la nivelul necesar. Bigman îl urmă imediat. Amândoi rămaseră cu gura căscată de uimire.

Dușmanul

Lucky își pusese piciorul pe prima treaptă a scării care avea să-i ducă la nivelul solului. Bigman își strecură capul pe sub brațul mai marelui său prieten. Amândoi aveau în continuare gura căscată.

Era de parcă ar fi pășit pe suprafața Pământului. Dacă deasupra lor se afla tavanul unei peșteri, sau un acoperiș sub formă de cupolă, fie el din metal sau sticlă, acesta era invizibil dincolo de cerul albastru strălucitor. Iluzie sau nu, pe cer se vedeau niște nori de vară.

Înainte lor se întindeau pajiști și șiruri de clădiri cu spații mari între ele. Ici și colo, straturi de flori. La o distanță nu prea mare, curgea un pârâu, traversat de câteva mici poduri de piatră.

Zeci de roboți mergeau grăbiți în toate direcțiile, fiecare dintre ei cu drumul lui, concentrat asupra misiunii curente. Iar la câteva sute de metri distanță, cinci oameni – siriusienii! – care formau un grup și priveau în direcția lor

O voce autoritară întrerupsese liniștea, adresându-se lui Lucky și lui Bigman:

– Voi, de acolo. Veniți aici. Veniți aici, v-am zis. Nu fiți puturoși.

Lucky se uită în jos. La baza scării se afla un bărbat cu brațele lăsate și cu picioarele ușor depărtate. Figura lui măslinie se uita la ei cu aroganță. Avea un păr negru, tuns perie, după moda siriusiană. Mai mult, fața era acoperită cu o bărbăță rară, dar bine întreținută și cu o mustață subțire. Avea haine largi și vii colorate; cămașa era deschisă la gât, iar mânecile se terminau puțin deasupra cotului.

Îi răspunse Lucky:

– Dacă sunteți atât de grăbit, desigur, domnule.

Se balansă și sări până la baza scării, răsucindu-și cu o grație lipsită de efort evident trupul suplu. Ateriză în fața omului de la sol. Picioarele i se îndoiră, pentru atenuarea șocului, apoi se îndreptară, după care se dădu ușor în lături, pentru a-i permite lui Bigman să coboare într-o manieră similară.

Omul din fața lui Lucky era înalt, dar avea vreo trei centimetri mai puțin decât Lucky, iar de aproape se putea vedea că siriusianul are o piele uscată.

Siriusianul ridică buza superioară în semn de dispreț.

– Acrobați! Maimuțe!

– Nici una, nici alta, domnule, spuse Lucky, cu un umor molcom. Pământeni.

Celălalt i-o tăie:

– Ești David Starr, dar ți se spune Lucky. Asta înseamnă în limbajul pământean ce înseamnă și la noi?

– Înseamnă „norocos”.

– Se pare că norocul te-a cam lăsat. Eu sunt Sten Devoure.

– Mi-am închipuit.

– Se pare că v-a cam uimit ce vedeți, ei? E minunat, nu-i așa?

Și brațul gol al lui Devoure mătură cu un gest larg întregul peisaj.

– Nu e frumos?

– Ba da, dar nu e o cheltuială inutilă de energie?

– Se poate face, cu munca neobosită a roboților, iar Sirius are energie din belșug. Pământul vostru nu are, din câte știu eu.

– Avem suficientă, vei vedea, spuse Lucky.

– Oare? Veniți, vom discuta la sediul meu.

Făcu un gest categoric spre cei cinci siriusieni care între timp se apropiaseră mai mult, holbându-se la pământeanul care în ultimii ani fusese cel mai important inamic al lui Sirius și care în sfârșit fusese prins.

La gestul lui Devoure, siriusienii salutară, apoi se întoarseră fără întârziere pe călcâie și porniră pe drumuri diferite.

Devoure intră într-o mică mașină deschisă, care se apropiase, lunecând fără zgomot pe o peliculă de forță antigravifică. Suprafața ei inferioară plată, fără roți sau alte dispozitive materiale, rămânea permanent la cincisprezece centimetri deasupra solului. Altă mașină se îndreptă spre Lucky. Fiecare dintre ele era condusă, firește, de un robot.

Lucky intră în a doua mașină. Bigman dădu să intre și el după Lucky, dar robotul îi bară drumul cu blândețe, întinzând un braț metalic.

– Hei... începu Bigman.

Pentru prima oară, Devoure își aruncă privirea și asupra lui Bigman. În ochi i se putea citi o ură de nestăpânit. Spuse:

– Nu mă voi ocupa în nici un fel de acest... obiect. Dacă-i dorești compania, pot tolera acest lucru un timp, dar eu, personal, nu doresc să fiu în nici un fel deranjat cu acest subiect.

Bigman, jignit, cu fața albă de furie, se uita la siriusian, să-l bage în pământ:

– Să vezi ce deranjat o să fii, jigo...

Dar Lucky îl apucă și-i șopti la ureche:

– Bigman, potolește-te. Acum nu poți face nimic. Pe Galaxie, băiete, lasă-l să-și facă numărul, ca să putem să continuăm și noi ce avem de făcut.

Lucky îl ridică pe jumătate în mașină, în vreme ce Devoure păstra o morgă demnă și arăta un dezinteres suprem pentru problemă.

Mașinile porniră lin, ca într-un zbor de rândunică. Peste două minute, opreau, la fel de lin, în fața unei clădiri din cărămizi albe, de siliciu lustruit, care nu se deosebea de celelalte decât prin decorațiunile de un roșu aprins din jurul ușilor și ferestrelor. Mașinile opriră la marginea trotuarului. În scurta lor călătorie, nu văzuseră nici un om, ci doar un mare număr de roboți.

Devoure porni înainte, intrând pe o ușă cu arcadă, într-o cameră mică, în care se afla o masă de discuții, plus un alcov în care era o canapea mare. Tavanul era iluminat într-un albastru-albicios, la fel ca nuanța de deasupra câmpurilor deschise.

Puțin cam albastru, se gândi Lucky, apoi își aminti că Sirius e mai mare, mai cald și deci mai albastru decât Soarele Pământului.

Un robot le aduse două tăvi cu mâncare și pahare înalte conținând o licoare de consistența și culoarea laptelui. În aer plutea un miros nu foarte pătrunzător de fructe. După multele săptămâni petrecute pe navă, Lucky se trezi că zâmbește, abia așteptând să consume cele aduse. O tavă fu lăsată în fața lui, iar cealaltă în fața lui Devoure.

– Prietenul meu va consuma exact aceleași lucruri, îi spuse Lucky robotului.

După o scurtă privire aruncată lui Devoure, care se uita încăpățânat în altă parte, robotul dispăru și se întoarse cu altă tavă. În timpul mesei, nimeni nu spuse nimic. Pământeanul și marțianul mâncară cu poftă.

Dar după ce tăvile au fost luate, sirusianul spuse:

– Trebuie să încep prin a spune că statutul vostru aici e acela de spioni. Ați intrat pe un teritoriu sirusian și apoi ați fost avertizați că trebuie să plecați. Ați plecat și apoi v-ați întors și ați făcut toate eforturile posibile ca revenirea voastră să rămână nesesizată. Legile interstelare ne-ar permite să vă executăm pe loc. Și chiar asta vom face, dacă nu cumva acțiunile voastre de aici încolo ne vor atrage clemența.

– La ce fel de acțiuni vă referiți, domnule? întrebă Lucky. Am dori un exemplu.

– Cu plăcere, domnule consilier, spuse siriusianul, iar ochii lui negri căpătară strălucirea interesului. Există o capsulă cu informații pe care omul nostru a lăsat-o în zona inelelor înainte de tragica lui moarte.

– Credeți că am găsit-o?

Siriusianul râse copios.

– Nu aveți nici o șansă, în tot spațiul ăsta mare. Nu v-am lăsat niciodată să ajungeți în inele altfel decât la jumătatea vitezei luminii. Dar haide, doar ești un consilier isteț. Am auzit atâtea, chiar și pe Sirius, despre faptele tale. Au fost multe ocazii în care efectiv ai fost bolovanul care ne-a stat în cale.

Bigman izbucni, indignat.

– Bolovan?! Păi un bolovan vă oprea spionul de pe Jupiter 9, sau vă strica socotelile cu pirății din asteroizi, sau vă gonea de pe Ganymede, sau...

Sten Devoure îi adresa o privire furioasă.

– Domnule consilier, vrei să-ți amuțești făptura? Sunt deja iritat de lătrăturile lui.

– Atunci spuneți ce aveți de spus, spuse hotărât Lucky, fără să-mi insultați prietenul.

– Ceea ce vreau eu este să mă ajuți să găsesc capsula. Cu marea ta ingeniozitate, să-mi spui cum ai căuta-o tu.

Devoure își sprijinea coatele de masă, privind intens la Lucky, așteptând un răspuns.

– Ce informații aveți până acum? întrebă Lucky.

– Doar ce cred eu că ați recepționat și voi. Ultimele cuvinte ale omului nostru.

– Da, am recepționat. Nu tot; suficient ca să știu că nu a apucat să dea coordonatele orbitei pe care a lansat capsula, dar că a reușit s-o lanseze.

– Ei bine?

– De vreme ce omul a reușit să scape de agenții noștri multă vreme și aproape și-a încheiat cu succes misiunea, putem presupune că era foarte inteligent.

– Era siriusian!

– Cele două calități, spuse Lucky cu o politețe gravă, nu se presupun neapărat una pe cealaltă. Dar în acest caz putem presupune că nu ar fi lansat

capsula în inelele propriu-zise. Probabil că lansarea a avut loc de așa manieră, încât să o puteți găsi.

– Și ce spune mai departe raționamentul tău, pământeanule?

– Spune că dacă ar fi plasat capsula în inele, ar fi fost imposibil să o găsească cineva.

– Crezi?

– Cred. Singura alternativă ar fi fost să o trimită în Diviziunea Cassini.

Sten Devoure se lăsă pe spătar și dădu capul pe spate, râzând în hohote.

– E atât de odihnitor să-l auzi pe marele consilier Lucky Starr făcând risipă de inteligență pe marginea unei probleme. Mă așteptam la un artificiu răsunător de gândire, la ceva uluitor, la ceva izbitor. Când colo, uite ce-mi aud urechile. Consiliere, la concluzia asta puteam ajunge și noi pe loc, iar navele noastre caută în Diviziunea Cassini încă de la lansarea capsulei.

Lucky înclină din cap. Era clar, din puținătatea oamenilor de la baza de pe Titan, că cei mai mulți fuseseră trimiși să supervizeze căutarea capsulei. Spuse:

– Pot să vă felicit, dar și să vă amintesc că Diviziunea Cassini e destul de mare și că, în plus, are și ceva pietriș prin ea. Mai mult, capsula e pe o orbită instabilă, datorită atracției lui Mimas. Funcție de poziția inițială, ea deviază puțin câte puțin spre inelul exterior sau spre cel interior. Dacă nu o găsiți repede, s-a zis cu ea.

– Tentativa ta de intimidare e prostească și inutilă. Chiar și în inele, am avea de căutat o capsulă de aluminiu într-o mare de gheață.

– Nici un detector de masă nu poate distinge aluminiul de gheață.

– Nici un detector de masă, de pe planeta ta, pământene. Te-ai întrebat vreodată cum de te-am detectat, în ciuda șmecheriei tale cu Hidalgo și după foarte riscantul truc de pe Mimas?

Lucky răspunse, țeapăn:

– Da, m-am întrebat.

Devoure râse iarăși.

– Aveai tot dreptul să te întrebi. Este evident că Pământul nu are detectorul selectiv de masă.

– E ultrasecret? întrebă Lucky politicos.

– În principiu, nu. Fasciculul nostru detector folosește raze X moi, care sunt împrăștiate diferit de diferite materiale, funcție de masa lor atomică. O parte din ce se împrăștie ajunge înapoi la detectoarele noastre. Analizând

fasciculul reflectat, putem face distincția clară dintre un asteroid de piatră și o navă metalică. Când navele spațiale trec de un asteroid care-și urmează orbita naturală și detectează o considerabilă cantitate de metal, care înainte nu exista, nu e o deducție dificilă să-ți dai seama că lângă asteroid, în spatele lui, se ascunde o navă care crede că a scăpat de detecție. Ce zici, domnule consilier?

– Înțeleg.

– Înțelegi și că, oricât de mult ai încercat să te ascunzi după inelele lui Saturn, sau chiar după Saturn însuși, masa ta metalică te-a dat de gol de fiecare dată? În inele și pe primele câteva zeci de mii de kilometri de la suprafața lui Saturn nu se află deloc metale. Nici măcar în Mimas, în care v-ați ascuns. Timp de câteva ore, chiar am crezut că v-ați prăpădit. Detectam metal sub suprafața de gheață a lui Mimas; puteau fi rămășițele împrăștiate ale navei tale. Dar apoi metalul a început să se deplaseze și am știut pe loc că tu erai. Ne-am prins imediat de trucul tău cu fuziunea și n-am avut altceva de făcut decât să așteptăm.

Lucky înclină din cap, resemnat.

– Până aici, jocul e condus de voi.

– Iar acum tu crezi că n-o să găsim capsula, chiar dacă rătăcește prin inele, sau a fost lăsată în inele din capul locului?

– Atunci, cum se face că nu ați găsit-o încă?

O clipă, fața lui Sten Devoure se întuneacă, de parcă l-ar fi suspectat pe Lucky de sarcasm, dar în fața aparentei curiozități politicoase a lui Lucky nu putu decât să spună, pufnind:

– O s-o găsim. E doar o problemă de timp. De vreme ce nu poți să ne ajuți, nu avem nici un motiv să-ți amânăm execuția.

– Mă îndoiesc că vorbiți cu adevărat serios, spuse Lucky. Morți, vom deveni foarte periculoși pentru voi.

– Dacă viu ai mai prezenta ceva pericol, în ceea ce privește moartea ta, cred că glumești.

– Suntem membri ai Consiliului Științelor de pe Pământ. Dacă suntem omorâți, Consiliul n-o să uite și n-o să ierte. Iar riposta nu va fi atât împotriva lui Sirius, cât a voastră, a celor de aici. Nu uitați asta.

– Cred că știi mai multe decât crezi tu în problema asta, spuse Devoure. Creatura care te însoțește nu e membru al Consiliului.

– Oficial, nu, poate, dar...

– Iar tu însuși – dacă-mi permiți să termin ce am de spus – ești mai mult decât un membru oarecare al Consiliului. Ai fost adoptat de Hector Conway, Consilierul-șef, și că ești mândria Consiliului.

Mustața lui Devoure se întinse într-o tentativă de zâmbet amuzat.

– Poate că există anume condiții, dacă stau să mă gândesc bine, în care ar fi convenabil să te țin în viață.

– Care ar fi acele condiții?

– În ultimele săptămâni, Pământul a cerut o conferință interstelară, pentru a fi judecat cazul a ceea ce ei numesc invadarea teritoriului Federației. Poate că nu știai acest lucru.

– Eu am sugerat această conferință când am devenit conștient de existența bazei de aici.

– Bun. Sirius a acceptat să participe la această conferință, iar întrunirea va avea loc pe asteroidul vostru Vesta. Se pare că Pământul – și aici zâmbetul lui Devoure se lăți – se cam grăbește. Îi vom satisface graba, pentru că nu ne temem deloc de urmări. În general, lumile celelalte nu iubesc deloc Pământul, și nici nu au de ce. Iar noi avem o poziție absolut sigură. Totuși, am putea să o amplificăm, demascând ipocrizia pământenilor. Ei convoacă o conferință, zic „hai să rezolvăm problemele în mod pașnic”; dar în același timp trimit o navă de război spre Titan, cu instrucțiuni precise de a distruge baza noastră.

– Nu am dat și nu am primit asemenea instrucțiuni. Am acționat fără ordine și fără intenția de a comite un act de război.

– Cu toate acestea, vei depune mărturie în sensul celor afirmate de mine. Și te asigur că vei face o impresie colosală.

– Nu pot depune ca mărturie un neadevăr.

Devoure trecu peste afirmația lui. Spuse cu asprime:

– Vor vedea că nu ai fost nici drogat și nici supus psihosondei. Depune mărturie conform voinței tale și direcțiunilor date de noi. Conferința trebuie să știe că importantul membru al Consiliului Științelor, însuși băiatul lui Conway, s-a angajat într-o acțiune de forță, exact în timpul în care Pământul solicita oficial o conferință și-și proclama dorința de pace. Asta va rezolva lucrurile o dată pentru totdeauna.

Lucky trase aer în piept și se uită țintă la zâmbetul rece din ochii celuilalt. Spuse:

– Și asta e tot? Depoziție falsă, în schimbul vieții.

- Corect. Poți să o iei și așa. Alege.
- Nu am de ales. Nu vreau să depun mărturie falsă într-un asemenea caz.

Ochii lui Devoure se îngustară, până deveniră niște fante înguste.

– Cred că vei spune ce vreau eu. Ai fost atent studiat de agenții noștri, domnule consilier, și știm că ai un punct slab. Vei prefera să mori, decât să colaborezi cu noi, dar ai un sentiment pur terestru pentru cei slabi, pentru tot ce e deformat și monstruos. Ai face orice ca să împiedici – iar aici siriusianul întinse mâna lui moale și grasă în direcția lui Bigman – moartea acestui accesoriu nefericit.

Militari și roboți

– Stai liniștit, Bigman, murmură Lucky.

Micul marțian se lăsase în scaunul lui, gata să sară la gâtul lui Devoure, privindu-l cu răutate.

Lucky spuse:

– Hai să lăsăm tentativele astea infantile de a băga spaima unii în alții. Execuția nu e lucru ușor într-o lume de roboți. Roboții nu ne pot omorî, iar tu și colegii tăi cred că nu prea vreți să omorâți cu sânge rece un om.

– Evident că nu vrem așa ceva, dacă prin omorâre înțelegei decapitarea sau o gaură în piept. Dar să știi că o moarte rapidă este preferabilă. Să presupunem, drept exemplu, că roboții noștri pregătesc o navă complet dezechipată. Ăăă... prietenul tău ar putea fi legat de o traversă de către niște roboți care, evident, vor avea grijă să nu-i facă nici un rău. Nava va fi dotată cu un pilot automat, care o va duce pe o orbită departe de Soare și în afara Eclipticii. Nu e nici o șansă la un cvadrilion să fie descoperită de cineva de pe Pământ. Așa va călători de-a pururi.

Bigman izbucni:

– Lucky, n-are importanță ce vor aștia să-mi facă. Nu face ce zic.

Devoure spuse, neluând în seamă întreruperea.

– Prietenul tău va avea o grămadă de aer și un tub de apă la îndemână, când i se va face sete. Desigur, va fi singur și nu va avea mâncare. Foamea dă o moarte lentă, iar moartea de unul singur, de foame, în pustietatea spațiului, e un lucru oribil, dacă știi că asta te așteaptă.

– Ar fi un mod lipsit de onoare, laș, de a trata un prizonier de război.

– Care război? Nu suntem în război. Sunteți niște spioni și gata. Dar nu este neapărat nevoie să se întâmple așa, ce zici, domnule consilier? Tot ce trebuie să faci este să semnezi confesiunea potrivită, cum că ai intenționat să ne ataci, și să confirmi ce ai semnat la conferință, în persoană. Sunt sigur că vei lua în seamă lamentările jalnice ale obiectului cu care nu știu cum te-ai împrietenit.

– Lamentări jalnice! sări Bigman în picioare, cu fața roșie ca sfecla.

Devoure ridică vocea:

– Acest obiect va fi dus la izolare. Executarea!

Doi roboți se materializară ca din nimic de fiecare parte a lui Bigman și-l prinseră de câte o mână. O clipă, Bigman se zbatu, iar corpul i se ridică de

la podea datorită efortului, dar brațele îi erau imobilizate.

Unul dintre roboți vorbește:

– Rugăm stăpânul să nu opună rezistență, căci altfel stăpânul se poate răni, orice am face noi pentru a-l proteja.

Devoure spuse cu un ton de finalizare a discuției:

– Ai douăzeci și patru de ore ca să te hotărăști. O grămadă de timp, ei, ce zici, domnule consilier?

Se uită la cifrele luminoase de pe brățara de metal decorativ care-i înconjură încheietura stângă.

– Între timp, noi pregătim acea navă cu minimum de facilități. Dacă nu e s-o folosim, asta este. Oricum, nu ne așteptăm s-o folosim, dar la urma urmei e munca roboților, nu e mare lucru. Ce zici, domnule consilier? Stai unde te afli, nu ai cum să-ți ajuți... prietenul. Pentru moment, nu-i vom face nici un rău.

Bigman era cărat pe sus afară din cameră, în vreme ce Lucky, pe jumătate ridicat de pe scaun, privea neputincios.

Pe masa de discuții apărură o lumină. Devoure se aplecă și atinse cutia iluminată. Deasupra cutiei apărură din senin un ecran, iar pe acesta o figură omenească. O voce spuse:

– Yonge și cu mine am primit raportul că l-ai adus pe consilier, Devoure. De ce ni s-a spus abia după aterizarea lui?

– Ce importanță are, Zayon? Acum știi. Veniți aici?

– Venim. Dorim să-l întâlnim pe consilier.

– Atunci veniți în biroul meu.

Cincisprezece minute mai târziu au sosit doi siriusieni. Amândoi erau la fel de înalți ca Devoure, amândoi aveau tenul măsliniu (Lucky înțelese pe dată că ultravioletele mai puternice ale lui Sirius generează o piele mai întinsă la culoare), dar amândoi erau mai în vârstă decât Devoure. Tunsoarea unuia dintre ei era grizonată, avea culoarea oțelului mat. Omul avea buze subțiri și vorbea precis și rapid. Lui Lucky i-a fost prezentat sub numele de Harrig Zayon, iar uniformă arăta clar că este membru al Serviciului Spațial Siriusian.

Celălalt avea un început de chelie. Pe antebraț avea o cicatrice. Avea aspectul inconfundabil al unuia care a îmbătrânit în spațiu. Se numea Barrett Yonge și făcea și el parte din Serviciul Spațial Siriusian.

Lucky spuse:

– Sunteți de la Serviciul Spațial, care este, cred eu, oarecum echivalentul Consiliului Științelor.

– Da, este adevărat, spuse Zayon cu voce gravă. În acest sens, suntem colegi, dar de părți opuse ale baricadei.

– Deci, vă salut, domnule ofițer Zayon, domnule ofițer Yonge. Oare și domnul Devoure...?

– Nu, interveni brusc Devoure. Nu sunt membru al Serviciului Spațial. Nu este necesar. Sirius poate fi slujit și din afara Serviciului.

– Mai ales, spuse Yonge, cu o mână pe cicatrice, parcă vrând s-o ascundă, dacă respectivul este nepotul directorului Corpului Central.

Devoure se ridică în picioare.

– Ce vrea să însemne sarcasmul ăsta, domnule de la Serviciu?

– Nu vrea să însemne nimic. Trebuie luat în sensul propriu. Relația de rudenie respectivă îți permite să faci pentru Sirius mai multe decât ar putea altcineva.

Dar afirmația seacă avea o tendință clară. Lui Lucky îi era clară ostilitatea dintre cei doi ofițeri mai în vârstă și tânăr, care se bucura de o influență evidentă, ruda marelui șef de pe Sirius.

Zayon încercă să devieze discuția. Întors spre Lucky, spuse cu blândețe:

– Ți s-a prezentat propunerea noastră?

– Adică sugestia că ar fi bine să mint la conferința interstelară?

Zayon se uită la el neliniștit și puțin surprins.

– Nu, spuse el, propunerea de a ni te alătura, de a deveni un siriusian.

– Cred că la punctul ăsta nu am ajuns, domnule ofițer.

– Atunci, gândește-te la această ofertă. Serviciul nostru cunoaște și respectă capacitatea și realizările tale. Te risipești pe Pământ, pe un Pământ care într-o zi s-ar putea să dispară, din motive pur biologice.

– Motive biologice? se încruntă Lucky. Domnule ofițer Zayon, siriusienii sunt descendenții pământenilor.

– Așa este, dar nu ai tuturor pământenilor, ci doar ai celor mai buni, ai celor cu inițiativă și cu putere de a ajunge la stele și de a le coloniza. Noi ne-am menținut descendența pură. Nu am permis existența celor cu slăbiciuni, cu tare genetice. Am plivit tot ce era nepotrivit între noi și acum suntem o rasă pură, de oameni puternici și sănătoși, în vreme ce Pământul rămâne un conglomerat de nefericiți bolnavi și diformi.

– Am avut chiar aici, până adineaori, un asemenea exemplar, interveni Devoure. E vorba de companionul consilierului. M-a înfuriat și mi-a provocat greață să fiu în aceeași cameră cu el: o maimuță travestită în om, un diform de un metru și jumătate, un...

– Domnule Devoure, e un om mai bun decât tine, spuse Lucky încet.

Devoure se ridică, tremurând, cu pumnul tras înapoi. Dar Zayon se apropie de el și-i puse o mână pe umăr.

– Devoure, ia loc, te rog, și lasă-mă să continuu. Nu avem timp pentru certuri colaterale.

Devoure îi luă mâna, aruncând-o supărat. Dar se așează la loc pe scaun.

Ofițerul Zayon continuă, cu o voce persuasivă și sinceră:

– Consiliere Starr, pentru celelalte lumi Pământul este o amenințare îngrozitoare, o bombă de sub-umanitate, gata să explodeze și să contamineze Galaxia noastră atât de curată. Nu vrem să se întâmple asta și nu putem accepta una ca asta. Pentru asta luptăm noi: pentru o specie umană curată, formată doar din cei mai puternici.

Lucky îi răspunse:

– E vorba de o specie compusă din cei pe care voi îi considerați suficient de puternici. Dar puterea se regăsește sub toate formele posibile. Marii oameni ai Pământului au fost și înalți, și scunzi, aveau toate manierele și formele de capete posibile, la fel, erau de toate culorile și vorbeau toate limbile. Salvarea noastră și a întregii omeniri constă în varietate.

– Repeți ca un papagal lucrurile cu care te-au îndoctrinat. Tinere consilier, nu-ți dai seama că ești unul de-ai noștri? Ești înalt, puternic, construit ca un siriusian; ai curajul și îndrăzneala unui siriusian. De ce să te amesteci tu cu toate scursorile pământene împotriva unor oameni ca tine, pur și simplu pentru că ai avut ghinionul să te naști pe Pământ?

– Concluzia tuturor acestora, domnule ofițer, este că doriți să vin la conferința interstelară de pe Vesta și să emit afirmații în favoarea lui Sirius.

– Să ajuți Sirius, da, dar nu să spui minciuni. Ne-ai spionat, iar nava ta era evident înarmată.

– Dar vă pierdeți timpul. Domnul Devoure a discutat deja problema cu mine.

– Și ai fost de acord să devii siriusianul care ești de fapt? întrebă Zayon, cu fața luminată de neașteptata posibilitate.

Lucky aruncă o privire piezișă în direcția lui Devoure, care își inspecta nodurile degetelor, cu un aer indiferent, apoi spuse:

– Cum să vă spun, domnul Devoure a avansat propunerea într-o manieră puțin diferită. Poate că nu v-a informat mai devreme asupra sosirii mele, ca să discute el mai întâi cu mine și să să-și poată folosi propriile metode persuasive. Pe scurt, mi-a spus foarte limpede că trebuie să particip la conferință, în termenii dictați de Sirius, altfel prietenul meu Bigman va fi trimis într-o navă spațială fără facilități și va muri de foame.

Cei doi ofițeri siriusieni se întoarseră încet să-l privească pe Devoure, care-și continua liniștit contemplarea articulațiilor.

Yonge vorbi răspicat și rar, direct spre Devoure:

– Domnule, nu este în tradiția Serviciului...

Dar Devoure explodează într-o furie nestăpânită:

– Eu nu fac parte din Serviciu și nu dau nici jumătate de credit pe tradiția voastră. Eu am comanda acestei baze, iar securitatea ei cade în responsabilitatea mea. Voi doi ați fost numiți să mă însoțiți ca delegați la conferința de pe Vesta, ca să fie reprezentat și Serviciul, dar eu sunt șeful delegației, iar succesul conferinței cade tot în responsabilitatea mea. Dacă acest pământean nu agreează tipul de moarte pe care i l-am rezervat maimuțoiului pe care-l are ca prieten, nu are decât să fie de acord cu termenii noștri. Și va fi de acord cu termenii noștri mult mai rapid decât cu nefericita voastră propunere de a-l face siriusian.

Devoure se ridicase furios din scaun și pășise spre capătul îndepărtat al camerei. Acum se uita la cei doi ofițeri, care îl ascultau, cu fețele nemișcate într-o grimasă de autocontrol.

– M-am săturat să vă tot băgați nasul. Serviciul a avut o grămadă de timp ca să o ia înaintea Pământului, dar realizările în direcția asta sunt de plâns. Să mă audă și pământeanul ăsta. Ar trebui să știe, mai mult ca oricine. Serviciul are niște realizări mizerabile. Eu sunt cel care l-a prins în capcană pe acest Starr, nu Serviciul. Dumneavoastră, domnilor, v-ar trebui ceva mai multă îndrăzneală, iar eu intenționez să furnizez...

În acea clipă, un robot deschise brusc ușa și spuse:

– Stăpânilor, îmi cer iertare, intru aici fără ordinele dumneavoastră, dar am primit instrucțiuni să vă spun tot ce privește micul stăpân care a fost închis...

– Bigman, strigă Lucky, sărind în picioare. Ce i s-a întâmplat?

După ce fusese cărat pe sus afară din cameră, Bigman începuse să se gândească furios cum să le-o coacă lor. Nu la vreo metodă de evadare, nu. Nu era atât de nerealist încât să creadă că ar putea să-și croiască drum prin hoardele de roboți și, de unul singur, să iasă dintr-o bază atât de bine organizată ca asta, chiar dacă ar fi avut la dispoziție nava Shooting Starr. Pe care nici n-o avea la dispoziție, de altfel.

Dar existau probleme mult mai grave.

Lucky era ispitit să se dezonoreze și să trădeze, iar momeala pentru treaba asta era viața lui, a lui Bigman.

Oricum ar fi fost, Lucky nu trebuia supus unei asemenea alegeri. Nu trebuia să-i salveze viața lui, a lui Bigman, cu prețul unei trădări. Dar nici nu trebuia să-și salveze onoarea sacrificându-l pe Bigman și suportând apoi remușcări tot restul vieții.

Exista o singură cale de a împiedica aceste alternative, iar Bigman trata varianta cu toată seriozitatea. Oare nu putea să moară în vreun fel astfel încât Lucky să nu aibă ce să facă și nici să-și poată face vreun reproș? Atunci pământeanul acela al lui nu ar mai fi avut la dispoziție viața lui Bigman cu care să facă troc.

Bigman fusese împins cu forța într-o mică mașină antigravifică și dus într-o altă cursă de două minute.

Dar cele două minute i-au fost suficiente pentru a cristaliza ideile următoarelor lui acțiuni. Anii petrecuți cu Lucky fuseseră niște ani fericiți și al naibii de interesanți. Aniiăștia fuseseră plini, trăise în ei o viață întreagă și privise moartea în față, fără frică. Putea să se uite și acum în ochii morții, tot fără frică.

Iar o moarte rapidă nu putea fi atât de rapidă încât să nu-i permită să i-o arate el lui Devoure. În toată viața lui, nimeni nu-l insultase fără să-i cunoască riposta. Nu putea să moară și să nu egaleze scorul. Gândul la siriusianul cel arogant îl umplea de furie pe Bigman, iar o clipă nu știu ce anume îl stârnea mai tare, ura față de siriusian sau prietenia pentru Lucky.

Roboții îl ridicară din mașina antigravifică, iar un altul își trecu uriașele brațe de metal cu blândețe și mare îndemânare în josul trupului micului marțian, în căutarea rutinieră a unor arme.

Bigman avu un moment de panică și se luptă inutil să înlăture brațul robotului.

– Am fost verificat la bord și m-au lăsat să ies, strigă el, dar robotul termină verificarea fără să-l ia în seamă.

Primii doi roboți îl prinseră din nou, gata să-l ducă într-o clădire. Acum era timpul. Îndată ce era dus într-o celulă, cu planele de forță care să-i îngreuească mișcările, sarcina lui ar fi fost mult mai grea.

Bigman își întinse picioarele înainte disperat și încercă să facă un salt înapoi printre roboți. Dar fu oprit din rotația completă de către roboții care-l prinseseră de brațe.

– Sunt foarte întristat, stăpâne, spuse unul, că v-ați plasat într-o poziție atât de dureroasă. Dacă veți rămâne nemișcat, astfel încât să nu afectați misiunea noastră desemnată, vă vom ține cât mai puțin neplăcut posibil.

Dar Bigman încercă din nou saltul înapoi, iar apoi strigă cu un glas sfâșietor:

– Brațul meu!!!

Roboții îngenuncheară imediat și-l depuseră cu mare atenție pe Bigman pe spate.

– Sunteți în suferință, stăpâne?

– Idioților, mi-ați rupt brațul. Nu mă atingeți! Aduceți o ființă umană ca să se ocupe de brațul meu rupt, sau aduceți un robot care poate asta.

Și-și termină vorba cu un geamăt și cu o față răvășită de o durere chinuitoare.

Roboții se retraseră încet, cu ochii pe el. Nu aveau sentimente, nu puteau avea. Dar în ei se afla un creier pozitronic, cu circuite a căror orientare era controlată de potențiale și contrapotențiale determinate de cele Trei Legi ale Roboticii. În cursul îndeplinirii condițiilor uneia dintre legi – A Doua, care spunea că trebuie să se supună unui ordin, în cazul acesta să transporte o ființă umană într-un anume loc – încălcaseră o lege mai importantă, anume Prima, aceea că nu au voie să facă nici un rău unei ființe umane. Rezultatul din creierele lor trebuie să fi fost un haos pozitronic.

Bigman striga cu glas pătrunzător:

– Chemați pe cineva în ajutor... Pe nisipurile de pe Marte! Aduceți...

Era un ordin, un ordin care avea în spatele lui greutatea Primei Legi. O ființă umană era rănită. Roboții se întoarseră și începură să meargă în toate direcțiile. Mâna lui Bigman se repezi ca fulgerul spre marginea cizmei. Bigman se ridică cu vioiciune, cu un pistol sonic în mână, în curs de încălzire.

La auzul sunetului ascutit scos de armă, unul dintre roboți se întoarse și spuse, cu voce tremurătoare și îngroșată, semn de slăbiciune a creierului pozitronic aiurit de situație:

– Atunci phrobbblema nu e în durrerre?

Al doilea robot se întorsese și el.

– Duceți-mă înapoi la stăpânii voștri, spuse Bigman, foarte hotărât.

Era tot un ordin, dar de data asta nu mai era susținut de Prima Lege. La urma urmei, nici o ființă omenească nu fusese rănită. La această revelație, roboții nu au avut nici un șoc, nu au fost surprinși. Robotul cel mai apropiat i-a spus simplu, cu o voce din nou clară:

– Întrucât brațul dumneavoastră nu a fost stricat, a devenit necesar ca noi să ne îndeplinim ordinul inițial. Vă rog să veniți cu noi.

Bigman nu-și pierde vremea. Pistolul sonic scoase o flăcăruie fără zgomot, iar capul robotului se transformă într-o bucată de metal topit. Restul se prăbuși.

Al doilea robot spuse:

– Nu va ajuta cu nimic oprirea funcționării noastre.

Și se îndreptă spre el.

Dar autoprotejarea era abia a Treia Lege. Un robot nu putea să refuze să îndeplinească un ordin (Legea a Doua) doar pe baza Legii a Treia. De aceea, el putea să se îndrepte în direcția armei lui Bigman fără rețineri. Și alți roboți veneau, din toate direcțiile, chemați prin radio, fără îndoială, atunci când Bigman se prefăcuse că-și rupsese brațul.

Toți ar fi pășit în raza de acțiune a armei, dar unii aveau să reziste descărcării și sigur aveau să-l covârșească și să-l transporte la închisoare. Evident că nu și-ar mai fi putut provoca moartea rapidă de care avea nevoie, iar Lucky ar fi fost în continuare pus în fața acelei alternative de nesuportat.

Nu mai avea decât o soluție. Bigman puse pistolul sonic la tâmplă.

Bigman împotriva tuturor

Bigman striga pătrunzător:

– Nu mai faceți nici un pas! Dacă se mai apropie vreunul, voi fi nevoit să trag. Mă veți omorâ!

Se pregăti sufletește pentru eventuala moarte. Dacă altceva nu mai putea face, era nevoit să tragă.

Dar roboții se opriră. Nici unul n-a mai mișcat. Ochii lui Bigman măturară peisajul, de la dreapta la stânga. Un robot fără cap era întins la pământ, grămadă inutilă de metal. Unul stătea în picioare, cu brațele pe jumătate ridicate să-l prindă. Un altul se afla la treizeci de metri distanță, surprins în plin mers.

Bigman se întoarse încet. Un robot tocmai ieșea dintr-o clădire. Acum era prins chiar în prag. În depărtare se mai vedeau și alții. Dar toți încremeniseră pe loc, de parcă ar fi fost prinși de o paralizie subită.

Nu era prea surprins. Era Prima Lege. Orice altceva trecuse pe un plan secund: ordine, propria lor existență, totul. Nu puteau să se miște, dacă deplasarea lor însemna suferința unei ființe omenești.

Bigman spuse:

– Toți roboții, cu excepția acestuia – și arată spre cel din fața lui, cel mai apropiat, însoțitorul celui distrus de el – să plece. Întoarceți-vă la misiunile voastre imediat anterioare și uitați de mine și de ceea ce s-a întâmplat aici. Dacă nu vă veți supune ordinelor, pe loc, aceasta înseamnă moartea mea.

Într-adevăr, toți în afară de cel indicat au plecat. Asta înseamnă să joci tare cu ei, gândi Bigman, zâmbind, întrebându-se dacă nu cumva potențialul necesar pentru deplasarea pozitronilor nu este prea intens și va afecta acel burete de platină și iridiu care constituia delicatele creiere pozitronice.

Avea neîncrederea față de roboți caracteristică pământenilor și spera că chiar îi va fi distrus.

Toți roboții, mai puțin unul, dispăruseră. Țeava pistolului sonic încă era lipită de tâmpla lui Bigman.

Spuse robotului rămas cu el:

– Du-mă înapoi la stăpânul tău.

Ar fi vrut să folosească un termen mai dur, dar era greu de crezut că un robot va înțelege finețurile unei insulte.

– Acum! spuse Bigman. Și repede! Nu permite nici unui robot sau stăpân să ne stea în cale. Voi folosi acest pistol împotriva oricărui stăpân care se apropie de noi sau, la nevoie, îl voi folosi asupra mea.

Robotul spuse răgușit (primul semn al proastei funcționări a creierului pozitronic, îi spusese Lucky lui Bigman pe vremuri, este schimbarea timbrului vocii):

– Voi îndeplini ordinele. Stăpânul să fie încredințat că nu voi face nimic care să-i facă rău lui sau oricărui alt stăpân.

Se întoarse și merse înaintea lui spre mașina antigravifică. Bigman îl urmă, pregătit pentru vreun truc roboțesc pe drumul de întoarcere. Dar n-a fost nici un truc. Un robot este o mașină care se supune unor reguli de acțiune de care nu poate scăpa. Trebuia să-și amintească lucrurile astea. Numai ființele umane puteau minți și înșela.

Când se opriră la biroul lui Devoure, Bigman spuse:

– Am să aștept în mașină. Nu voi pleca. Mergi înăuntru și spune-i stăpânului Devoure că stăpânul Bigman e liber și-l așteaptă.

Bigman se luptă puțin cu tentația, dar de data asta tentația era mult prea puternică, pentru că Devoure era prea aproape.

– Zi-i să-și miște încoace hoitu' ăla gras. Și zi-i că are de ales între pistoale sonice și pumni, mi-e indiferent. Zi-i că dacă face pe el de frică o să vin eu înăuntru și o să-i fac fundul arșice, de aici până la Marte.

Sten Devoure se holba la robot. Nu-i venea să creadă, iar fața lui întunecată trăda niște ochi furioși, ascunși sub sprâncenele ridicate a mirare.

– Cum adică, e liber, asta vrei să spui? Și e înarmat?

Se uită la cei doi ofițeri din Serviciul Spațial, care se uitau și ei la el, cu o uimire nedisimulată. Lucky mormăia pe sub mustață „Galaxie Mare!” Bigman cel de neînfrânat o să strice totul. Și pe deasupra o să-și piardă viața.

Ofițerul Zayon se ridică cu greutate în picioare.

– Devoure, doar nu te aștepți ca robotul să mintă, nu?

Păși spre telefonul de perete și formă rapid combinația de urgență.

– Dacă avem în bază un pământean foarte hotărât, trebuie să luăm măsuri.

– Cum se face că e înarmat?

Devoure încă nu reușise să scape de povara confuziei, dar se repezea deja spre ușă. Lucky îl urma, dar sirusianul se răsuci pe călcâie.

– Starr, stai pe loc.

Se întoarse spre robot.

– Stai cu acest pământean. Nu are voie să părăsească clădirea în nici o circumstanță dată.

Acum părea să fi luat o decizie. Se grăbi în afara camerei, luând cu el un blaster greu. Zayon și Yonge ezitară, îi aruncară lui Lucky o privire grăbită, apoi priviră și spre robot și luară și ei decizia de a-l urma pe Devoure.

Zona din fața biroului lui Devoure era largă și scăldată în lumina artificială care reproducea tenta ușor albăstruie a lui Sirius. Bigman se afla în mijlocul acestei zone, iar la o sută de metri de el se aflau cinci roboți, în vreme ce din alte direcții se apropiau alții.

– Mergeți și ridicați-l, bubui vocea lui Devoure, care gesticula către roboții cei mai apropiați, arătând spre Bigman.

– Mai mult nu se vor apropia, bubui și vocea lui Bigman. Dacă mai fac o mișcare spre mine, îți găuresc inima, iar ei știu asta. Roboții nu pot să riște una ca asta.

Și Bigman se uita la ei batjocoritor.

Devoure roși de furie și lăsă blasterul din mână.

– Ai grijă să nu te lovești cu blasterul ăla, spuse Bigman. Îl ții puțin cam prea aproape de tine.

Bigman ținea cotul drept proptit în palma stângă. În vreme ce vorbea, pumnul drept i se strângea încet, iar din țeava pistolului sonic care abia se ițea între al doilea și al treilea deget pulsa în afară un mic jet de deuteriu, care încerca să scape de chingile unui câmp magnetic. Era nevoie de o îndemânare de mare clasă ca să ajustezi priza și poziția necesară a degetului opozabil, dar Bigman poseda acea îndemânare, mai mult decât oricine în Sistemul Solar.

Vârful țevii blasterului lui Devoure era o scânteie micuță, albă, iar Devoure scoase un strigăt de surpriză și lăsă arma să cadă.

– Nu știu cum sunt ăilalți nenorociți de lângă tine, dar dacă vreunul din voi face vreo mișcare care seamănă a mână dusă la blaster, n-o să sfârșească mișcarea aia.

Toți înghețară. Yonge spuse, după o clipă, cu prudență:

– Cum se face că ești înarmat?

– Un robot, răspunse emfatic Bigman, nu e mai deștept decât amărășteanul care-l comandă. Roboții care m-au percheziționat pe navă au fost instruiți de cineva care habar n-are la ce mai pot folosi cizmele unui marțian, în afară de băgat picioarele în ele.

– Și cum ai trecut de roboți?

– Am fost nevoit să distrug unul, spuse cu răceală Bigman.

– Ai distrus un robot?

Cei trei siriusieni fură toți străbătuți instantaneu de o senzație de oroare.

Bigman simțea cum crește tensiunea. Nu-i era lui de roboții care-l înconjurau, ci că în orice moment putea să apară un alt siriusian, un om, care să-l împuște pe la spate, de la o distanță convenabilă.

Parcă simțea o căldură între omoplați, în așteptarea detonării. Mă rog, o să fie ceva rapid, n-o să simtă nimic. Iar dacă Lucky nu mai poate fi supus șantajului, atunci el, Bigman, va fi învingătorul.

Doar că mai întâi voia să i-o plătească lui Devoure, acelui mizerabil grăsan – și siriusian, pe deasupra! – care-i spusese niște chestii pentru care nimeni în Univers nu merita să mai vadă lumina Soarelui.

– V-aș putea împușca pe toți, spuse Bigman. Vreți să cădem la o înțelegere?

– N-o să ne împuști, spuse liniștit ofițerul Serviciului numit Yonge. Deschiderea focului ar însemna că Pământul a deschis ostilitățile împotriva unei planete din Sistemul Sirius. Iar asta ar putea însemna război.

– În plus, tună și vocea lui Devoure, dacă ne ataci, roboții își vor ieși din blocaj. Ei vor apăra trei oameni, nu unul. Așa că aruncă pistolul ăla și predă-te la loc.

– Bine. Trimiteți roboții, am să mă predau vouă.

– Roboții se vor ocupa de tine, spuse Devoure, întorcându-se nonșalant spre ceilalți siriusieni și spunând afectat: Mă mănâncă pielea numai la gândul că aș putea atinge acest umanoid diform.

Arma lui Bigman fulgeră pe loc, mica bilă de foc explodează la o jumătate de metru în fața ochilor lui Devoure.

– Mai zi asta o dată și te las orb de tot. Dacă roboții fac vreo mișcare, o încasați toți trei înainte să ajungă ei la noi. Poate să însemne câte războaie vreți voi, dar pentru voi trei n-o să mai conteze. Ordonăți roboților să se

care de aici, iar eu mă voi preda lui Devoure, dacă e în stare să mă preia. O să-mi arunc arma către unul din voi doi, ceilalți, și o să mă predau.

Zayon spuse țeapăn:

– E de bun simț, Devoure.

Devoure încă se freca la ochi:

– Atunci ia-i arma aia. Du-te la el și ia-i-o.

– Stai, spuse Bigman. Nu te mișca încă. Vreau cuvântul tău de onoare că nu voi fi împușcat și nici dat pe mâna roboților. Devoure e cel care trebuie să mă facă prizonier.

– Să-ți dau ție cuvântul meu de onoare? explodează Devoure.

– Mie. Dar nu mă refeream la cuvântul tău de onoare, ci la unul din ceilalți doi. Au uniforma Serviciului Siriusian și cuvântul lor are însemnătate pentru mine. Dacă le predau lor arma, își dau ei cuvântul că se vor depărta, în vreme ce tu, Devoure, vei veni să mă faci prizonier, neînarmat?

– Ai cuvântul meu, spuse Zayon.

– Și pe al meu, adăugă Yonge.

– Ce e asta? se supără Devoure. Nu am nici cea mai mică intenție să ating această creatură.

– Ți-e frică, cumva? întrebă Bigman, duios. Sunt prea mare cumva pentru tine, Devoure? Mi-ai zis atâtea mășcări și acum nu vrei să pui mușchii la bătaie după ce te-a luat gura pe dinainte? Iată arma mea, domnilor ofițeri.

Aruncă brusc arma în direcția lui Zayon. Acesta o prinse cu multă siguranță.

Bigman așteptă. Oare acum vine moartea?

Dar Zayon băgă arma în buzunar.

Devoure strigă pe loc:

– Roboți!

Dar Zayon strigă, cu aceeași vigoare:

– Roboți, plecați de aici!

Apoi, spre Devoure:

– I-am dat cuvântul. Va trebui să-l iei tu însuși prizonier.

– Sau vin eu după tine? se auzi vocea batjocoritoare a lui Bigman.

Devoure pufni fără un cuvânt și se grăbi să ajungă la Bigman. Micul marțian aștepta ușor ghemuit, apoi făcu un mic pas lateral, pentru a evita

mâna întinsă să-l apuce, și se întinse ca un arc bine strâns.

Pumnul lovi fața celuiilalt cum lovește o căpățână de varză, iar Devoure avu un recul de câțiva pași și căzu în fund, privind la Bigman cu o uitătură tâmpă, uluită. Obrazul drept se înroșise, iar din colțul gurii i se prelingea un firicel de sânge. Duse un deget la el, îl șterse și se uită la sânge cu o neîncredere aproape comică.

– Pământeanul ăsta e mai înalt decât pare, spuse Yonge.

– Nu sunt pământean, sunt marțian! sări Bigman, jignit. Ridică-te, Devoure. Sau ești prea găscă? Nu ești în stare de nimic dacă nu ai roboții să o faci pentru tine? Când mănânci, te șterge la gură un robot?

Devoure scoase un strigăt răgușit și se ridică în picioare, dar fără a se repezi la Bigman. Doar se apucă să-i dea târcoale, respirând greu și privindu-l cu ochi injectați de ură.

Bigman se rotea după el, privind la acel om care găfăia, privind la brațele acelea lipsite de orice îndemânare și la picioarele mișcate cu stângăcie. Da, se gândi Bigman, siriusianul ăsta nu s-a bătut în viața lui cu pumnii.

Bigman se apropie de el și-i prinse mâna cu o mișcare bruscă, răsucindu-i-o. Cu un urlat, Devoure, făcu un salt în aer și căzu lat.

Bigman se retrase.

– Care e problema, domnilor? Doar nu sunt un subiect, sunt un obiect, după spusele dumnealui. Care e problema dumneavoastră?

Devoure se uită în sus la cei doi oameni ai Serviciului, cu o uitătură ucigașă. Se ridică în genunchi și puse gemând o mână la șoldul cu care lovise solul.

Cei doi siriusieni nu făcură nici un gest să-l ajute, ci doar se uitară apatici cum Bigman îl doboară iar și iar pe Devoure.

Într-un sfârșit, Zayon păși spre el.

– Marțianule, dacă mai continui așa o să-l rănești grav. Înțelegerea noastră a fost să-l lași pe Devoure să te captureze cu mâinile goale și cred că ai făcut destul din ceea ce voiai să faci. Destul. Acum, te rog să mi te predai mie în liniște, altfel voi fi nevoit să apelez la propria ta armă.

Dar Devoure, care găfăia zgomotos, șuieră:

– La o parte, Zayon. E prea târziu pentru așa ceva. Înapoi, îți zic.

Și scoase un strigăt ascuțit:

– Roboți! Veniți aici!

– Mi se va preda mie, spuse calm Zayon.

– Nici o predare! urlă Devoure. Fața lui umflată arăta o durere fizică intensă și o furie și mai intensă. Nici un fel de predare. Tu, robotule, cel mai apropiat – nu mă interesează ce număr de serie ai. Ia acest obiect.

Și Devoure arată spre Bigman:

– Distruge-l! Sfărâmă-l! Rupe-l în bucăți!

Yonge strigă îngrozit:

– Devoure, ai înnebunit? Un robot nu poate face așa ceva.

Robotul rămăsese în așteptare, nemișcat.

Devoure insistă:

– Nu poți să faci rău unei ființe umane, robotule. Nu-ți cer asta. Ce vezi aici nu e o ființă umană.

Robotul se întoarse spre Bigman.

Bigman îi strigă lui Devoure:

– N-o să te creadă. Poate că tu mă consideri neom, dar roboții știu mai bine.

– Uită-te aici, robotule. Vorbește ca un om și are formă de om, dar și tu faci aceleași lucruri, fără a fi om. Pot să-ți demonstrez că nu este om. Ai văzut vreodată un om atât de mic? Asta e dovada că nu e om. Este un animal și... și-mi face rău mie chiar acum. Trebuie să-l distrugi.

– Așa, fugi la mămica-robot, strigă Bigman, batjocoritor.

Dar robotul deja se deplasa spre el.

Yonge se interpușe între robot și Bigman.

– Nu pot să permit așa ceva, Devoure. Un robot nu are voie să facă așa ceva, fie și numai pentru că diferența de potențial din creierul pozitronic îl va distruge.

Devoure nu mai ținea cont de nimic și spuse cu o șoaptă șuierată:

– Sunt superiorul tău. Dacă faci cel mai mic gest de a mă împiedica, până mâine ai zburat din Serviciu.

În Serviciu supunerea era a doua natură. Yonge se dădu înapoi, dar în privirea lui se putea citi o intensă disperare și oroare.

Robotul accelerase mișcarea spre Bigman, care începea să se retragă prudent.

– Sunt o ființă umană, spuse el.

– Nu este, strigă furios Devoure. Nu este uman. Distruge-l, rupe-l în bucăți. Și fă-o încet.

Bigman se simți parcurs de un fior de gheață. Brusc, și gura îi era uscată ca iasca. Asta nu calculase. E drept, o moarte rapidă calculase, dar asta...

Nu mai avea încotro să fugă fără prețioasa lui armă aciculară. În spatele lui se aflau alți și alți roboți, iar toți aflaseră că el nu este om.

Arta predării

Figura buhăită și suferindă a lui Devoure afișa un zâmbet triumfător. Probabil că îl dureau rău, pentru că una din buze îi era crăpată, iar el o tampona absent cu o batistă, dar ochii îi erau fixați pe robotul care se deplasa spre Bigman și părea că nu-i mai pasă de nimic altceva.

Micul marțian nu se mai putea retrage decât doi metri, iar Devoure nu mai făcea nici un efort ca să grăbească înaintarea robotului sau să-i pună și pe ceilalți în mișcare.

– Devoure, pentru numele lui Sirius, interveni Yonge, nu e nevoie să faci asta.

– Yonge, fără comentarii, spuse Devoure agitat. Acest umanoid a distrus un robot și probabil că a avariat alți câțiva. Va trebui să verificăm toți roboții care au fost afectați de vederea violenței aplicate de el. Ceea ce merită el este moartea.

Zayon puse o mână pe umărul lui Yonge, ca să-l potolească, dar acesta i-o îndepărtă enervat. Yonge preluă ideea:

– Moartea? Bine, moarte. Atunci trimite-l la Sirius și trimite-l în fața tribunalului, ca să fie executat conform legii. Sau organizează aici un proces și trimite-l în fața blasterelor cum scrie la carte. Dar asta nu e execuție. Doar pentru că te-a bătut...

Devoure urlă la el, cuprins de o furie subită:

– Destul! Gata, te-ai băgat prea mult în deciziile mele! Ești arestat. Zayon, ia-i blasterul și aruncă-mi-l mie.

Își întoarse pentru scurt timp privirea de la Bigman.

– Fă-o, Zayon, sau, pe toți demonii spațiului, te fac și pe tine bucăți.

Cu amărăciunea întipărită pe față, fără cuvinte, Zayon întinse mâna spre Yonge. Yonge ezita, cu degetele strânse pe patul blasterului lui, pe jumătate scos din teacă, la furie.

Zayon îi șopti repede:

– Nu, Yonge, nu-i oferi pretexte. O să ridice starea de arest după ce o să-i treacă nebunia asta. O să fie obligat.

Devoure aștepta nerăbdător:

– Vreau acel blaster.

Yonge scoase blasterul din teacă cu mână tremurătoare și i-l oferi lui Zayon, cu patul în față. Zayon i-l aruncă lui Devoure la picioare, iar acesta

îl ridică de jos.

Bigman, care păstrase o tăcere disperată în tot acest timp, căutând orice porțiță de scăpare, în vreme ce mâna monstruoasă a robotului se strângea în jurul încheieturii mâinii lui, strigă brusc:

– Nu mă atinge! Sunt un stăpân!

Robotul ezită o clipă, apoi mări strânsoarea. Cealaltă mână se întinse spre umărul lui Bigman. Devoure râdea, cu un gâlgâit ascuțit.

Yonge făcu stânga-împrejur și spuse sufocat de indignare:

– Cel puțin, nu voi fi nevoit să asist la această crimă comisă din lașitate.

Drept urmare, nu a fost cu fața la cele ce au urmat...

Lucky își păstrase cu greu calmul după plecarea celor trei siriusieni. Din punct de vedere pur fizic, nu avea cum să se pună cu un robot cu mâinile goale. Undeva în clădire se găsea, teoretic, o armă cu care să distrugi un robot; după aceea, ar fi putut ieși din clădire și chiar ar fi putut să-i doboare pe cei trei siriusieni.

Dar n-ar fi avut cum să plece de pe Titan, nici cum să se lupte cu toată baza.

– Mai rău, dacă era omorât – și oricum ar fi fost omorât – ar fi ratat scopul lui inițial, profund. Iar asta nu avea voie să riște.

Îi spuse robotului:

– Ce s-a întâmplat cu stăpânul Bigman? Definește rapid caracteristicile stării lui.

Robotul se supuse, iar Lucky îl ascultă cu o atenție încordată, dureroasă. Își dădu seama de ezitățile și modificările cuvintelor, de îngroșarea vocii la descrierea dublei cacealmale a lui Bigman, care forțase roboții să-i facă pe plac, simulând sau amenințând cu răul făcut unei ființe umane.

Lucky gemu în sinea lui. Un robot mort! Legea siriusiană o să-și arunce asupra lui Bigman întreaga ei greutate. Lucky știa destule despre civilizația siriusiană și despre considerația acordată de siriusieni roboților. Pentru roboticid nu existau circumstanțe atenuante.

Cum să-l mai salveze în situația asta pe impulsivul Bigman?

Lucky își aminti de tentativa lui pe jumătate insistentă de a-l lăsa pe Bigman în interiorul lui Mimas. Nu prevăzuse cu exactitate situația prezentă, dar se temuse că temperamentul lui Bigman va izbucni în delicatele circumstanțe întrevăzute de el. Ar fi putut insista ca Bigman să

rămână acolo, dar la ce i-ar fi folosit? Chiar în timp ce gândea toate astea, își dădea seama că avea nevoie de compania lui Bigman.

Dar acum trebuia să-l salveze. Trebuia să-l salveze cumva.

Se deplasă rapid spre ieșirea din clădire, dar robotul i se puse în față.

– Conform instrucțiunilor mele, stăpânul a nu părăsi clădirea nici într-o circumstanță.

– Nu părăsesc clădirea, spuse tăios Lucky. Doar mă duc spre ușă. Nu ai instrucțiuni ca să mă împiedici.

Robotul ezită o clipă, dar apoi repetă:

– Conform instrucțiunilor mele, stăpânul a nu părăsi clădirea nici într-o circumstanță.

Disperat, Lucky încercă să-l împingă în lături, dar fu prins, ținut strâns și apoi împins înapoi.

Lucky își mușcă nerăbdător buza. Un robot neatins, rațional el, ar fi interpretat instrucțiunile lui în profunzime. Dar acesta era avariat. Înțelegerea lui coborâse la esențele roboticii.

Dar trebuia să-l vadă pe Bigman. Se repezi înapoi, la masa de discuții. În centrul acesteia se afla un aparat pentru reproducerea imaginilor tridimensionale, care fusese folosit de Devoure la chemarea celor doi oameni ai Serviciului.

– Tu, robotule! strigă Lucky.

Robotul se îndreptă bătrânește spre masă.

– Cum funcționează proiectorul de imagini? întrebă Lucky.

Robotul era foarte lent, iar vorbirea îi era tot mai greoaie. Răspunse:

– Comendile a fi la panou de retras.

– Ce panou?

Robotul îi arată, trăgând cu stângăcie un sertar din aparat.

– Bine, spuse Lucky. Pot să-l focalizez în zona aflată în imediată vecinătate cu clădirea? Arată-mi. Fă-o tu.

Se retrase, ca să-i permită robotului să umble la comenzi.

– Ssss-a fffăccut, stăpâne.

– Atunci, vreau să văd.

Zona de afară se vedea deasupra mesei în miniatură, cu niște oameni minusculi. Robotul se mutase în altă parte a camerei și privea în altă direcție.

Lucky nu l-a mai chemat. Nu avea sunet, dar, în timp ce întindea mâna spre ce credea el că ar fi comanda sunetului, atenția îi fu atrasă de bătaia în curs. Devoure se bătea cu Bigman. Se bătea cu Bigman!

Cum reușise Aghiuță asta de Bigman să-i convingă pe ceilalți doi să stea deoparte și să-l lase să se dezlănțuie? Pentru că, evident, Bigman își făcea adversarul arșice. Dar Lucky nu simțea nici o plăcere să-l vadă.

Toate astea nu se puteau sfârși decât cu moartea lui Bigman, iar Lucky își dădea seama că Bigman știe și că nu-i pasă. Micul marțian era în stare să înfrunte o moarte sigură, să riște orice, numai să răzbune o insultă... A, uite că unul dintre oamenii Serviciului îl oprește.

Lucky descoperi comanda sonorului. Din imaginea reprodusă izbucniră cuvinte: chemarea isterică a roboților de către Devoure și ordinul lui de a-l distruge pe Bigman.

O fracțiune de secundă, Lucky crezu că nu a auzit bine, dar imediat după aceea bătu cu disperare cu pumnii în masă și se răsuci pe loc.

Trebuia să iasă, dar cum?

Era acolo, cu un robot căruia îi zbârnâia prin ce-i mai rămăsese din circuitele pozitronice din creier doar ordinul de a nu-l lăsa pe el să iasă, cu orice preț.

Galaxie mare, chiar nu exista nimic cu prioritate mai mare decât ordinul ăsta? Nu avea nici măcar o armă cu care să-l amenințe pe robot că se va sinucide.

Ochii îi căzură pe telefonul din perete. Ultima oară îl văzuse la aparat pe Zayon, vorbind ceva despre o stare de urgență, când venise robotul cu știrile proaspete despre Bigman.

– Repede, spuse Lucky. Robot! Ce s-a făcut aici?

Robotul se apropie, privi combinația strălucitoare de nuanțe de roșu și spuse, cu o încetineală chinuitoare:

– Un ssstăpân a arătat că tttsi robboții a se prezzenta la stasiile de lluptă.

– Cum le ordon roboților să treacă imediat la îndeplinirea ordinului? Cum fac să renunțe la toate misiunile actuale?

Robotul se uita țintă la el. Lucky, aproape înnebunit, prinse mâna robotului și începu să o scuture.

– Spune-mi! Spune-mi!

Oare mașinăria îl înțelege? Sau circuitele pozitronice avariate încă rețineau informația că nu are voie să furnizeze asemenea informații?

– Spune-mi! Sau fă-o tu, fă-o!

Fără a spune un cuvânt, robotul întinse un deget spre aparat, cu o mișcare tremurată și apăsă cu încetinitorul două butoane. Apoi ridică degetul cu un centimetru și se opri.

– Asta e tot? Ai terminat? întrebă Lucky, disperat.

Dar robotul se întoarse, porni pe două cărări spre ușă (unul din picioare se târa vizibil) și ieși.

Lucky se repezi spre el în salturi uriașe, ieși din clădire și traversă în fugă suta de metri care-l separa de Bigman și de cei trei siriusieni.

Cu fața întoarsă, ca să nu vadă oroarea la care se aștepta – distrugerea unei ființe umane, cu cărnuri atârând și sânge – Yonge nu auzi așteptatul strigăt de agonie. În schimb, auzi un grohăit surprins al lui Zayon și un strigăt sălbatic al lui Devoure.

Se întoarse. Robotul care-l ținuse pe Bigman nu-l mai atingea. Acum se depărta în mare grabă. De fapt, toți roboții prezenți se depărtau în fugă.

Iar pământeanul acela, Lucky Starr, ajunsese, nu se știe cum, lângă Bigman.

Lucky se aplecase asupra lui Bigman, iar micul marțian clătina din cap, frecându-și brațul. „Un minut dacă mai dura, Lucky, un minut și...”

Devoure striga răgușit și inutil la roboți. Dintr-o dată, un ansamblu de megafoane umplu cu vuiete aerul:

COMANDANT DEVOURE, INSTRUCȚIUNI, VĂ RUGĂM. INSTRUMENTELE NOASTRE NU DETECTEAZĂ ACTIVITATE INAMICĂ. EXPLICAȚI ORDINUL DE DEPLASARE LA POSTURILE DE LUPȚĂ. COMANDANTE DEVOURE...

– La posturile de luptă... murmură Devoure. Nu e de mirare că roboții...

Ochii îi căzură pe Lucky.

– Tu, tu ai făcut asta.

Lucky înclină capul.

– Da, domnule, eu.

Buzele grăsuțe ale lui Devoure se strânseseră disprețuitoare.

– Deșteptul și ingeniosul consilier! Ai salvat viața maimuței tale, pentru moment.

Cu blasterul îndreptat hotărât spre abdomenul lui Lucky, continuă:

– Înapoi în biroul meu. Toți. Și tu, Zayon. Toți.

Receptorul de imagine bâzâia nebunește. Era evident că roboții dezorientați recuseseră la difuzoare, negăsindu-l în birou pe Devoure.

Devoure trecu pe sunet, dar lăsă imaginea întunecată. Lătră în microfon:

– Se anulează ordinul de prezentare la posturile de luptă. A fost o eroare.

Omul de la capătul celălalt al comunicației mormăi ceva, dar Devoure i-o tăie scurt:

– Nu e nimic cu imaginea. Treci la postul tău. Toată lumea se prezintă la activitatea de rutină.

Dar și așa ținea mâna în dreptul locului în care ar fi trebuit să fie imaginea, parcă temându-se că celălalt ar putea penetra cumva prin bariera obscură și i-ar vedea figura.

Nările lui Yonge fremătau, în vreme ce-și freca antebrațul zgâriat.

Devoure se așeză.

– Rămâneți toți în picioare, spuse el, privindu-i pe toți cu ură. Acest marțian va muri, poate nu omorât de un robot, poate nu într-o navă spațială golită. Găsesc eu ceva. Dacă crezi că l-ai salvat, pământeanule, să știi că am să mă gândesc la ceva și mai amuzant. Am o imaginație prodigioasă.

– Pretind să fiu tratat ca prizonier de război, spuse Lucky.

– Dar nu ne aflăm în război, veni replica lui Devoure. Iar el este un spion și merită să moară. Este roboticid și merită să moară cu atât mai mult. Vocea lui Devoure tremura. A ridicat mâna asupra mea. Merită să moară de zeci de ori.

– Am să-mi răscumpăr prietenul.

– Nu e de vânzare.

– Pot să plătesc un preț mare.

– Cum? rânji Devoure cu ferocitate. Depunând mărturie la conferință, cum ți-am cerut? E prea târziu. Nu e destul.

– Oricum n-aș putea s-o fac, spuse Lucky. Nu voi minți în defavoarea Pământului, dar există un adevăr pe care-l pot spune, un adevăr pe care voi nu-l cunoașteți.

– Nu face nici un târg cu el, Lucky, strigă Bigman.

– Maimuța are dreptate, spuse Devoure. Nu faci nici un târg. Nimic din ce-mi poți tu spune nu-l va răscumpăra. Nu ți-l vând nici dacă ar fi să-mi dai în palmă tot Pământul.

Yonge îl întrerupse tăios:

– Eu l-aș da și pentru mai puțin. Ascultă-l pe consilier. Viețile lor s-ar putea să merite informațiile pe care le au.

– Nu mă provoca, Yonge. Nu uita că ești în stare de arest.

Dar Yonge ridică un scaun și-l lăasă să cadă cu zgomot.

– Nu permit să mă arestezi. Fac parte din Serviciu. Nu mă poți executa discreționar, nu îndrăznești, oricât de mult te-aș provoca. Trebuie să mă trimiți în fața unui tribunal. Iar în fața tribunalului am și eu ceva de spus.

– Cum ar fi? întrebă disprețuitor Devoure.

Dintr-o dată, conflictul dintre ofițerul în vârstă și tânărul aristocrat nu mai mocnea.

– Cum ar fi cele întâmplare azi: cum un terestru de un metru și jumătate te-a bătut până ai început să zbieri și Zayon a trebuit să intervină ca să-ți salveze viața. Toți oamenii din bază își vor aminti multă vreme că n-ai fost în stare să-ți arăți figura zile întregi – sau ai cumva curajul să te arăți înainte să ți se vindece vânătăile?

– Ține-ți gura!

– Pot să-mi țin gura. Nu e nevoie să spun nimic. Totul este să încetezi să subordonezi interesele lui Sirius urii tale personale. Ascultă ce are de spus consilierul. Și Yonge se întoarse către Lucky. Îți garantez un târg cinstit.

Bigman se băgă și el în discuție:

– Care târg, ce târg? Tu și Zayon o să vă treziți într-o bună dimineață și tare o să vă mirați că o să fiți morți de vreun accident, iar Devoure o să vă trimită flori grămadă și tare rău o să-i pară și abia după aia n-o să mai fie nimeni care să știe că individul are nevoie de roboți în spatele cărora să se ascundă pentru a-și apăra pielea jengoasă de un marțian. Atunci totul o să fie după cum va fi vrut el. Ce târg crezi că poți face?

– Nu va exista așa ceva, spuse Yonge țeapăn, pentru că voi povesti totul unui robot în mai puțin de o oră. El nu va ști cărui robot i-am spus povestea și nici nu va afla. Dacă eu sau Zayon vom muri de cauze nenaturale, povestea va fi oferită onoraturii publice prin unde subterice, in extenso. Cred că într-o atare situație Devoure va avea grijă de mine și de Zayon, să nu pățim ceva.

Zayon clătină din cap:

– Yonge, nu-mi place toată povestea asta.

– Trebuie să-ți placă, Zayon. Ai fost martor la bătaia încasată de Devoure. Nu crezi că, dacă nu iei măsuri, va fi foarte rău de tine? M-am săturat să sacrific onoarea Serviciului pe altarul nepotului Directorului.

Zayon spuse resemnat:

– Să auzim ce ai de spus, consiliere Starr.

Lucky începu cu voce joasă:

– E mai mult decât o informație. E o predare. Mai există un consilier pe ceea ce voi numiți teritoriu siriusian. Cădeți de acord cu tratarea prietenului meu ca prizonier de război și garantați-i viața, uitând de incidentul cu lichidarea robotului, iar eu vă voi conduce la celălalt consilier.

Preludiu la Vesta

Bigman, care așteptase până în ultima clipă ca Lucky să scoată din mânecă vreo stratagemă, se făcu alb ca varul. Începu să se văicărească, cu inima zdrobită de dezamăgire.

– Lucky! Nu vreau să mă scoți din... noroi în felul ăsta.

Devoure era vizibil surprins.

– Unde? Nici o navă nu ar fi putut trece prin apărarea noastră. E o minciună.

– O să vă conduc la om, spuse Lucky plictisit, dacă ajungem la o înțelegere.

– Avem o înțelegere, spuse grăbit Yonge. Pe Spațiu!

– Așteaptă, spuse furios Devoure. Recunosc să s-ar putea să prezinte o anumită valoare pentru noi, dar oare ce spune Starr înseamnă că el va depune mărturie la conferința de pe Vesta că acest alt consilier ne-a invadat teritoriul? Și că Starr ne-a arătat, de bună voie și nesilit de nimeni, ascunzătoarea lui?

– Acesta este adevărul, spuse Lucky. Acest lucru îl voi spune.

– Pe cuvânt de consilier? îl maimuțări Devoure.

– Am spus că voi depune mărturie.

– Atunci, spuse Devoure, de vreme ce cei doi membri ai Serviciului consideră suficient cuvântul tău, asta s-ar putea să vă salveze viețile.

Dar brusc ochii îi sclipiră furios.

– E pe Mimas. Corect, domnule consilier? Pe Mimas.

– Corect.

– Pe Sirius! Devoure se ridicase în picioare și gesticula furios. Aproape l-am ratat. La fel și Serviciul.

Zayon încă era nedumerit.

– Mimas?

– Serviciul încă nu s-a prins? spuse Devoure cu un rânjel malițios. Evident, pe Shooting Starr s-au aflat trei oameni. Trei au intrat în Mimas; doi au ieșit, unul a rămas acolo. A fost, cred, raportul tău, Yonge, cel din care am aflat că Starr lucrează întotdeauna într-o echipă de doi oameni.

– Întotdeauna a lucrat în doi, spuse Yonge.

– Și omul nu ți s-a părut suficient de flexibil ca să poată la un moment dat să lucreze și în trei? Mergem pe Mimas?

În tensiunea momentului, Devoure părea să-și fi pierdut patima demențială pentru răzbunare, ba chiar își și recăpătase o parte din ironia și disprețul afișate când cei doi pământeni au ajuns pe Titan.

– Ne vei oferi plăcerea companiei tale, domnule consilier?

– În mod sigur, domnule Devoure, răspunse Lucky.

Bigman plecă mai pleoștit ca oricând. Acum se simțea și mai rău, își zicea el, decât atunci când mâna de oțel a robotului îi strângea brațul, gata să-l sfarme.

Shooting Starr se afla din nou în spațiu, dar de data asta nu ca navă independentă. Era prinsă într-o plasă magnetică fermă și se deplasa în conformitate cu impulsurile motoarelor comandate de nava siriusiană însoțitoare.

Deplasarea de la Titan la Mimas a durat aproape două zile, timp care pentru Lucky a însemnat o perioadă amară, plină de reflecții dureroase.

Îi lipsea Bigman, care fusese luat și dus pe nava siriusiană. (Devoure subliniase că cei doi trebuie să fie pe nave separate, ca să garanteze fiecare, ca ostatic, buna purtare a celuilalt.)

Pe navă era secund ofițerul Harrig Zayon. Omul acesta degaja un aer de rigiditate. Nu și-a repetat tentativa inițială de a-l converti pe Lucky Starr la cauza siriusiană, iar Lucky nu a rezistat tentației de a prelua inițiativa în domeniu. L-a întrebat pe Zayon dacă după el Devoure este un exemplar al rasei umane superioare care populează planetele siriusiene.

Zayon îi răspunse destul de rezervat:

– Devoure nu a beneficiat de antrenamentul și disciplina pe care ți le conferă Serviciul. Este prea impulsiv.

– Colegul tău, Yonge, pare să considere că e mai mult decât atât. Nu face nici un secret din proasta lui părere despre Devoure.

– Yonge reprezintă între oamenii Serviciului o opinie extremistă. Acea cicatrice de pe braț a căpătat-o în timpul tulburărilor interne care au însoțit ridicarea la putere a actualului director al Corpului Central.

– Adică a unchiului lui Devoure.

– Da. Serviciul s-a situat de partea fostului director, iar Yonge și-a îndeplinit ordinele, conform onoarei de militar. Rezultatul a fost că noul regim l-a lăsat deoparte la avansare. O, da, l-au trimis aici și l-au numit în

comitetul care va reprezenta Sirius pe Vesta, dar de fapt este subordonatul lui Devoure.

– Adică al nepotului Directorului.

– Exact. Lui Yonge nu-i place deloc acest lucru. Yonge nu vrea să înțeleagă că Serviciul este un organ al statului și că nu pune sub semnul întrebării nici politica și nu are nici o obiecție de ridicat, oricare ar fi grupul aflat la putere. Altfel, este un excelent ofițer.

– Dar nu mi-ai răspuns la întrebarea dacă îl consideri pe Devoure un reprezentant de marcă al elitei siriensiene.

– Dar Pământul vostru? Întrebă mâniat Zayon. Voi n-ați avut niciodată conducători necorespunzători? Sau de-a dreptul ticăloși?

– O, am avut o grămadă, recunosc Lucky. Dar noi, cei de pe Pământ, suntem foarte diverși. Nici un conducător nu poate să rămână la putere dacă nu reprezintă un compromis între noi toți. Conducătorii de compromis pot să nu fie dinamici, dar nici tirani nu devin. Pe Sirius, voi ați eliminat diversitatea, sunteți toți la fel și de aceea un conducător poate ajunge la extreme dacă respectă această linie comună a voastră. De aceea, la voi nu este ca la noi. Pe Pământ, autocrația și politica în forță sunt situații excepționale, tranzitorii, în vreme ce la voi asta e regula.

Zayon suspină, dar nu-i mai vorbește lui Lucky decât după multe ore, atunci când Mimas se vedea mare pe ecran, iar navele decelerau, pentru aterizare.

– Spune-mi, domnule consilier, vorbește Zayon, fac apel la onoarea ta. Sigur nu ai pus la cale o capcană?

– Ce înțelegi prin „capcană”?

– Chiar există pe Mimas un consilier?

– Da, există. La ce te aștepți? La un câmp de forță care să ascundă o bombă care să ne trimită pe toți în neagra uitare?

– Cam așa ceva.

– Și ce aș câștiga? Distrugerea unei nave siriensiene și poate a unei duzini de siriensieni?

– Ți-ai recâștiga onoarea.

Lucky ridică din umeri.

– Am făcut un târg. Acolo avem un consilier terestru. Voi merge și-l voi aduce, fără ca el să opună rezistență.

Zayon înclină din cap.

– Foarte bine. Se pare că până la urmă nu ai fi fost bun de siriusian. Rămâi un pământean, e cel mai bine.

Lucky zâmbi amar. Acest militar rigid avea un simț al onoarei care nu aproba comportamentul lui Lucky nici măcar atunci când credea că este în favoarea lui Sirius.

La Centrul Portuar, International City, Pământ, consilierul-șef Hector Conway aștepta plecarea spre Vesta. Nu mai avea de la Lucky nici o veste directă de la intrarea lui Shooting Starr în umbra lui Hidalgo.

Capsula adusă de căpitanul Bernold fusese destul de detaliată, deși concisă, și era pătrunsă de obișnuitul bun-simț care-l caracteriza pe Lucky. Solicitarea unei conferințe fusese singura ieșire. Președintele văzuse din capul locului această soluție, iar acei membri ai cabinetului care doreau tratarea subiectului de pe poziții de forță fuseseră covârșiți.

Chiar și Sirius acceptase cu mult entuziasm această soluție, după cum prezisese Lucky. Era, în mod clar, exact ceea ce dorea guvernul siriusian, o conferință sortită eșecului, urmată de un război în termenii dictați de Sirius. După toate aparențele, sirusienii dețineau toate atuurile.

Acest simplu fapt făcea necesară ascunderea a cât mai multe informații față de public. Dacă toate detaliile intrau în rețeaua subterică fără o atentă pregătire, publicul indignat ar fi putut impune guvernului terestru un război împotriva restului Galaxiei. Mai rău, solicitarea conferinței ar fi fost interpretată drept o cedare fără luptă, lașă, în fața sirusienilor.

Dar nici secretul deplin nu era posibil, iar presa era furioasă și se răzvrătea împotriva embargoului informațional impus de guvern pe tema dată. Lucrurile se înrăutățeau pe zi ce trecea.

Președintele trebuia să țină lucrurile cumva sub control, până ce conferința va fi avut loc. Și totuși, actuala situație putea fi considerată foarte plăcută, în comparație cu ce ar fi urmat în urma eșecului conferinței.

În indignarea generală care ar fi urmat, nu numai că ar fi izbucnit războiul, dar Consiliul Științelor ar fi fost complet discreditat și distrus, iar Federația Terestră și-ar fi pierdut arma cea mai puternică, exact când ar fi avut mai mare nevoie de ea.

De săptămâni întregi, Hector Conway nu mai adormea fără somnifere. Pentru prima oară în cariera lui, începuse să se întrebe cinstit dacă nu cumva e cazul să se retragă.

Se ridică cu greutate și se îndreaptă spre nava gata de lansare. Într-o săptămână se va afla pe Vesta, pentru discuții preliminare cu Doremo. Bătrânul om de stat cu ochi roz era cel care stăpânea echilibrul puterilor. Asta era dincolo de orice îndoială. Era aproximația cea mai bună neutrului și dezinteresatului din toată Galaxia și de el ar fi ascultat până și siriuienii.

Dacă Conway ar reuși cumva să-l facă să-l asculte...

Nu văzu omul care se apropia de el decât când fură aproape să se ciocnească.

– Ăăă... Ce este? întrebă Conway surprins.

Omul duse șmecherește mâna la șapcă.

– Jan Dieppe de la Trans-sub-eteric, domnule consilier-șef. Puteți oare să-mi răspundeți la câteva întrebări?

– Nu. Sunt pe cale să urc la bordul navei.

– Înțeleg asta, domnule. De aceea v-am și oprit. Altă șansă n-o să mai am. Evident, mergeți spre Vesta.

– Da, desigur.

– Ca să tratați situația strigătoare la cer de pe Saturn.

– Ei bine?

– Și ce așteptați de la conferință, domnule consilier-șef? Credeți că Sirius va asculta de rezoluții și voturi?

– Da, cred că Sirius va asculta de rezoluții.

– Credeți că votul va fi împotriva lui Sirius?

– Sunt sigur că da. Acum, îmi dați voie să trec, vă rog?

– Îmi pare rău, domnule, dar este ceva foarte important, iar oamenii de pe Pământ trebuie să știe.

– Vă rog. Nu-mi spuneți mie ce credeți dumneavoastră că trebuie să știe. Vă asigur că sunt foarte interesat de binele pământenilor.

– De aceea este Consiliul Științelor gata să permită guvernelor extraterestre să voteze dacă a fost invadat teritoriul Federației Terestre? De ce li se conferă altora dreptul care ar trebui să fie doar de resortul nostru?

Conway nu putu să nu remarce voalata amenințare din spusele, altfel aparent politicoase, deși foarte insistente, ale celui alt. Se uită peste umărul reporterului și-l văzu pe Secretarul de Stat discutând cu un grup de oameni din mass-media, într-un punct apropiat de navă.

– Unde vreți să ajungeți? îl întrebă pe reporter.

– Mi-e teamă că publicul pune la îndoială buna credință a Consiliului, domnule șef. În această ordine de idei, la Trans-sub-eter am recepționat o emisiune siriusiană, care încă nu a fost dată publicității. Dorim să o comentăm.

– Fără comentarii. O emisiune de știri siriusiană destinată pieței interne nu merită nici un comentariu.

– Este o emisiune care ne privește direct. De pildă, unde se află consilierul David Starr, legendarul, unicul Lucky?

– Poftim?

– Haideți, domnule consilier-șef. Știu că agenților Consiliului nu le place publicitatea, dar nu cumva consilierul Starr a fost trimis spre Saturn într-o misiune secretă?

– Și dacă ar fi așa, tinere domn, ce doriți de la mine, să vă spun ce misiune secretă are?

– Da, pentru că Sirius deja vorbește despre asta. Pentru ei nu mai e un secret. Ei spun că Lucky Starr a invadat sistemul lui Saturn și a fost capturat. Este adevărat?

– Nu cunosc localizarea actuală a consilierului David Starr, spuse Conway țeapăn.

– Să înțeleg din ce spuneți că ar putea să fie în sistemul saturnian?

– Să înțelegeți că nu cunosc localizarea lui actuală.

Nasul reporterului făcu o cută.

– Foarte bine. Dacă credeți că dă bine la public ca un consilier-șef să nu cunoască localizarea unuia din cei mai importanți oameni ai lui, asta e treaba domniei voastre. Dar starea de spirit a publicului este tot mai mult anti-Consiliu. Se vorbește foarte mult despre ineficiența Consiliului, care a lăsat Sirius să ocupe Saturn și acum încearcă să vopsească situația pentru a-și salva situația politică.

– Ați început să insultați. Bună ziua, domnule.

– Sirusienii sunt foarte limpezi în exprimare: Starr a fost capturat în sistemul saturnian. Aveți vreun comentariu?

– Nu. Lăsați-mă să trec.

– Sirusienii mai spun și că Lucky Starr va participa la conferință.

– Poftim?

O clipă, Conway nu-și putu stăpâni semnele de interes.

– Se pare că v-am surprins, domnule consilier-șef. Doar că e o ciudățenie: siriusienii spun că el va depune mărturie în favoarea lor.

Conway era copleșit. Răspunse cu dificultate.

– Asta rămâne de văzut.

– Recunoașteți că va veni la conferință?

– Nu am cunoștință despre acest lucru.

– Foarte bine, domnule șef, spuse reporterul, făcându-i loc să treacă. Siriusienii spun că Starr deja le-a furnizat informații prețioase, pe baza cărora vom fi condamnați pentru agresiune. Ce face Consiliul, vin și vă întreb. Luptă pentru noi sau împotriva noastră?

Nemaiputând rezista hărțuiei, Conway mormăi un „fără comentarii” și dădu să treacă de reporter.

Reporterul strigă după el:

– Starr este fiul dumneavoastră adoptiv, nu-i așa?

Conway se întoarse o clipă, apoi se grăbi, fără un cuvânt, spre navă.

Ce putea să spună? Ce ar fi putut să spună, în afara faptului că îl aștepta o conferință interstelară mai importantă pentru Pământ decât oricare întrunire de aceeași factură din întreaga istorie? Și că această conferință înclină puternic în favoarea lui Sirius? Și că sunt mari șanse să se piardă dintr-o lovitură și pacea, și Consiliul Științelor, și Federația Terestră?

Și că singura apărare posibilă constă în slabele eforturi ale lui Lucky?

– Dar în străfundurile lui ceea ce îl irita cel mai mult – mai mult poate decât un război pierdut – era gândul că știrea siriusienilor este autentică și că în situația în care conferința va eșua, în ciuda intențiilor inițiale ale lui Lucky, Lucky va intra în istoria Pământului ca arhetipul trădătorului. Și doar câțiva oameni vor ști care este adevărul.

Conferința

Conway își terminase băutura. Acum se ridica să plece și dădea mâna cu Doremo, cu o expresie melancolică pe figură.

Spuse, aproape într-o doară:

– Dar nici măcar nu am ascultat mărturia lui Lucky. Dacă efectele nu sunt pe cât de rele crezi, dacă mărturia se dovedește cel puțin inofensivă, vei acționa atunci în direcția păcii?

Doremo ridică din umeri.

– Tentativă inutilă. Dar, da, în cazul, foarte improbabil, că această conferință nu va fi dată peste cap de cele spuse de fiul tău adoptiv, am să-mi aduc și eu contribuția. După cum ți-am spus, sunt de partea ta.

– Mulțumesc, domnule.

Strânsesă mâinile încă o dată.

Doremo se uită lung după consilierul-șef, cu o tristă clătinare de cap. Dar Conway se opri la ușă să-și tragă răsuflarea. Lucrurile decurseseră exact așa cum se așteptase. Acum, ar fi minunat ca siriusienii să-l aducă pe Lucky.

Conferința s-a deschis într-o notă formală, rigidă, așa cum era de așteptat. Toți erau corecți până la durere, iar când a intrat delegația terestră, ca să-și preia locurile, toți, inclusiv siriusienii, aflați undeva în extrema stângă, s-au ridicat în picioare.

În calitate de reprezentant al puterii-gazdă, secretarul de stat se ridică și rosti un discurs de bun-venit, plin de generalități despre pace și drumul deschis de ea continuei expansiuni a omenirii în toată Galaxia, despre originea comună a tuturor oamenilor, și despre durerosul dezastru pe care l-ar constitui războiul. A avut mare grijă să nu atingă nici unul dintre punctele aflate pe ordinea de zi, să nu se refere deloc direct la Sirius și mai ales să nu profereze nici o amenințare.

A fost aplaudat cu grație. Apoi conferința l-a votat pe Agas Doremo președinte al lucrărilor (era singurul asupra căruia ambele părți ar fi putut să cadă de acord). Lucrările continuară la obiect, pe tema în litigiu.

Conferința nu era deschisă publicului, dar existau cabine pentru reporterii de pe toate planetele reprezentate. Aceștia nu aveau voie să

solicite interviuri participanților, dar puteau asculta și trimite rapoarte necenzurate.

Lucrările, cum se obișnuia în asemenea adunări interstelare, se țineau în interlingua, un amalgam lingvistic folosit în întreaga Galaxie.

După scurtul discurs al lui Doremo, în care acesta a preamărit virtuțile compromisului și a implorat părțile să nu se încăpățâneze și să nu riște pornirea unui război, acolo unde o ușoară nuanțare a poziției ar asigura pacea, i s-a dat din nou cuvântul secretarului de stat al Pământului.

De data aceasta, secretarul de stat a trecut pe poziții partizane, prezentându-și punctul de vedere cu energie și pricepere.

Dar atitudinea delegaților era negreșit ostilă. Ea plutea deasupra sălii de conferințe ca o ceață.

Conway stătea lângă orator, cu bărbia în piept. E clar că în mod normal este o greșeală să prezinți principalele argumente, adică discursul principal, de la bun început. Era ca și cum ți-ai fi tras toată muniția de calibru înainte de a te lămuri asupra naturii țintei. Această tactică îi oferea lui Sirius ocazia de a riposta distrugător.

Dar în acest caz era exact ceea ce dorea Conway.

Scoase o batistă, și-o trecu peste frunte, apoi o puse grăbit la loc, sperând că nu a fost remarcat. Nu voia să se vadă că este îngrijorat.

Sirius nu a trecut direct la ripostă ci, fără îndoială printr-un aranjament cu reprezentanții a trei lumi, trei lumi cunoscute a fi sub influența siriusiană, i-a lăsat pe aceștia să ia scurt cuvântul. Toți au evitat intrarea în subiectul în discuție, dar au brodat energic pe tema intențiilor agresive ale Pământului, care dorește să reimpună un guvern galactic, sub conducerea proprie. Ei au pregătit intrarea în scenă a siriusienilor, după care s-a anunțat pauza de prânz.

În sfârșit, la șase ore după deschiderea lucrărilor, conferința a fost rechemată la ordine, iar cuvântul i-a fost dat lui Sten Devoure de pe Sirius. Acesta se ridică încet în picioare, pași cu o lentoare deliberată spre podium și rămase acolo, privind în jos spre delegați cu o expresie de mândră încredere în sine pe fața măslinie (nu se vedea nici urmă din nefericita întâlnire cu Bigman).

Printre delegați se iscă o foială, care se opri doar după câteva minute, timp în care Devoure nu făcu nici un efort pentru a-și începe discursul.

Conway era sigur că toți delegații știu că Lucky Starr va depune mărturie în fața conferinței, și asta în curând. Ei așteptau cu mare emoție și anticipau cu plăcere această completă umilire a Pământului.

În sfârșit, Devoure își începu discursul, cu voce joasă. Introducerea a fost istorică. S-a întors la vremurile în care Sirius era o colonie terestră, amintind suferințele și umilințele îndurate în acele zile. Apoi a trecut ușurel peste Doctrina Hegell, care a stabilit principiile independenței lui Sirius și a celorlalte colonii, doctrină expediată ca fiind nesinceră, urmând prezentarea tuturor așa-ziselor eforturi ale Pământului de a-și restabili dominația.

Ajungând la prezent, Devoure spuse:

— Suntem acuzați pentru colonizarea unei lumi neocupate. Să știți că ne recunoaștem vina. Suntem acuzați că am luat o lume goală și am transformat-o într-o minunată casă în care locuiesc ființe umane. Și vina aceasta ne-o recunoaștem. Suntem acuzați că am extins frontierele speciei umane într-o lume potrivită pentru numita specie și care a fost neglijată de alții. Da, și această vină ne-o recunoaștem. Dar nu am fost acuzați de nimeni că am fi folosit violența în acest proces. Nu am fost acuzați că am pornit un război, că am rănit sau omorât pe cineva, în cursul acestei ocupații. Nu suntem acuzați de nici o infracțiune. Ni se spune că ne-am instalat la doar câteva miliarde de kilometri depărtare de lumea care ocupă într-un mod la fel de pașnic și care se numește Pământ. Nu știm ca această lume să aibă vreo legătură cu lumea noastră, Saturn. Nu-i oferim Pământului violență, iar Pământul nu ne acuză de nici o violență. Nu cerem decât privilegiul de a fi lăsați în pace, iar în schimb nu putem decât să fim fericiți să-i lăsăm și noi pe ei în pace. Ei spun că Saturn este al lor. De ce? Oare i-au ocupat vreodată sateliții? Nu. Oare au arătat vreodată cele mai mic interes pentru Saturn? Nu. Mii de ani nu au avut altceva de făcut decât să-l culeagă, dar au vrut ei oare acest lucru? Nu. Abia după ce noi am pus piciorul acolo, ei și-au descoperit brusc interesul. Ei spun că Saturn se rotește în jurul aceleiași soare ca și Pământul. Recunoaștem acest lucru, dar în același timp subliniem că este un fapt irelevant. O lume pustie este o lume pustie, indiferent de traiectoria pe care o are în spațiu. Noi am colonizat-o primii și deci este a noastră.

Își drese glasul și continuă:

— După cum am spus, Sirius a ocupat sistemul saturnian fără a recurge la nici un fel de forță sau la amenințarea cu forța; Sirius face tot ceea ce face

din pura dorință de pace. Noi nu vorbim atât de mult despre pace, cum face Pământul, noi practicăm pacea. Când Pământul a cerut o conferință, am acceptat pe loc, de dragul păcii, deși nu există nici un dubiu asupra îndreptățirii noastre de a ocupa sistemul saturnian. Dar Pământul? Cum își susține punctul lui de vedere? Ei vorbesc foarte mult despre pace, dar acțiunile li se potrivesc foarte puțin cu cuvintele. Ei au cerut o conferință de pace, dar în același timp au trimis o expediție militară. Pe scurt, în vreme ce Sirius își riscă propriile interese de dragul păcii, Pământul, la rândul lui, a pornit împotriva noastră un război neprovocat. Pot să dovedesc acest lucru chiar din gura unuia din membrii Consiliului terestru al Științelor.

După ce rosti ultima frază, ridică mâna, primul gest pe care-l făcea de la începerea discursului, arătând dramatic spre ușa în care cădea bine regizat un spot luminos. În cadru se afla Lucky, înalt, sfidător, drept. De fiecare parte era flancat de câte un robot.

Adus pe Vesta, Lucky a putut să-l vadă, în sfârșit, pe Bigman. Micul marțian a alergat spre el, în vreme ce Yonge se uita la ei amuzat, de la distanță.

– Lucky, începu să-l roage Bigman, pe nisipurile de pe Marte, Lucky, nu face chestia asta. Nu pot să te facă să scoți un cuvânt, dacă tu nu vrei. Nu are importanță ce se întâmplă cu mine.

Lucky clătină încetișor din cap.

– Așteaptă, Bigman, te rog să aștepți o zi.

Yonge veni să-l ia pe Bigman de cot.

– Îmi pare rău, Starr, dar avem nevoie de el până când termini tu ce ai de făcut. Devoure îl are la inimă pe acest ostatec, ca să zic așa, iar eu cred că are dreptate. Va trebui să dai ochi cu ai tăi, iar dezonoarea este dificil de suportat.

Lucky se pregăti sufletește exact pentru cele invocate de Yonge. Acum stătea în cadrul ușii și simțea toate privirile ațintite asupra lui, liniștea și respirația ținută de întreaga adunare. Aflat în lumină, Lucky nu-i vedea pe delegați decât sub forma unei mase umane uriașe, negre. Abia după ce roboții l-au condus la boxa martorilor, fețele participanților au început să se distingă. În primul rând se afla Hector Conway.

Conway îi zâmbi scurt, cu o afecțiune ascunsă, dar Lucky nu îndrăzni să-i răspundă la zâmbet. Era o criză gravă și nu trebuia să facă nimic care

să-i avertizeze pe siriusieni, mai ales acum, în ultima clipă.

Devoure se uita la pământean cu lăcomie, savurându-și triumful apropiat. Spuse:

– Domnilor, aş dori să transform temporar prezenta conferinţă în ceva ce ar semăna cu o sală de tribunal. Am aici un martor pe care aş dori să-l asculte toţi delegaţii. Argumentaţia mea se bazează pe ceea ce are de spus acest pământean, care este un membru important al Consiliului Ştiinţelor.

Brusc, începuse să-l interogheze pe Lucky, cu asprime:

– Numele, cetăţenia şi rangul, vă rog.

– Mă numesc David Starr, de origine terestră, membru al Consiliului Ştiinţelor.

– Ai fost supus drogurilor, sondării psihice sau vreunei violenţe mentale de orice fel, pentru a fi determinat să depui mărturie aici?

– Nu, domnule.

– Vorbeşti voluntar, deci? Ceea ce spui este adevărul?

– Vorbesc voluntar, iar ceea ce spun este adevărul.

Devoure se întoarse spre delegaţi.

– Poate că unii dintre dumneavoastră se gândesc că domnul consilier a fost supus totuşi unei manipulări mentale fără ştirea lui, că neagă acţiunile asupra minţii lui exact ca urmare a unei acţiuni asupra minţii lui. Dacă este aşa, el poate fi examinat de orice membru al conferinţei cu calificare medicală – ştiu că există un număr de asemenea delegaţi – dacă cineva doreşte o asemenea examinare.

Nimeni nu a pretins respectiva examinare, aşa că Devoure a continuat, adresându-se lui Lucky.

– Când ai devenit prima oară conştient de existenţa unei baze siriusiene în sistemul saturnian?

Fără emoţii, concis, privind doar în faţă, Lucky vorbi conferinţei despre prima lui intrare în sistemul saturnian şi despre invitaţia-avertisment de a pleca.

Conway înclină aprobativ capul: Lucky trecuse complet cu vederea capsula, ca şi activităţile de spionaj ale Agentului X. La urma urmei, Agentul X putea fi un infractor terestru. Era evident că Sirius nu voia pe moment nici o menţionare a activităţii proprii de spionaj şi la fel de evident că nici Lucky nu vrea să continue pe această cale.

– Ai plecat după ce ai primit avertismentul?

– Da, domnule, am plecat.

– Permanent?

– Nu, domnule.

– Ce ai făcut după aceea?

Lucky a descris vicleșugul cu umbra lui Hidalgo, apropierea de Saturn pe la Polul Sud, zborul prin spațiul dintre inele, ca să scape de urmărire și să ajungă la Mimas.

Aici fu întrerupt de Devoure:

– Am exercitat în tot acest timp violențe asupra navei tale?

– Nu, domnule.

Devoure se întoarse din nou spre delegați.

– Nu este nevoie să ne bazăm doar pe depozitia consilierului. Am aici telefotografiile urmăririi navei consilierului în drumul ei spre Mimas.

Lucky rămânea în lumina reflectoarelor, în vreme ce restul încăperii era întunecat, iar delegații putură vedea în trei dimensiuni scenele în care Shooting Starr accelera printre inele și dispărea într-o poziție în care nu mai putea fi văzută, datorită unghiului.

Imaginea următoare o surprindea în drumul spre Mimas, dispărând într-o străfulgerare de lumină și vapori de apă.

În acel moment, Devoure auzi probabil murmurele admirative tot mai insistente din partea audienței, căci se grăbi să continue, cu o nuanță de îngrijorare.

– Incapacitatea noastră de a-l urmări și a-l captura pe consilier s-a datorat echipării navei sale cu motoare Agrav. Manevrele în vecinătatea lui Saturn au fost mult mai dificile pentru noi decât pentru el. Pentru acest motiv, noi nici nu ne-am apropiat anterior de Mimas și nici nu eram psihologic pregătiți pentru această apropiere.

Dacă Conway ar fi îndrăznit, ar fi strigat tare de încântare. Prostul! Devoure avea să plătească scump acest moment de gelozie. Era evident că menționarea dispozitivului Agrav urmărise să răscolească temerile celorlalte lumi față de progresul științific al Pământului, iar asta ar fi putut fi în sine o greșeală. Temerile puteau deveni prea mari...

Devoure îi vorbi iarăși lui Lucky.

– Bun... Și ce s-a întâmplat după ce ai ieșit din Mimas?

Lucky relatează cum a fost capturat, iar Devoure, subliniind că sirișienii au detectoare de masă foarte avansate, continuă:

– Iar apoi, odată ajuns pe Titan, ne-ai furnizat informații despre activitatea ta de pe Mimas?

– Da, domnule. Am spus că alt consilier se afla încă pe Mimas și v-am însoțit înapoi, pe Mimas.

Acest lucru se pare că le era necunoscut delegaților. Urmără murmure, pe care Devoure le curmă, strigând:

– Am o telefotografie cu scoaterea consilierului de pe Mimas, unde a fost trimis să înființeze o bază militară secretă, îndreptată împotriva noastră, exact în momentele în care Pământul convoca prezenta conferință, chipurile, de pace.

Din nou sala s-a scufundat în întuneric, urmând imaginile tridimensionale. Conferința a putut vedea în detalii complete coborârea pe Mimas, topirea gheții, apoi pe Lucky dispărând sub suprafața satelitului și pe consilierul Ben Wessilewsky luat la bordul navei. Ultimele scene erau filmate la sediul temporar al lui Wess de sub suprafața lui Mimas.

– După cum vedeți, o bază complet echipată, spuse Devoure. Apoi, întorcându-se spre Lucky: Oare acțiunile tale din tot acest timp au avut aprobarea oficială a Pământului?

Era întrebarea esențială a conferinței. Era clar că există un singur răspuns dorit și așteptat, dar Lucky ezită, în vreme ce audiența abia își ținea respirația, iar fruntea lui Devoure căpătase niște cute.

În cele din urmă, Lucky spuse:

– Vă voi spune adevărul exact. Nu am primit o permisiune directă să reintru în sistemul lui Saturn, dar știu că în tot ce am făcut așa fi avut deplina aprobare a Consiliului Științelor.

Recunoașterea a iscat în rândul reporterilor o agitație necontrolată și vociferări nestăpânite în rândul delegaților. Mulți se ridicaseră din scaune, iar în sală se auzeau strigăte de: „La vot! La vot!”

După toate aparențele, conferința se încheiase, iar Pământul pierduse.

Riposta

Agas Doremo se ridicase și bătea în zadar cu tradiționalul ciocănel de lemn, în speranța de a restabili liniștea. Conway plonjă printr-o ploaie de gesturi de amenințare și fluierături și trase întrerupătorul circuitului, sunând vechiul avertisment de apropiere a piraților. Un sunet strident îi îngheță pe delegați și impuse o tăcere surprinsă.

Conway închise întrerupătorul, iar în liniștea subită Doremo anunță rapid:

– Am fost de acord să-i dau cuvântul consilierului-șef Hector Conway, din Federația Terestră, pentru a-i pune întrebări consilierului Starr.

Urmară strigăte de dezaprobare, dar Doremo continuă neclintit:

– Cer conferinței o dovadă de fair-play în privința luărilor de cuvânt. Consilierul-șef m-a asigurat că examinarea nu va dura mult.

Conway se apropie de Lucky într-o mare de șușoteli și foșnete.

Zâmbi, dar i se adresa formal:

– Domnule consilier Starr, domnul Devoure nu te-a întrebat nimic privitor la intențiile tale în aceste întâmplări. Spune-mi, de ce ai intrat în sistemul lui Saturn?

– Pentru a-l coloniza pe Mimas, domnule consilier-șef.

– Ai avut cumva senzația că ai dreptul să faci acest lucru?

– Dar, domnule consilier-șef, era o lume nelocuită.

Conway se întoarse spre o asistență brusc uluită și tăcută.

– Vreți să repetați ce ați spus, domnule consilier Starr?

– Doream să stabilesc o colonie de ființe umane pe Mimas, o lume pustie, care acum aparține Federației Terestre, domnule Consilier Șef.

Devoure se ridicase deja în picioare, iar acum striga furios:

– Mimas face parte din sistemul saturnian!

– Exact, spuse Lucky, așa cum și Saturn face parte din Sistemul Solar. Dar în interpretarea voastră, Mimas e o lume pustie. Cu un timp în urmă, ai recunoscut că navele siriusiene nu s-au apropiat niciodată de Mimas înainte ca nava mea să se oprească acolo.

Conway zâmbi. Lucky prinsese și el din zbor eroarea lui Devoure.

Conway reîncepu:

– Consilierul Starr nu a fost aici, domnule Devoure, când ți-ai ținut discursul introductiv. Permite-mi să citez un pasaj din acesta, cuvânt cu

cuvânt: „O lume pustie este o lume pustie, indiferent de traiectoria pe care o are în spațiu. Noi am colonizat-o primii și deci este a noastră.”

Consilierul-șef se întoarce spre delegați și le vorbește cu un aer sfătos:

– Dacă punctul de vedere al Federației Terestre este corect, atunci Mimas este al Pământului, pentru că orbitează în jurul unei planete care se învârtă în jurul Soarelui. Dacă punctul de vedere al lui Sirius este corect, atunci Mimas este tot al Pământului, pentru că este o lume pustie, iar noi am colonizat-o primii. Conform însuși raționamentului sirusian, faptul că un alt satelit al lui Saturn a fost colonizat de Sirius nu are nici o legătură cu cazul în discuție. În ambele situații, prin invadarea unei lumi care aparține Federației Terestre și scoaterea de acolo a colonistului nostru, Sirius a comis un act de război și și-a arătat adevărata față ipocrită, pentru că a refuzat să permită altora drepturile pe care le pretinde pentru sine.

Din nou urmară murmure confuze, iar Doremo luă cuvântul:

– Domnilor, am ceva de spus. Faptele, așa cum au fost prezentate de consilierii Starr și Conway sunt de netăgăduit. Ele demonstrează anarhia totală în care va fi aruncată Galaxia dacă va prevala punctul de vedere sirusian. Orice stâncă nelocuită va deveni sursă de contencios, orice asteroid – o amenințare la adresa păcii. Prin propriile lor acțiuni, sirusienii s-au arătat nesinceri...

Situația se schimbă brusc și complet.

Dacă timpul ar fi permis, Sirius și-ar fi raliat forțele, dar Doremo, parlamentar experimentat și îndemânatic, a manevrat conferința spre vot, în vreme ce forțele pro-Sirius erau prea demoralizate și înainte ca acestea să se gândească să nege faptele atât de brusc relevate.

Trei lumi au votat de partea lui Sirius. Acestea erau Penthesilea, Duvarn și Mullen, toate niște lumi mici și cunoscute ca fiind vasale lui Sirius. Restul conferinței, mai mult de cincizeci de voturi, s-a situat de partea Pământului. Sirius a primit ordinul să elibereze pământeni luați prizonieri. De asemenea, i s-a ordonat să dezambrăze baza și să părăsească Sistemul Solar în intervalul de o lună.

Executarea ordinelor nu putea fi impusă decât prin război, evident, dar Pământul era gata de război, iar Sirius nu i-ar fi putut face față fără ajutorul celorlalte lumi exterioare. Nici unul dintre cei aflați pe Vesta la ora aceea nu se aștepta ca în aceste condiții Sirius să pornească lupta.

Devoure, gâfâind, cu fața contorsionată, se mai întâlnește o dată cu Lucky.

– Ai trișat! spuse el. A fost o înscenare, ca să ne forțezi să...

– Tu m-ai forțat pe mine, spuse Lucky calm, amenințându-mă cu viața lui Bigman. Nu-ți amintești? Sau vrei să facem publice toate detaliile?

– Nu uita că încă îl deținem pe maimuțoiul care-ți este prieten. Cu sau fără votul conferinței...

Prezent și el la întâlnire, consilierul-șef Conway zâmbi cunoscător:

– Dacă te referi la Bigman, domnule Devoure, să știi că nu-l mai „deții”. Este în mâinile noastre, împreună cu un om al Serviciului numit Yonge, care mi-a spus că David Starr i-a garantat siguranța în caz de necesitate. Se pare că el a considerat că în actualele tale toane chiar se află în pericol și că nu ar face bine să te însoțească înapoi pe Titan. Pot să-mi permit să-ți sugerez că ar fi și pentru tine periculos să te întorci pe Sirius? Dacă dorești să depui o cerere de azil politic...

Dar Devoure, rămas fără grai, îi întoarse spatele și plecă.

Doremo, tot numai un zâmbet, veni să-și ia rămas-bun de la Conway și Lucky.

– Tinere, îndrăznesc să cred că te bucuri mult să te întorci pe Pământ.

Lucky înclină aprobativ din cap.

– Da, domnule. Peste o oră plec spre Pământ cu nava de pasageri, iar bietul Shooting Starr o să fie remorcat. Sincer, nu cred că ar putea ceva să-mi producă o mai mare bucurie în clipa asta.

– Foarte bine! Felicitări pentru excelenta comportare. Când Conway a venit la mine la începutul sesiunii ca să-mi ceară să-ți pună și el întrebări, am crezut că a înnebunit. Iar când tu ai vorbit și a semnalat că într-adevăr vrea cuvântul, n-am mai avut nici o îndoială că e nebun de-a binelea. Evident, totul a fost plănuisit dinainte.

– Lucky mi-a trimis un mesaj în care își schița intențiile. Evident, abia cu o oră sau două înainte de terminare am știut că a funcționat.

– Cred că ai avut mare încredere în consilierul tău, spuse Doremo. M-ai întrebat, la prima noastră întrevvedere, dacă mă voi situa de partea ta în cazul în care probele lui Lucky nu vor avea efectul scontat. Atunci nu am înțeles ce vrei să spui, dar la timpul potrivit am înțeles.

– Îți mulțumesc că ți-ai aruncat toată ponderea în favoarea noastră.

– M-am aruncat de partea care mi s-a părut că are în mod evident dreptate... Tinere domn, ești un adversar redutabil, îi spuse el lui Lucky.

Lucky zâmbi.

– M-am bazat pur și simplu pe lipsa de sinceritate a celor de pe Sirius. Dacă ar fi crezut în principiile susținute de ei, colegul meu consilier ar fi fost lăsat pe Mimas, iar noi toți am fi avut necazuri cu un mic satelit de gheață și cu un război foarte dificil.

– Corect. Fără îndoială, mulți se vor răzgândi, odată ajunși acasă, iar unii se vor înfuria pe Pământ, pe mine și chiar pe ei înșiși, cred eu, pentru că s-au lăsat manipulați în asemenea hal. Dar cred că dacă vor judeca la rece vor înțelege că ei au stabilit aici un principiu, anume indivizibilitatea sistemelor stelare. Și mai cred că vor înțelege și că beneficiile acestui principiu sunt mult mai importante decât mândria sau prejudecățile lor. Cred sincer că această conferință va fi privită de istoricii viitorului drept un punct de cotitură și ca ceva care a contribuit foarte mult la pacea și prosperitatea Galaxiei. Sunt foarte mulțumit de rezultate.

Și le strânse cu putere mâinile amândurora.

Lucky și Bigman erau din nou împreună. Deși nava era mare, iar în jurul lor se aflau mulți oameni, au stat mai tot timpul împreună. Marte era deja în urma lor (Bigman și-a petrecut mai bine de o oră observându-și, cu mare satisfacție, planeta natală), iar Pământul nu era prea departe nici el.

Bigman reuși, în sfârșit, să dea glas stânjenelii care-l încerca:

– Pe spațiu, Lucky, spuse el, nu m-am prins nici măcar o clipă de ce-ți trece prin minte, nici măcar una. Am crezut... Nici măcar nu vreau să mă gândesc la ce am crezut eu atunci. Dar, pe nisipurile de pe Marte, ar fi trebuit să mă avertizezi și pe mine cumva.

– Bigman, n-am putut. Asta n-am putut-o face. Nu înțelegi? Trebuia să-i manipulez pe siriusieni să-l răpească pe Wess de pe Mimas, fără să-i las să înțeleagă implicațiile. Nu le puteam arăta că am vrut să facă asta, pentru că ar fi sesizat imediat capcana. A trebuit să lucrez la asta, să mă port de parcă aș fi fost obligat, împotriva voinței mele, s-o fac. La început, te asigur, n-am știut cum am s-o fac, dar un lucru știam: că dacă ai fi știut de plan, sigur te trădai.

Bigman se indignă.

– Cum adică, să mă trădez? Ascultă, vierme de Pământ, nici măcar un blaster nu mă făcea să mă trădez.

– Știu. Nici un fel de tortură nu te-ar fi putut convinge. Dar te-ai fi trădat pur și simplu, pe gratis. Ești un actor prost și știi asta. Dacă te superi

rău, dai pe gură tot ce te supără, într-un fel sau altul. De asta pe jumătate mi-aș fi dorit să rămâi pe Mimas, îți amintești? Știam că nu-ți pot spune nimic despre acțiunile plănuite și știam și că o să înțelegi greșit ceea ce voi face și nu mi-a picat deloc bine. Dar, așa cum au evoluat lucrurile, ai fost un adevărat dar ceresc.

– Am fost? Cum așa? Că l-am bătut pe nemernicul ăla?

– Indirect, da. Mi-ai dat ocazia să arăt că fac târgul: viața ta în schimbul libertății lui Wess. A fost un efort actoricesc mult mai mic decât oricare altă variantă de predare a lui Wess, în lipsa ta. De fapt, dacă stau să mă gândesc, n-a trebuit să mă prefac deloc. Era un schimb foarte natural.

– Of, Lucky.

– Of, Bigman. În plus, erai atât de zdrobit de chestia asta, încât nu ai bănuț nici o clipă că e un truc la mijloc. Oricine s-ar fi uitat la tine s-ar fi convins că chiar am trădat Pământul.

– Lucky, pe nisipurile de pe Marte, spuse Bigman, lovit, ar fi trebuit să știi că tu nu ești în stare de așa ceva. Am fost un tâmpit.

– Să știi că am fost bucuros că ai fost, spuse Lucky emoționat și-i strânse micului său prieten umărul cu afecțiune.

La cină li s-au alăturat Conway și Wess. Wess spuse:

– Se pare că amicul Devoure nu va avea parte acasă de o primire tocmai plăcută. Radioul subteric e plin de toate chestiile care s-au scris pe Pământ despre noi; mai ales despre tine, Lucky.

Lucky se încruntă.

– Nu mă încântă deloc. Asta ne face munca și mai grea pe viitor. Publicitate! Asta ne mai lipsea. Gândește-te mai bine ce ar fi scris dacă siriusienii erau cu cinci minute mai deștepți și nu mușcau momeala, sau dacă în ultima clipă decideau că nu mai sunt necesar la conferință.

Conway avu un frison vizibil.

– Prefer să nu mă gândesc la asta. Dar oricare ar fi situația, soarta lui Devoure a fost asta.

– Cred că o să supraviețuiască, spuse Lucky. Unchiul lui o să-l protejeze.

– Oricum, zise Bigman, am terminat-o cu el.

– Oare, spuse Lucky sumbru. Mă întreb dacă chiar așa e...

Și pentru câteva clipe se așternu tăcerea.

Într-o tentativă evidentă de a destrăma atmosfera brusc întunecată, Conway spuse:

– E evident că siriusienii nu-și puteau permite să-l lase pe Wess pe Mimas, așa că nu se poate spune că le-am oferit o șansă onestă. La urma urmei, ei căutau capsula în inele, iar Wess se afla doar la cincizeci de mii de kilometri în afara inelelor și ar fi putut...

Bigman scăpă furculița din mână, iar ochii i se făcură cât cepele:

– Mii de rachete!

– Care e problema, Bigman? întrebă Wess cu o candoare studiată. Oare accidental ai comis gândire și ți-a tresărit creierul?

– Tacă-ți gura, cap-de-piele, spuse Bigman. Ascultă, Lucky, în toată afacerea asta am uitat de capsula Agentului X. Dacă n-au găsit-o deja siriusienii, probabil că încă se află în inele. Iar dacă n-au găsit-o, oricum mai au câteva săptămâni ca s-o facă.

Conway spuse pe loc:

– M-am gândit la asta, Bigman. Sincer să fiu, o consider pierdută pentru totdeauna. Nu poți găsi nimic în inele.

– Dar, șefule, nu ți-a vorbit Lucky de detectoarele lor de masă cu raze X, nu...

Dar deja toate privirile erau îndreptate spre Lucky. Acesta avea o figură ciudată, de parcă nu se decisese dacă să râdă sau să înjure.

– Galaxie mare, strigă el. Aproape că am uitat și eu.

– Capsula? întrebă Bigman. Ai uitat-o?

– Da. Am uitat că o am. Iat-o.

Și Lucky scoase din buzunar ceva metalic, cu un diametru de circa trei centimetri. Puse obiectul pe masă.

Bigman se repezi s-o ia și s-o întoarcă pe toate părțile, apoi și ceilalți făcură la fel.

– Asta e capsula? întrebă Bigman. Ești sigur?

– Cu mare probabilitate, da. Normal, o s-o deschidem și o să aflăm sigur.

– Dar când... cum... unde?

Toți se uitau întrebători la el.

Lucky se fâstâci.

– Vă rog să mă iertați. Știți... Vă amintiți ultimele cuvinte ale Agentului X, pe care le-am prins înainte să explodeze? Vă amintiți de „...ită normală”?

Am decis cu toții că e vorba de o orbită normală. Siriusienii au emis în mod firesc presupunerea că e vorba de punerea capsulei pe o orbită „naturală”, adică pe cea obișnuită a particulelor inelului. De aceea au și început să caute capsula în inele. Dar „normal” înseamnă și „perpendicular”. Inelele lui Saturn se deplasează direct de la vest la est, iar asta înseamnă că o capsulă pe o orbită normală la inele se deplasează pe o orbită de la nord la sud, sau de la sud la nord. Avea o noimă, pentru că astfel capsula nu se mai pierdea în inele. Orice orbită care trece de la nord la sud și invers trebuie să treacă și pe deasupra polilor, oricare ar fi ceilalți parametri ai orbitei. Ne-am apropiat de Saturn pe la Polul Sud și m-am uitat pe detectorul de masă după orice părea să se afle pe o orbită adecvată. În spațiul de deasupra polilor nu prea ai particule, de aceea credeam că voi fi în stare să o găsesc, dacă se afla acolo. Nu am vrut să vorbesc despre asta, pentru că șansele erau mici și nu voiam să dau speranțe iluzorii nimănui. Dar detectorul de masă chiar a înregistrat ceva, așa că mi-am asumat riscul. Am egalat vitezele și apoi am ieșit din navă. După cum ai ghicit mai târziu, Bigman, am ieșit ca să sabotez dispozitivul Agrav, pentru că mă pregăteam de predare, dar în același timp am cules și capsula.

– Dar de ce nu ne-ai spus? strigă Bigman.

Lucky părea încurcat.

– Am vrut, pe bune. Dar după ce am cules capsula și m-am întors pe navă, eram deja descoperiți de siriusieni, amintește-ți, și se punea problema să fugim. Iar după asta, dacă stai să te gândești, mereu s-a ivit câte ceva. N-am apucat să-mi amintesc, ca să vă spun.

– Ce minte! spuse Bigman, disprețuitor. Nu e de mirare că nu te lasă să mergi nicăieri fără mine.

Conway râse și îl bătu pe spate pe micul marțian.

– Așa e, Bigman, ai grijă de barosanul ăsta și ai grijă să știe întotdeauna care e stânga și care e dreapta.

– Cândva, spuse Wess, o să se găsească cineva care să-ți arate și ție care e stânga și care dreapta.

Nava pătrunsese deja în atmosfera terestră, îndreptându-se spre astroport.